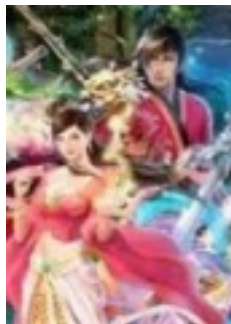

Ảo Long Thần Tung Ký

Contents

Ảo Long Thần Tung Ký	1
1. Chương 1 Thiên Sơn Cổ Tự	1
2. Chương 2 Huyết Lệ	4
3. Chương 3 Sát Thủ	17
4. Chương 4 Thần Cung Thiếu Chủ	29
5. Chương 5 Vương Gia Trang	32
6. Chương 6 Hư Không Tự	39
7. Chương 7 Ma Động	46
8. Chương 8 Kỳ Cuộc	47

Ảo Long Thần Tung Ký

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Suu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-long-than-tung-ky>

1. Chương 1 Thiên Sơn Cổ Tự

Tịch dương chậm chậm rải những tia nắng cuối cùng trên ngọn Thông Thiên, ve vuốt những tàn tích rải rác còn sót lại của một quần thể kiến trúc rộng lớn kỳ vĩ. Ba mươi năm đằng đẳng, cái gì rồi cũng sẽ vùi lấp với thời gian.

Gã ngồi nơi đó, đại khái cũng đã ba mươi năm, bất di bất dịch. Cứ mỗi cuối ngày, bóng áo trắng phiêu dật ấy lại hiện ra trong những tia nắng cuối cùng, im lặng ngồi đó cho đến lúc trăng tàn sớm mai. Ngồi cùng một nơi, ngắm cùng một cảnh, làm cùng một việc trong ba mươi năm trời, vốn chẳng phải việc mà con người có thể làm được.

Bất quá, gã cũng chẳng phải con người. Thân xác của gã, vốn nằm lại đâu đó trong cổ cung đằng sau, tin rằng giờ cũng đã hoàn toàn biến thành cát bụi. Ngọn Bích Lân thiết phiến oai trấn tứ phương ngày xưa, giờ cũng chỉ là một vệt thu thủy long lạnh trên bàn tay.

Bích Ngọc Lân Hoa Mãn Khai, giờ cũng chỉ như một làn sương khói mong manh.

Cô hồn dạ quỷ vốn tồn tại để trả những món nợ nhân sinh. Trả nợ xong là có thể an nhiên uống bát canh Mạnh Bà, quên hết tất cả để lại bắt đầu một kiếp nhân sinh khác. Gã cũng chẳng phải cô hồn dạ quỷ để có thể uống bát canh đó.

Bởi vì có những việc vốn chẳng thể nào quên, vốn chẳng hề muốn quên. Vì thế có những ký ức có thể tồn tại ba mươi năm, và sẽ còn tồn tại trong ngàn năm sau nữa.

Gã chỉ là một vệt ký ức đó mà thôi.

...

Ba mươi năm trước, gã mới hai mươi hai tuổi, là Cung chủ trẻ tuổi nhất trong Tứ đại cung chủ của Thông Thiên giáo dưới quyền Giáo chủ Thiên Phụ. Tuổi trẻ tài cao, thông minh tuyệt đỉnh, hoa mỹ như ngọc là những từ ngữ được truyền tụng về Cung chủ Kỳ Lân cung Hoa Mãn Khai.

Bá Long Thần Vương Hào, Hắc Thạch Quy Lâm Mẫn, Bích Ngọc Lân Hoa Mãn Khai, Phụng Vũ Tiên Tử Vô Khuyết là tứ đại Cung chủ của Thông Thiên giáo, ai cũng thân hoài tuyệt nghệ, danh trấn tứ phương, thống lĩnh Thất tinh nội ngoại đường nam chinh bắc phạt, từng bước từng bước đưa Thông Thiên giáo lên ngôi vị bá chủ võ lâm.

Bốn người bọn họ, vốn đều là cao thủ tuyệt đỉnh, ngạo khí chất ngất, xưa nay chẳng bao giờ phải cúi đầu phục tùng ai. Ngay cả với Thiên Phụ, Giáo chủ Thông Thiên giáo, họ cũng chưa bao giờ quỳ lạy. Chỉ là nếu phải chết vì Thiên Phụ, họ cũng chẳng hề cau mày.

Thiên Phụ giáo chủ, là tuyệt đỉnh cao thủ võ lâm, hùng tài đại lược, thân mang tráng chí, dẫn dắt Thông Thiên giáo từ một giáo phái nhỏ bé ở Nam phương xa xôi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi phát triển cường thịnh thành một trong tam đại thế lực của võ lâm. Ông xây dựng trên ngọn Thông Thiên sơn một Thiên cung rộng lớn, xung quanh là tứ cung thất đường hợp lại thành một trận pháp Ngũ hành thất tinh kỳ ảo. Tứ đại Cung chủ, trừ Vương Hào và Lâm Mẫn vốn là chiến hữu vào sinh ra tử với Thiên Phụ từ ngày còn trẻ thì còn lại Hoa Mãn Khai và Vô Khuyết, vốn là hai đứa trẻ cô nhi, do chính tay Thiên Phụ đào luyện thành. Hai người này, một nam một nữ dựa vào tài năng của mình, sớm đã trở thành biểu tượng hàng đầu của lớp giáo chúng trẻ tuổi.

Thông Thiên giáo dưới sự thống lĩnh của năm nhân tài, tưởng như chỉ cần vài năm nữa, là có thể nhất thống giang hồ, trở thành thiên giáo của võ lâm. Nhưng giấc mộng đẹp dễ hào hùng ấy, đã vỡ tan trong một ngày.

Giang hồ truyền tụng Thông Thiên giáo thất bại trong tay Triều Phong kiếm Ngô Đình, kẻ đứng đầu liên minh hắc bạch võ lâm, nhưng thật ra, thất bại này một phần lớn nằm trong tay Hoa Mãn Khai và Vô Khuyết.

Chỉ vì họ đã yêu phải những người không thể yêu. Xưa nay, yêu vốn không phải là nợ, nhưng vì yêu mà liên lụy đến hàng ngàn sinh mạng, thì lại trở thành món nợ lớn nhất của đời người.

...

Hoa Mãn Khai sẽ chẳng bao giờ quên được đêm Trung Thu ấy.

Đêm Trung Thu trăng sáng vàng vạc, giáo chúng Thông Thiên giáo say sưa uống rượu thưởng trăng. Đêm Trung Thu năm nay lại đặc biệt vui vẻ hơn những năm trước, vì chỉ ngày mai, là sẽ có tin mừng thắng trận báo về.

Vương Hào và Vô Khuyết đã thống lĩnh Ngoại tứ đường đi chinh phạt Võ Đang, một trong bát đại phái của bạch đạo. Tuy Võ Đang có nguồn gốc lâu đời, nhân tài không ít, nhưng một phái Võ Đang đơn lẻ tuyệt đối không có cơ hội chống lại lực lượng đáng sợ đó của Thông Thiên giáo. Nhất là khi Thông Thiên giáo đã nắm được bí đạo thông lên đằng sau Thần Võ đại điện, nhất định sẽ một kích tất sát, tiêu diệt toàn bộ đầu não của Võ Đang.

Nhưng chỉ có Hoa Mãn Khai biết, đêm nay phía thất bại không phải là Vô Đang phái mà là Thông Thiên giáo. Đơn giản vì trong Thần Võ đại điện sẽ chẳng còn một ai, tất cả tinh anh của Vô Đang phái đã tập trung dưới chân núi Thông Thiên, cùng với hàng trăm tử sĩ khác của hắc bạch liên minh. Chỉ khoảng nửa canh giờ nữa, họ sẽ đánh thắng từ giữa Thiên cung này, từ trong đánh ra, vô hiệu hóa hoàn toàn trận pháp phòng thủ của Thông Thiên giáo.

Mà kẻ dẫn đường cho liên minh, chính là Hoa Mãn Khai. Gã đã phản lại Thông Thiên giáo, phản lại Giáo chủ Thiên Phụ.

Hoa Mãn Khai lặng lẽ ngắm nhìn Thiên Phụ đang cười ha hả nâng ly trong những lời chúc tụng của giáo chúng. Ông lúc nào cũng vậy, thân là Giáo chủ mà đối xử với kẻ dưới rất mực thân tình. Ông là Giáo chủ của mọi người, chẳng phải của riêng ai, lại càng chẳng phải của Hoa Mãn Khai gã.

Ông là ánh dương quang rực rỡ chiếu sáng khắp mọi nơi. Trong thế gian này, thử hỏi có ai giữ được ánh dương quang cho riêng mình.

Muốn sở hữu mặt trời, chỉ có cách dập tắt nó. Mặt trời tàn lụi, có khác gì một ánh lửa nhỏ nhoi.

Và vì yêu, con người ta có thể làm những chuyện điên rồ. Hoa Mãn Khai, giờ đây là một kẻ điên rồ.

...

Trận huyết chiến đã gần tàn cục. Máu tươi chảy thành suối, xác người chất thành đống, vũ khí vương vãi khắp nơi trong đại điện. Thiên cung uy nghi như tiên cảnh ấy, giờ đã biến thành bãi chiến trường ngập ngụa máu tươi. Thông Thiên giáo vốn chỉ còn không đầy một nửa lực lượng, bị tập kích bất ngờ nhưng vẫn liều chết chống trả, dẫn đến kết cục tử thương gần hết.

Đã năm lần gã nhảy vào đao quang kiếm ảnh, nắm tay Thiên Phụ kéo đi.

Đã năm lần, ông hất tay gã ra, để tung mình trở lại chiến trường thảm liệt đó.

Và giờ đây, ông đã gục ngã ngay trên chiếc ghế thái sư, bên cạnh ông là Lâm Mẫn, khắp người thương tích, vẫn đang nghiêng răng tử chiến. Âm Dương phán quan hoàn rít lên những tiếng bi ai cuồng nộ.

Rồi Lâm Mẫn cũng không thể đương cự với vô số cao thủ xung quanh nữa. Lâm Mẫn trước khi gục ngã, vẫn cố gắng lấy thân mình che chắn cho Giáo chủ, dùng chút hơi tàn cuối cùng đánh trọng thương Ngô Đình. Trước khi tắt hơi, vẫn gào thét bảo gã phải tìm đường cầu sinh.

Rốt cục, gã đã gây nên chuyện gì. Ánh dương quang gã hằng khao khát, giờ đây chỉ còn là nắm tro tàn. Rốt cục, huỷ diệt cả Thông Thiên giáo, Hoa Mãn Khai gã đã được gì. Trước khi chết, Thiên Phụ có một lần nhớ đến gã chẳng.

Trước mắt gã, chỉ còn là máu. Máu từ vết kiếm thương trước ngực, máu từ trong tim, máu ở khắp nơi.

Gã rút thanh kiếm đang cắm trước ngực ra, thân ảnh như một làn khói trắng bắn vào giữa đại điện. Kiếm ảnh tràn ngập không gian, đầy bật đi vòng vây xung quanh thi thể Thiên Phụ và Lâm Mẫn. Nhưng chớp mắt nhận ra gã chỉ là một kiếm thủ đơn lẻ, đám cao thủ đó lập tức kết thành một lưới kiếm, từng đợt từng đợt cuộn lên như sóng trào.

Giây phút gã cảm nhận thân xác mình bỗng nhẹ hẫng đi, cảm giác đau đớn hoàn toàn tan biến, thì cũng là lúc gã nghe được tiếng thét giận dữ của Vương Hào vọng vào. Vương Hào và Vô Khuyết rốt lại cũng đã về kịp rồi, giờ đây bất kỳ ai cũng chẳng thể làm khó chúng ta được nữa. Giáo chủ, Giáo chủ hãy cứ an tĩnh mà xem, chẳng còn gì đáng lo ngại nữa rồi.

Hoa Mãn Khai nhẹ nhàng mỉm cười, tung người đến bên chiếc ghế thái sư, chậm chậm ngồi xuống, bỏ lại phía sau một huyết lệ thân ảnh đang chống kiếm sừng sững nơi đó. Thiên Phụ đã đi, Lâm Mẫn cũng đã đi, gã sẽ ở lại đây trông coi Thông Thiên giáo cho họ, mãi mãi.

Ba mươi năm thời gian, với một vết ký ức như gã mà nói, có khác gì giấc mộng đêm qua.

(Ngày mười lăm tháng tám, Thông Thiên giáo trúng kế của hắc bạch liên minh, toàn giáo tan vào tro bụi, Ngũ đại cung chủ tử thương hết ba người. Phe liên minh cũng bị tổn hại nặng nề, nguyên khí vô lâm trong gần mười năm không sao khôi phục được. Cung chủ Thần Long cung là Vương Hào sau đó đốt cháy toàn

bộ Thông Thiên cung trên Thông Thiên đỉnh, lửa cháy rừng rực năm ngày mới dứt, rồi bỏ đi đâu không rõ. Cung chủ Phụng Vũ cung là Vô Khuyết, tung tích hoàn toàn biệt vô âm tín, chẳng biết còn sống hay đã chết. Từ đó về sau, vô lâm chẳng bao giờ nghe đến tin tức của Thông Thiên giáo nữa - Bích Thủy hiên, Thông Thiên giáo quyền)

...

Ba mươi năm an tĩnh đã trôi qua.

Vô lâm chính khí cũng dần dần phục hồi, lớp người trẻ tuổi lại nổi dậy, lưng đeo lợi khí, cất bước đi tìm danh vọng cho bản thân.

Chỉ là tàn tích nham nhở của Thông Thiên cung vẫn còn đó, an nhiên trơ trọi với thời gian, nhắc cho mọi người về một trang sử đẫm máu nhưng không kém phần oanh liệt.

Và phía cuối chân trời ảm đạm đó, phát xuất một vầng mây đen che phủ, báo hiệu một lần nữa vô lâm sẽ lại dậy sóng phong ba.

2. Chương 2 Huyết Lệ

Mùa thu đã sắp đi qua.

Lá vàng rơi đầy trên đất, trải thành một tấm thảm thiên nhiên sặc sỡ, gần như che khuất cả con đường. Phía cuối con đường ấy, dưới những tán cây xơ xác là một tòa trang viện cũ kỹ, ảm đạm màu thời gian. Ẩn đằng sau những dãy nhà thấp là một tòa lầu ngũ giác nhỏ, nhưng lại cao đến kỳ dị, chân tòa lầu đã vượt khỏi mái nhà bên dưới, cả năm mặt đều buông kín rèm.

Nếu không phải là kẻ lịch duyệt giang hồ thì chắc chắn không biết đây từng là một tòa trang viện danh tiếng nhất vô lâm, Triều Phong trang của Ngô gia. Tòa lầu cao phía sau cũng có một cái tên, lại càng ít được biết hơn, lầu Mộng Khuyết.

Năm xưa, khi thi hành mưu kế đại phá Thông Thiên giáo, Triều Phong Kiếm Ngô Đình gần như đã là Minh chủ của vô lâm. Thế nhưng sau khi quay về, Ngô Đình càng ngày càng ít giao du với nhân vật giang hồ, cũng chẳng màng tới những thay đổi trong vô lâm. Cho đến kỳ đại hội mười năm một lần tổ chức ở Thiếu Lâm tự, ông cũng từ chối tham dự thì coi như Ngô Đình đã phong kiếm bế môn trong lặng lẽ.

Lầu Mộng Khuyết vốn không phải kiến trúc có từ trước, khi trở về sau trận chiến trên đỉnh Thông Thiên, Ngô Đình mới cho xây dựng lên tòa lầu này. Bề ngoài đây chỉ là nơi để thưởng trăng và cũng chỉ mở lên một mặt rèm vào đêm Trung Thu mà thôi, chính vì thế dân chúng quanh vùng hay gọi nó là Thưởng Nguyệt lầu.

Mười năm sau khi Mộng Khuyết lầu được dựng lên, Đình Mẫn Tú, thê tử của Ngô Đình qua đời vì sinh khó, chỉ cứu được người con trai, đặt tên là Ngô Quân Hào. Từ khi ái thê qua đời, Ngô Đình càng lặng lẽ hơn, hầu như chẳng bao giờ bước chân ra ngoài lấy nửa bước. Nhiều giả thuyết cho rằng ông quá đau lòng vì thê tử chết, hoặc giả thương thế ngày ấy nặng đến mức không thể hồi phục, nên mới phong kiếm bế môn như thế.

Danh tiếng vốn lẫy lừng của Ngô gia, cứ rụng dần rụng dần như những chiếc lá của mùa thu vậy.

...

Ánh trăng mềm như nước, loang loáng như bạc, chảy tràn vào cửa sổ Mộng Khuyết lầu. Đêm nay là đêm Trung Thu.

Đắm mình trong vầng sáng thanh khiết đó là một dáng nam tử cao gầy. Gã thanh niên trẻ tuổi yên lặng đứng đó, trán cao mắt sáng, gương mặt không thanh tú nhưng đầy nét kiên định, khoác một bộ thanh y giản dị, lưng giắt một thanh trường kiếm dài khoảng bốn thước. Ngô Quân Hào, độc tử của Ngô Đình, năm nay mới vừa tròn hai mươi tuổi. Đã tám năm trời gã thay cha mình đặt một vò Phụng Vũ thanh trên Mộng Khuyết lầu vào đêm Trung Thu.

Ngô Đình chưa một lần bảo gã vì sao phải làm thế, gã cũng chưa một lần hỏi ông. Bởi vì trong tám năm trời, gã gặp cha mình được khoảng năm lần. Trong năm lần ngắn ngủi đó, ông nói với gã được chừng mười câu, gã ngoài chuyện vâng dạ ra, tuyệt nhiên không có cơ hội để nói thêm một lời nào. Nhưng tính tình Quân Hào vốn lãnh đạm lại thêm mấy phần lười biếng, gã cứ y lời thực hiện, cũng chẳng để tâm thắc mắc gì nhiều.

Quân Hào quay vào nhìn xung quanh tòa lâu giản dị một lượt, chỉ thấy ngoài vách tường năm mặt treo vài bức thư họa phong cảnh ra, chính giữa chỉ có một bộ bàn ghế đơn sơ, trên bàn ngoài một ngọn cổ đăng bằng sứ trắng thì chẳng có gì nữa. Gã chậm chậm lắc đầu, rời khỏi cửa sổ ngồi xuống ghế, im lặng thêm một chút rồi mới từ từ cất tiếng :

- Bằng hữu, đã đến rồi hà tất phải không ra mặt?

Cả tòa lâu chìm trong tĩnh mịch một lát, rồi từ cửa sổ, nường theo ánh trăng mà vào, đứng ngay vị trí của Quân Hào lúc nãy, xuất hiện một hắc y nhân bịt mặt. Hắc y nhân dáng người nhỏ nhắn, che mặt bằng một tấm lụa đen, chỉ có ánh mắt linh hoạt đảo nhanh trong bóng tối, chậm chậm nói :

- Ngô gia thiếu chủ, tu vi quả nhiên không kém.

Quân Hào khẽ gật đầu, bàn tay nhẹ nhẹ gõ nhịp trên bàn :

- Không kém lắm, không kém lắm, cũng đủ xài.

Trong lòng lại thầm nghĩ: “Tám năm nay vốn chẳng có chuyện gì xảy ra, tự nhiên lại xuất hiện một hắc y nhân, xem ra hôm nay nhất định không thể đi ngủ sớm”.

Hắc y nhân lại cẩn thận nhìn gã nam tử đó một lần nữa, dường như không tưởng được gã thiếu gia trẻ tuổi này lại có khí thế bình thản đến như vậy. Rồi bất thần gã vung tay, ba mũi tiểu đao nhỏ trong tay áo, lóe lên thành ba đốm tinh quang bắn vọt đến. Quân Hào vẫn ngồi im trên ghế, thò tay ra búng ba cái liên tiếp vào không trung, động tác thần tốc vô bì, trúng vào giữa thân tiểu đao, ba mũi tiểu đao liền cắm xuống đất. Gã chép chép miệng :

- Sao chưa nói lời nào vội đã động thủ, sàn nhà ta thủng mất ba lỗ rồi.

Hắc y nhân vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, từ trong tay phải xuất hiện một thanh đoản kiếm sáng lóe, hóa thành một cái móng bạc, chém thẳng tới trước ngực Quân Hào. Quân Hào vẫn chẳng buồn đứng dậy, chờ cho đoản kiếm chém tới sát ngực, vận khí vào chân đạp mạnh xuống sàn một cái, cả thân người cùng chiếc ghế đang ngồi lập tức lùi ra phía sau bốn thước. Đoản kiếm của gã hắc y nhân đúng lúc vừa hết tầm, bắt ngờ trước quai chiêu kỳ lạ này, lực mới không sao sinh ra kịp, cũng không sao thu chiêu lại, nghiêng rặng bước lên một bước. Đúng lúc này ánh kiếm mới lóe lên, chém thẳng vào thanh đoản kiếm, đoản kiếm vô lực, lập tức thoát thủ cầm pháp vào tường.

Quân Hào từ đầu đến cuối vẫn chưa đứng dậy, kiếm vừa xuất ra đã lại đút vào bao, dòm dòm ngó ngó ba cái lỗ trên sàn với thanh đoản kiếm cắm trong vách một hồi, lẩm bẩm trong miệng :

- Cô nương nhà ai hung hăng quá, chưa gì đã làm thủng nhà ta mấy lỗ rồi. Chắc chắc, là bốn lỗ rồi.

Chỉ một lần giao thủ với đối phương, gã đã nhận ra tí lực này chỉ là một cô gái, hơn nữa võ nghệ cũng không lấy gì làm cao cường lắm.

Hắc y nhân vừa xuất thủ được hai chiêu đã thất bại, tức tối dậm chân mấy cái. Bên ngoài cửa sổ vọng vào một tràng cười nhỏ kéo dài, lại xuất hiện thêm một người nữa. Người này không bịt mặt, vóc dáng cũng không nhỏ nhắn lắm, khoác một tấm áo choàng lữ hành che kín toàn thân, đích thị là một tên trung niên sắc mặt dữ dằn. Quân Hào vừa trông thấy tên trung niên, lập tức biết rằng đêm nay không những không được ngủ sớm, chỉ sợ là phải thức đến cả sáng mai.

Gã vốn ham ăn mê ngủ, vừa nghĩ đến thế đã thấy trong lòng vô cùng buồn bã.

Người trung niên lúc này đã cởi áo choàng vắt sang một bên, để lộ một thân hình rắn chắc, nét mặt cương nghị, cặp lông mày xé trên đôi mắt hổ đầy nét dữ tợn, chấp tay chào :

- Ngô công tử đại lượng, xuân đồ vô tri, vô tình đã phạm đến đại giá, cúi mong công tử bỏ qua.

Quân Hào cũng chấp tay :

- Không có gì, không có gì, dám hỏi cao danh quý tánh của các hạ?

Người trung niên cười nhạt :

- Tệ nhân vốn dĩ chỉ là kẻ vô danh trên giang hồ, nhưng lại có tấm lòng hiếu võ như cuồng, vốn chỉ đến đây hy vọng chiêm ngưỡng tuyệt học Thiên Y pháp quyết một lần, ngoài ra không dám mong muốn gì hơn, tệ danh càng không đáng nhắc tới.

Quân Hào ngạc nhiên hỏi lại :

- Thiên Y pháp quyết là gì, tại hạ lần đầu nghe đến đó.

Gã trung niên lẳng lẳng nhìn Quân Hào, cười mỉm, bàn tay bất ngờ đặt lên bàn phát công, ấn mặt bàn lõm xuống một lỗ, khối bốc lên nghi ngút. Gã công nhiên dùng nội lực thị uy, trong lòng tin chắc gã công tử đáng văn nhã trước mặt sẽ bị tu vi của mình trấn áp. Mặt bàn tuy không phải loại gỗ thượng hạng, nhưng cũng vô cùng cứng chắc, gã trung niên sắc mặt không động, thản nhiên ra tay, nội công hỏa kinh quả thật không thấp.

Quân Hào trong lòng ngấm ngầm tức giận: “Muốn thi triển công phu, sao không lấy đồ nhà người ra mà thử, cứ thử trên đồ nhà ta là thế nào” nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, cười cười hỏi :

- Các hạ hình như có hơi hơi nóng vội à?

Gã trung niên lại cúi chào lần nữa :

- Cúi mong công tử thành toàn, tệ nhân chẳng khi nào dám quên ơn.

Ngô Quân Hào dù sao cũng là võ lâm thế gia, gia thế đã suy vi nhưng từ bé cũng đã được rèn luyện, tính tình gã tuy điềm đạm nhưng ngạo khí tuyệt đối không thấp, tu luyện Hàn Âm chương đã hơi có chút hỏa hầu, võ công nghiêng về âm hàn băng lãnh, thấy đối thủ hôm nay nhất định làm khó mình, bèn quyết định giải quyết cho nhanh, liền lạnh lùng hừ một tiếng :

- Ngô gia không có thói quen tiếp khách giữa đêm khuya, lại càng không muốn giao du với loại khách thích động gươm động kiếm, các hạ, một lời đã không hợp, xin lập tức đi cho.

Quả nhiên gã trung niên đứng bật dậy, nộ ý lập tức tràn ngập không gian, lạnh lùng hỏi :

- Ngô công tử, ta nhất tâm muốn tham khảo tuyệt học, tuyệt không có ý đồ gì khác, công tử cứ tuyệt thẳng thừng như vậy, chẳng lẽ chẳng nề mặt đồng đạo giang hồ với nhau sao?

Quân Hào cười nhạt :

- Vốn đã chẳng có hảo ý, hà tất phải nhiều lời, các hạ đã muốn thử võ học Ngô gia, thì còn ngần ngại gì nữa.

Vừa dứt lời, gã trung niên đã vỗ tới ba chưởng, chưởng này thúc chưởng kia, đuổi nhau chạy tới ào ào, chính là tuyệt học “Trường Giang Tam Diệp Lăng”. Lộ chưởng pháp này danh bất hư truyền, bạo lực bộc phát bá đạo vô cùng, lại kèm với nội khí liệt hỏa, cuộn cuộn như một cơn sóng lửa trào tới. Hai bên một lời không hợp, lập tức động thủ, quả nhiên trong giang hồ quyền cước lúc nào cũng nặng hơn lời nói.

Quân Hào không dám có chút sơ hở, vì tu vi gã trung niên so với cô gái thích khách, thật cách xa nhiều lắm. Gã liền vận nội gia chân khí, hai tay vẽ trong không khí nửa vòng tròn, ngón tay co duỗi mềm mại, vẽ thành một vòng thái cực, đem hết chưởng lực của gã trung niên dẫn đi một vòng rồi tổng ngược trở lại. Gã trung niên bất ngờ thấy chưởng lực của mình phản ngược cùng một lúc, không sao tưởng được nội công gã thanh niên văn nhã này lại tinh kỳ ghê gớm đến thế, vội tung người nhảy vọt về ra cửa, thoát ra khỏi Mộng Khuyết lâu. Chỉ mới chiêu thức đầu tiên đã thất thế, lúc đó mới biết rằng Ngô gia tuyệt chẳng phải chỉ có hư danh.

Tòa Mộng Khuyết lâu tuy cao, nhưng với hạng cao thủ như hắn thì chẳng thấm vào đâu. Hắn lộn người một cái, đã đạp chân vào mái nhà, thân hình uốn cong như lý ngư quẫy nước, nhẹ nhàng đáp xuống sân trước.

Quân Hào cũng tung người nhảy ra khỏi cửa sổ, tà tà như chim én hạ xuống. Đến giữa đường gã đã xuất kiếm, mũi kiếm loang loáng trong ánh trăng, vẽ thành ba đóa kiếm hoa, rung lên thêm lần nữa, đã hóa

thành chín điểm sáng chụp xuống đầu gã trung niên, chiêu thức “Cửu Tinh Truy Nguyệt” thi triển trong ánh trăng rằm vàng vạc, quả thực đẹp đến kỳ ảo.

Gã trung niên hú khê một tiếng, rút từ thắt lưng ra một sợi nhuyễn tiên vậy mạnh. Sợi nhuyễn tiên tựa như con hắc xà cuộn mình từ dưới đất phóng lên, cuộn thành mười mấy vòng xoắn ốc, bao phủ cả vùng lưu tinh kiếm khí của Quân Hào. Mũi kiếm của Quân Hào liên tục điểm vào những vòng xoắn ốc đó, kêu lên “tinh tinh”, đã bị chặn đứng lại. Thấy đối phương điều khiển nhuyễn tiên đến độ xuất thần nhập hóa, Quân Hào lập tức ngưng thần, thu kiếm về rồi bắt đầu thi triển Phong Vũ kiếm pháp.

Lộ kiếm pháp này đúng như cái tên của nó, kiếm thể mạnh mẽ như gió bão, ào ạt như mưa rơi, kiếm phong rít lên veo veo, thổi bạt đi sợi nhuyễn tiên, công kích thẳng vào gã trung niên. Sợi nhuyễn tiên mềm mại, không thể cương đối với thanh kiếm mạnh mẽ, liền lấy tinh xảo bù đắp khiếm khuyết, uốn lượn thần tốc vô biên, cuộn thành những vòng xoáy đen, đầu nhuyễn tiên bọc sắt lóe sáng trong đêm tối, liên tục điểm vào các yếu huyệt nhằm bào mòn kiếm khí bá đạo của Phong Vũ kiếm pháp. Thoáng chốc khoảnh sân trước nhà, hai người đã triển khai một trận đấu ác liệt, hai đạo hắc bạch quang bay lượn quấn lấy nhau tranh giành không ngừng nghỉ.

Cả hai đều lấy nhanh đấu nhanh, thoáng chốc đã trao đổi hơn ba mươi chiêu, Quân Hào tuy chiếm ưu thế hơn, nhưng vẫn phải đề phòng cô gái hắc y, lúc này cũng đã nhảy xuống sân quan chiến, không dám dồn toàn lực công kích đối phương. Nhưng Phong Vũ kiếm pháp oai lực vô cùng, kiếm phong lạnh buốt phả từng hồi vào mặt đã khiến cho gã trung niên chống đỡ hết sức vất vả rồi. Cô gái thấy sự phụ mình lâm vào thế hạ phong, ném vội ra ba ngọn phi đao, nhưng đều bị Quân Hào hươ kiếm gạt rơi hết, cô gái sốt ruột vô cùng, vận hết sức ném thêm bảy ngọn nữa cũng bị đánh bật đi, trong người chẳng còn thứ gì để ném ra, liền nghiêng răng rút thêm một thanh đoản kiếm nữa lao vào trợ chiến.

Một người con gái nhỏ nhắn như vậy, có thể dắt theo trong người bấy nhiêu đao kiếm, quả thật làm cho người ta phải ngạc nhiên.

Quân Hào vốn e ngại cô gái đứng ngoài tập kích, mình sẽ phải phân thần đối phó, thấy cô ta kèm không được lao vào cận chiến, vô cùng khoái ý, liền chuyển sang sử dụng Càn Khôn kiếm, kiếm thể miên miên không ngừng nghỉ, dệt thành một lưới kiếm ảnh, lập tức vây cả hai người lại, không làm sao thoát ra được. Trong nháy mắt gã đã thi triển ba loại kiếm pháp tinh diệu khác nhau đều đến chỗ lâm ly tận cùng, quả thật sở học về kiếm rất thâm sâu rộng lớn, không làm hổ đi danh tiếng Ngô Đình năm xưa. Ba người quấn lấy nhau trong mảnh sân nhỏ, tiếng vũ khí va chạm leng keng liên tục thành một tràng không dứt.

...

Lúc này, trong khoảnh sân trước của Ngô gia, ba người đang hăng say chiến đấu, không để ý đến ba bóng đen lặng lẽ hiện lên trên bờ tường chăm chú quan sát từ lúc nào. Hồi lâu sau, thấy Quân Hào chiếm thế thượng phong, sắp sửa kết thúc được trận chiến, bóng đen ở giữa mới khẽ nói :

- Kiếm pháp gã này tuy rộng nhưng không sâu, hoa mỹ mà kém phần thực tế, thoạt trông có vẻ ảo diệu nhưng hỏa hầu tu luyện vẫn còn kém xa với mức cao thủ. Tuy gã chưa thi triển Ngô gia thập tam kiếm, nhưng xem ra tu vi võ học cũng chỉ giới hạn đến đây mà thôi, Thần chủ, ông cứ theo đúng kế hoạch, hai ngày nữa thu thập gã cho ta.

Bóng đen bên phải cung kính chấp tay cúi đầu nghe lệnh, rồi cả hai cùng lúc tan biến vào đêm đen như ảo ảnh. Chỉ có cái bóng thứ ba còn nấn lại, ẩn ước như có tiếng thở dài, không biết có phải của làn gió đêm hay không.

...

Quân Hào càng đánh càng hăng, kiếm ảnh tung bay đầy trời, hàn khí nội gia cũng từ từ lưu chuyển, theo kiếm phát tiết ra ngoài, hóa thành những tia hàn khí vô hình âm thầm xâm nhập vào cơ thể đối phương, làm gã trung niên tứ chi ngày càng cảm thấy lạnh buốt tri tri, nhìn thấy trước mặt kiếm quang hư hư ảo ảo, dệt thành một tấm lưới thép dày đặc, mấy lần nghiêng răng công kích mà không sao thoát ra khỏi, đầu chí càng lúc càng tụt giảm, bèn tính đường rút chạy.

Đang lúc quyết đấu cực liệt, gã chỉ sơ ý phân tâm, đã bị lưới kiếm vạch cho một đường ở cánh tay, máu nhuộm cả tấm áo xám. Gã trung niên hét lên một tiếng, nhuyễn tiên vạch trong không trung mấy vòng tròn

như con linh xà uốn khúc, khóa chặt kiếm thể của Quân Hào, đồng thời nắm tay cô gái, hô lên một tiếng :

- Chạy.

Cả hai vận khinh công, song song phóng người qua tường. Quân Hào chẳng dễ dàng buông tha địch thủ, kiếm vạch một đường sáng lóe trong không trung, bằng bằng bám sát theo. Gã này cảm giác kiếm khí dồn ép đến tức ngực, chân khí nhộn nhạo khó chịu vô cùng, liếc mắt nhìn qua thấy cô gái áo tím cũng bị kiếm khí ép người uy hiếp đến không mở mắt ra được. Tâm cơ nhất động, gã lật bàn tay lên siết vào Mạch môn, thoáng chốc triệt tiêu toàn bộ khí lực của cô. Cô gái đang nhắm nghiền mắt vì kiếm phong quá rát, bất chợt cảm giác toàn thân vô lực, hốt hoảng mở bừng mắt ra, cùng lúc đó cảm thấy một luồng đại lực phía sau lưng tổng tới, bùng bùng như diễm hỏa. Cô hoảng sợ điếng người, biết rằng sư phụ đã nhẫn tâm hy sinh mình ở lại, muốn thét lên mà không thể, chỉ biết há to miệng, nhìn ánh kiếm như ngôi sao đoạt mạng đang lóe lên trước mắt.

Quân Hào dồn sức định đâm cho gã kia một kiếm, bỗng nhiên thấy cô gái khựng lại giữa không trung, rồi chuyển hướng bay vút về phía mình, kèm theo một nguồn đại lực nóng bỏng, thì biết gã kia quyết thí mạng đồ đệ, khí tức dồn lên mặt, định dồn thêm chân khí nhằm tổng cho hấn một đòn phá tan phủ tạng. Trong sát na đó, bất chợt gã nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của cô gái áo tím, ánh mắt kinh hoàng tột độ rồi bất chợt chuyển qua vẻ bình thản cam chịu đón nhận.

Ánh mắt thật sâu. Sâu như đáy hồ, lạnh đậm như băng.

Gã thở dài một hơi, kiếm đang đà xốc tới vẽ thành một vòng tròn sáng, đón lấy thân hình cô. Cả hai xoay tròn trong không trung, triệt tiêu toàn bộ chuyển lực bá đạo của gã trung niên, đáp xuống trên bờ tường. Gã trung niên lợi dụng cơ hội, tung mình phóng vọt vào đêm đen, còn cô gái được Quân Hào đón lấy trên tay, nhưng tấm thân vô lực đã sớm hứng trọn một chuyển của sư phụ, học lên một tiếng, máu phun ứa đỏ đầm đìa bạch y của gã, rồi nhắm mắt ngất đi không biết gì nữa.

...

Lão Độc cầu nhậu :

- Thiếu chủ, bọn khốn kiếp này ngang nhiên tới nhà ta gây sự, đã không giết thì thôi, còn cứ ả ta làm cái gì, hay để tôi ném ả ra ngoài đường nhé.

Quân Hào cười xòa :

- Độc thúc, ả này cũng chỉ là hạng tay chân tép riêu mà thôi, trút giận lên ả làm gì, huống gì tôi còn cần ả sống để biết Thiên Y pháp quyết là cái gì và vì sao mà bọn chúng lại vô duyên vô cớ đến nhà ta gây sự.

Lão Độc vẫn chưa cam tâm :

- Hay thế này vậy, tôi làm cho ả tỉnh lại, sau đó Thiếu chủ cứ tra hỏi ả, xong việc rồi thì tôi ném ả ra đường.
- Ánh mắt lão nhìn Quân Hào toát lên vẻ vô cùng hy vọng.

Quân Hào bắt giác nghiêm mặt :

- Độc thúc, thúc đưa ả vào trong, dùng Hàn Thủy dược trị thương cho ả, nội lực gã kia cũng không cao thâm lắm, nên không chết được đâu, thúc chăm sóc ả đàng hoàng dùm cháu.

Lão Độc thấy Thiếu chủ nghiêm mặt, lại đổi sang xưng hô thúc cháu thì biết rằng đại thế đã mất, lão liền đưa bộ mặt bánh bao ra, ẵm cô gái áo tím vào trong, vẫn cố ném lại mấy câu rằng thì là Hàn Thủy dược luyện ra khó khăn đến thế nào, sao lại đem ra làm một việc vô ích thế này.

Quân Hào nhìn theo cái dáng khom khom của lão Độc, khẽ mỉm cười. Gã biết tuy ngoài mặt lúc nào cũng tỏ ra cấm cửu cộc cằn, nhưng trong thâm tâm lão Độc lại yêu thương gã như con ruột. Từ khi mẹ gã mất đi, cha gã thì ngày càng chìm sâu trong cõi suy tưởng lặng lẽ của ông, từ bé đến lớn, vốn chỉ có lão chăm sóc cho gã. Lão Độc vốn xuất thân là một viên bộ đầu, trong quá trình truy bắt tội phạm đã vô ý đắc tội với hắc đạo bang hội, bị bọn họ truy cùng giết tận, quan trên lại phải tay bỏ mặc, đành phải dắt díu gia quyến bỏ trốn.

Đến khi cha già gặp lão thì lão đã nhà tan người chết, đang khổ chiến bên bờ sông với địch nhân, trong lòng thấy bất nhẫn, liền ra tay giải cứu, từ đó lão theo về Ngô gia làm quản gia, thẩm thoát đã hơn mười ba năm. Tiếng là quản gia, nhưng từ khi gia nhân từng người bỏ đi gần hết, lão cũng chẳng còn mấy ai để quản cả, mọi việc lớn nhỏ đều do tự tay lão làm. Nghe nói lão cũng có một đứa con trạc tuổi Quân Hào, chỉ là chưa bao giờ lão nhắc đến, Quân Hào cũng chưa bao giờ dám hỏi lão về điều này, chỉ biết mỗi khi trung thu lão Độc lại đem rượu ra uống, uống đến khi trời đất quay cuồng, lão lăn ra ngủ ngay bên vò rượu.

...

Cô gái đã tỉnh lại, sau lưng vẫn còn thấy hơi đau nhức, nhưng khẽ vận chân khí một vòng thì không bị ngưng trệ, biết rằng nội thương cũng không trầm trọng. Nàng nhẹ nhẹ mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong một bức màn trắng màu trắng, toàn thân đều được bọc trong chăn ấm, cảm giác vô cùng khoan khoái. Đang lười biếng chớp chớp mắt, định vui mình ngủ thêm một tý nữa, thì một giọng nói đã thô bạo cất lên, phá tan hy vọng ấy của nàng :

- Đây, dậy rồi thì không được ngủ lại nữa.

Nàng giật bắn mình, xoay sang bên cạnh, thấy gã thanh niên Quân Hào đang ngồi trên ghế, chăm chăm ngó mình. Bất tri bất giác nàng nhớ lại cái cảm giác đang bông bênh mêng mang trong không trung, là tay ai đã ôm choàng lấy nàng, kéo nàng ra khỏi Quỷ Môn quan, tư vị giữa sống và chết đó, vốn rất khó quên được. Nàng đột nhiên cảm giác xấu hổ, giận dữ nói :

- Người nhìn chăm chăm vào người ta lúc ngủ thế, có còn là chính nhân quân tử nữa không?

Bất chợt cảm thấy có điều quái lạ, thoáng nhìn xuống dưới, nàng kinh hoàng hét lên :

- Là... là, y phục của ta đâu, sao lại mặc bộ quần áo này?

Quân Hào lạnh tanh :

- Thay rồi, bộ y phục đầm máu ấy, để nguyên thì làm vấy bẩn hết giường chiếu nhà ta sao.

Nàng ta lại càng kinh hoàng hơn :

- Là ai đã thay y phục cho ta?

- Ta. - Quân Hào gõ gõ tay lên bàn, thản nhiên trả lời.

Nàng trợn mắt nhìn hấn, bất ngờ bưng mặt khóc hu hu.

Quân Hào giật mình, thật ra gã chỉ muốn chọc tức cô gái, không ngờ hắc y nhân hung dữ hôm đó, hôm nay bất ngờ khóc văng lên chỉ vì chuyện y phục nhỏ nhặt này. Tuy võ công thâm hậu nhưng trong việc dỗ dành con gái, gã thanh niên hai mươi tuổi ấy, đích thực là một con bò đội nón.

Quân Hào mặt mày tiu nghỉu ảm đạm, lên tiếng :

- Đây, người đừng khóc nữa, là ta nhờ Trình má má thay y phục cho người đó.

Vẫn còn tiếng nấc sụt sùi :

- Thật không?

- Thật. - Giọng gã chắc chắn như Thái Sơn đỉnh.

- Người đùa cợt một người con gái như vậy, không thấy xấu hổ sao?

Quân Hào bất chợt cất giọng lạnh băng :

- Chuyện đó khoan nói tới đã, người đã tỉnh dậy rồi, thương thế cũng không có gì nghiêm trọng nữa, bây giờ phải trả lời câu hỏi của ta, người tên gì, ở tổ chức nào, sao lại đến Ngô gia gây chuyện thị phi?

Nàng khẽ liếc nhìn gã thanh niên đang lạnh giọng tra hỏi mình, thoáng chốc có cảm giác y đã biến thành một người khác, khí thế băng lạnh bức nhân, bất chợt run giọng :

- Ta đã bị sự phụ thí mạng, vốn chẳng có gì để giấu diếm nữa. Ta tên Vân Mị, thuộc Ám đội của Thần đường trong Áo Long thần cung, chỉ là phụng mệnh trên đến tìm kiếm Thiên Y pháp quyết của Ngô gia mà thôi. Những chuyện khác ta không biết, mà cũng không có quyền biết.

Quân Hào xưa nay rất hiếm khi bước chân ra khỏi nhà, tất nhiên chẳng biết Áo Long thần cung là cái thứ gì, trầm ngâm hỏi tiếp :

- Tin tức Thiên Y pháp quyết thuộc về Ngô gia ở đâu mà có, ngoài người ra còn ai được cử đến nữa không?

Vân Mị trả lời :

- Ở đâu thì ta không biết, chỉ nhận lệnh tới nhà người đoạt quyết, cho phép tùy ý sử dụng võ lực. Thường Ám đội bao giờ cũng có ba đội xuất chinh, nhưng ba đội không hề có tin tức liên lạc gì của nhau, đội của ta lần này là tiên phong.

Quân Hào gật đầu :

- Vậy là còn hai tên võ nghệ tương đương với sự phụ người nữa phải không, hừ, gã đó võ công không kém đâu, nhưng để bức bách làm khó Ngô gia thì còn chưa đủ. Áo Long thần cung của người là tổ chức gì vậy?

- Ta từ nhỏ đã ở trong Áo Long thần cung, thân phận vốn thấp bé, những chuyện đại sự trong cung cũng không tới lượt ta biết. Nhưng Áo Long thần cung thực lực vốn là rất mạnh, ngay cả sự phụ ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé trong cung mà thôi.

Quân Hào thấy nàng ta chỉ vâng thượng lệnh hành sự, e rằng đến Thiên Y pháp quyết là cái gì cũng mù tịt như mình, liền đứng dậy bước ra ngoài :

- Người tỉnh dưỡng đi, lát nữa sẽ có cơm đem vào, chờ người khỏe lại, muốn đi đâu thì đi, ta cũng không làm khó người.

- Công tử - Vân Mị bất ngờ gọi gã - Ta có nghe sự phụ nói qua, phụ trách lần hành động này chính là Thần chủ của Thần đường, người đó võ công siêu phàm nhập thánh, người phải thật cẩn thận mới được.

Quân Hào ngạc nhiên nhìn nàng ta, hồi lâu mới hỏi :

- Sao người lại cho ta biết.

Vân Mị lại càng cúi đầu thấp hơn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, nếu võ công Quân Hào không thâm hậu chắc hẳn gã chẳng nghe thấy gì :

- Ta còn chưa cảm tạ người đã cứu ta.

Quân Hào nhìn kỹ thiếu nữ đang vui mình trong chăn ấy, bất chợt nhận ra, trong ánh chiều nhàn nhạt, vài giọt lệ châu vẫn còn đọng trên mi mắt nàng, quả thật là một bức tranh diễm lệ.

...

Lão Độc trầm ngâm, khẽ vuốt bộ râu cụt ngắn, ấy là biểu hiện lúc lão đang suy nghĩ rất lung :

- Áo Long thần cung, tiếng tăm rất lớn trong võ lâm, nhưng hình như danh phù kỳ thực, chưa nghe có hành động kinh thiên động địa nào. Thực lực của bọn chúng ra sao, cũng chẳng ai tường tận. Nhưng có thể bọn chúng đến gây sự với Ngô gia ta là để trả thù.

Quân Hào khẽ gõ tay lên bàn :

- Độc thúc, kể tường tận cho cháu đi, Áo Long thần cung thật ra là như thế nào, có mối thù gì tới Ngô gia.

Lão Độc chăm chú nhìn Quân Hào một thoáng, nói :

- Thiếu chủ, đoạn cổ sự này, vốn kể về một giáo phái uy danh lừng lẫy, có điều đã hoàn toàn bị tận diệt vào ba mươi năm trước, là Thông Thiên giáo. Người bày ra mưu kế tiêu diệt Thông Thiên giáo, chính là lão gia nhà ta.

Đoạn cổ sự ba mươi năm tưởng như đã chìm vào quên lãng ấy, lúc bấy giờ lại chậm chậm chảy dài, vẫn thấm liệt chấn động lòng người như mới diễn ra ngày hôm qua.

Lão Độc kể xong, trầm ngâm nói tiếp :

- Mười năm sau khi hỏa thiêu đỉnh Thông Thiên, Bá Long Thần Vương Hào bất ngờ tái xuất giang hồ, từ trọng địa khi xưa của Thông Thiên giáo ở tận phương Nam, dựng lên một Áo Long thần cung. Con người đó vốn đã là tuyệt đỉnh cao thủ, lại tiềm tu trong mười năm phần hận, ra tay chắc chắn sẽ thảm khốc vô cùng. Cho nên khi hắn tái xuất giang hồ, toàn thể võ lâm đều rung động, vội vã triệu tập đại hội anh hùng ở Thiếu Lâm tìm cách đối phó. Họ năm lần bảy lượt mời lão gia đứng ra chủ trì, nhưng người nhất mực từ chối. Võ lâm vốn đã tận hao nguyên khí trong trận chiến Thông Thiên sơn, chỉ trong mười năm ngắn ngủi, vốn không có cách nào hồi phục kịp, lại không có ai dẫn đầu, làm sao dám chạm vào thế lực Thần Long cung và Ngoại tứ đường của Thông Thiên giáo khi xưa. Đại hội tiến hành mười ngày, rốt cuộc chẳng tìm ra phương pháp nào khả thi, thế là ai lại rút về nhà nấy, nơm nớp chờ đợi cuộc báo thù của Áo Long thần cung.

Quân Hào nghe đến đây, không kìm được buột miệng hỏi :

- Lại một trận gió tanh mưa máu nữa sao?

Lão Độc lắc đầu :

- Ông trời vốn là có mắt, Áo Long thần cung chưa kịp hành động gì thì đã có tin Vương Hào mắc phải bệnh, là do tu luyện nội công quá gấp gáp, đã thất tán nội lực mà chết. Áo Long thần cung chia năm xẻ bảy, tranh giành đấu đá lẫn nhau, cũng chẳng có thì giờ tiềm nhập Trung Nguyên. Tuy bọn chúng mâu thuẫn nội bộ, nhưng thực lực vẫn rất đáng sợ. Hiện giờ có lẽ chúng đã giải quyết được tranh chấp, bắt đầu trả thù trận chiến khi xưa. Thiếu chủ, chuyện này cực kỳ nghiêm trọng đấy, chỉ một mình Ngô gia ta, e là không sao đối phó được đâu.

Quân Hào gật đầu :

- Sáng mai ta sẽ thỉnh vấn lão gia, Độc thúc, đêm đã khuya, thúc vào nghỉ ngơi đi.

...

Quân Hào tần ngần đứng trước cánh cửa phòng Ngô Đình, kể từ khi cha gã phát bệnh bị liệt hai chân mấy năm gần đây, đi lại khó khăn, ông càng ngày càng xa cách mọi người, đến cả đứa con duy nhất cũng chẳng buồn gặp. Từ sáng đến tối ông cứ im lặng trong phòng riêng của mình, cơm nước đều do lão Độc đưa vào. Quân Hào mỗi sáng vẫn đến thỉnh an cha, nhưng ông chẳng buồn đáp trả, lại cũng chẳng cho gã bước vào phòng. Đại phu lang trung chẩn đoán, ông đã dần dần mất đi thần trí của mình.

Thật không sao tưởng được, người đàn ông đang ngồi trước mặt Quân Hào là kẻ đã thống lĩnh hơn mấy trăm hào kiệt tràn vào Thông Thiên Cung ngày đó. Giờ đây chỉ thấy một ông già tiều tụy, đang quay lưng ra cửa sổ, nét mặt nhăn nheo, mái tóc bạc trắng đã rụng gần hết. Người anh hùng khí độ đường đường năm đó giờ tay chân teo tóp rũ liệt, gương mặt nam tử kiên nghị như thép giờ chỉ còn lại những nhọc nhằn bám víu với thời gian, ánh mắt mệt mỏi vô thần đang ngược lên nhìn sâu vào mắt gã thanh niên trước mặt mình, cũng chẳng biết có còn nhận ra gã là hài tử của mình hay không nữa.

- Là Áo Long thần cung ư, người hỏi ta về Áo Long thần cung, là Thông Thiên giáo, phải rồi, là Thông Thiên giáo. Người muốn gì ở bọn chúng, bất quá chúng muốn làm gì thì cứ để cho chúng làm thôi.

Thấy cha mình đã không còn minh mẫn, Quân Hào lắc đầu đang định quay ra, thì bất chợt nghe Ngô Đình thì thào, như một làn gió thoảng, xuyên qua thời gian ba mươi năm, vẫn còn nguyên vẹn một nét ôn nhu đầm ấm :

- Bất quá, nàng muốn gì thì ta sẽ chiều nàng thôi.

Quân Hào quay phắt lại, để chỉ thấy trước mắt mình một pho tượng bất động trong ánh sáng ban mai, chỉ là hai dòng lệ tuôn trào, vẫn nguyên vẹn trong trẻo như ngày xưa.

...

- Ngô thiếu chủ, người đã tìm hiểu được gì về Thông Thiên giáo và Áo Long thần cung rồi, có thể cho ta biết được không? - Một giọng nói nhẹ nhàng vô cảm, không vui không buồn, chẳng có chút sắc thái gì, chỉ như tùy tiện thốt ra.

Từng chữ từng chữ buông vào không khí, chậm chậm, nhẹ nhàng không gần gũi mà chắc như đinh đóng cột.

Quân Hào đứng sững lại, bàn tay bất chợt đặt lên đốc kiếm. Ngay lúc nghe thanh âm đó, gã đã cảm thấy một làn hắc khí bao trùm cả không gian, ngay cả ánh sáng ban mai, dường như cũng mờ nhạt ảm đạm đi mấy phần. Quỳ khí tỏa ra từ kẻ này, thật vô cùng đáng sợ.

Quân Hào ngẩng lên nhìn, thấy một cái bóng cao lêu nghêu đang đứng trên mái nhà, trên đầu lại đội cả một cái nón đen trắng của Hắc Bạch Vô Thường quỷ, khiến cho hắn cao gần gấp đôi người thường. Để thêm phần nguy dị, tên này đeo một cái mặt nạ làm bằng sứ trắng, vẽ hình một gương mặt nhe răng cười trông thật tà ác, chỉ e là Hắc Bạch vô thường thật mà gặp phải hắn, cũng sẽ bị hắn dọa cho sợ chết khiếp. Điều đáng sợ là nãy giờ Quân Hào ở trong phòng mà không cảm nhận được khí tức của tên này, chỉ đến khi hắn mở miệng, gã mới biết hắn đã đứng đó nghe hết cả câu chuyện gã nói với cha mình.

Thấy Quân Hào đứng như tượng đá, tên quái dị ngồi xuống, ngón tay điểm điểm vào không khí :

- Cha, Ngô thiếu chủ, học ở đâu cái thói người khác hỏi không trả lời thế, hay cần ta dạy... Ồ Ồ, nóng nảy quá. - Hắn khẽ đưa tay vào không khí, động tác chậm chậm mà không hề sai lệch nửa phân, hóa giải dễ dàng ba kiếm phá không của Quân Hào chém tới.

Quân Hào vừa xuất kiếm vừa hét to :

- Độc thức, hộ tống lão gia.

Gã tự lượng, cho dù có thêm hai tên như tên trung niên hôm qua nữa, lão Độc cũng có thể đối phó được, chỉ e ngại tên quái dị này, nên quyết định tiên hạ thủ vi cường, cầm chân gã tại đây.

Ba kiếm này Quân Hào đã vận hết tinh túy kiếm pháp của mình, kiếm xuất như lưu tinh, chiêu số ảo diệu vô cùng nhưng tên quái dị hóa giải dễ dàng như không, bàn tay gã như có ma thuật, luôn lách trong bóng kiếm, liên tiếp búng vào mạch môn Quân Hào, buộc gã nửa chừng phải biến chiêu, thế công không sao khởi hết được. Quân Hào lộn người xuống đất, cảm thấy lo ngại trong bụng, nhưng nhìn qua khóe mắt thấy Độc thức đã công Ngô Đình lao đi mất dạng, cũng hơi hơi yên dạ. Gã cử kiếm lên ngang mặt, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là Thần chủ Thần đường của Ảo Long thần cung?

Thần chủ vẫn ngồi xồm trên mái nhà, khẽ nghiêng đầu qua, gãi gãi cằm, thật ra là gãi cái mặt nạ :

- Con lỏi con Vân Mị lại bép xép rồi, phải, chính là ta đây, mới sáng sớm đã làm phiền Thiếu chủ, thật là vô ý quá.

Quân Hào không trả lời, chậm chậm vận hàn khí nội gia lên, sát khí bỗng tỏa ra dày đặc. Kiếm vẽ trong không khí mấy đường, chỉ thẳng vào Thần chủ. Gã biết đối thủ này cực kỳ nguy hiểm, hôm nay có thể cầm chân hắn được không, thật sự khó nói.

Thần chủ lại lúc lắc cái nón cao nghều của mình :

- Đừng phí thời giờ của ta bằng những võ công mèo quào đó, dùng luôn Ngô gia thập tam thức đi.

Đòn tâm lý này vô cùng hiệu quả, Quân Hào lập tức rơi vào thế hạ phong, đối thủ gần như nắm được tất cả về gã, lại còn khinh khỉnh chẳng xem vào đâu.

Quân Hào dù là thiên chất thông minh vô cùng, nhưng dù sao cũng chỉ mới hai mươi tuổi, kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn non nớt, lịch duyệt giang hồ lại càng là con số không tròn trĩnh, bị Thần chủ dùng Công Tâm thuật hù dọa, đã có chút dao động. Gã cố gắng trấn tĩnh tâm thần lại, tay nắm kiếm quyết, chiêu thức đầu tiên trong Ngô gia thập tam thức Long Sinh Đại Địa Phong âm âm thì triển ra, kiếm như con rồng cất từ mặt đất cuộn người bay lên, cuốn theo vô số đất đá, khí thế thiên hôn địa ám.

Thần chủ đứng bật dậy, thân hình hắn cao nhòng, trông rất kỳ dị, nhưng khi hắn cất mình lên không trung, hai cánh tay vẽ một vòng tròn như muốn ôm trọn cả đất trời, dáng vẻ lại vô cùng tiêu sái, khí thế cực kỳ vương giả. Rồi gã bắt chéo hai bàn tay lại, ngang nhiên lao thẳng vào màn kiếm khí mịt mù, đường hoàng dùng đôi nhục chưởng đón chặn chiêu thức mãnh liệt ấy.

...

Đã qua hơn ba mươi chiêu. Ba mươi chiêu kiếm ấy, thật ra không kéo dài hơn một tràng võ tay.

Trần Quân Hào toát mồ hôi lạnh, gã đã biết võ công tên Thần chủ rất cao, nhưng không ngờ lại cao đến như vậy, mười ba thức của Ngô gia kiếm đã thi triển đến hai lần mà chẳng làm gì được hắn, mấy lần còn suýt bị hắn đánh rơi kiếm, may mà gã phòng thủ nghiêm mật mới có thể trụ lại đến giờ. Trước nay gã cứ tưởng võ công của mình đã khá, muốn chu du giang hồ cũng chẳng khó khăn gì, đến hôm nay gặp cao thủ thật sự, mới phát hiện ra mình là ếch ngồi đáy giếng.

Thần chủ trông chẳng có vẻ gì tổn sức, điệu bộ nhàn nhã nhưng ra tay chẳng chút lưu tình, không để cho địch thủ nghỉ ngơi lấy một chút, thân hình lại như điện xẹt lao đến, Quân Hào tuy mệt thở ra cả tai, nhưng kiếm quyết vẫn không rối loạn, xeo xéo từ vai trái đâm ra. Chẳng ngờ Thần chủ lắc người một cái, đã không biết bằng cách nào, lách sang một bên, hai bàn tay chập lại, vỗ ba cái vào thân kiếm. Thanh kiếm vốn đã phải chịu nội lực cường ngạnh xung đột suốt trận đấu, giờ bị vỗ ba cái, gãy rời ra bảy tám mảnh. Quân Hào lâm nguy không loạn, buông ngay thanh kiếm gãy ra, tay hóa thành chưởng, chênh chếch phóng ra, nội khí âm hàn cực điểm, chính là Hàn Âm chưởng danh tiếng của Ngô gia.

Thần chủ trông thấy chưởng pháp này, bất ngờ có vẻ kích động, tay nắm lại thành quyền, thẳng thắn đánh ra một quyền như sấm sét vào giữa chưởng. Quyền thế đơn giản chất phát vô cùng, không hề có biến hóa, chỉ là nội lực vô cùng cương mãnh, nhanh đến lóa mắt, như tiếng sét giữa trời quang, ừng oàng đập xuống. Quân Hào không kịp biến thế, nội lực thua kém đối phương quá nhiều, nghe rắc một tiếng đánh gọn, cánh tay đã bị đánh trật khớp, nội lực hoàn toàn bị hóa tán, trước ngực đau đớn như bị giáng một búa, luồng kinh lực hung mãnh hất gã bay từ mái nhà rớt xuống đất.

Thân mình sắp sửa rơi xuống đất, gã bỗng thấy có một bàn tay rắn chắc đỡ lấy mình, nhìn sang là lão Độc. Gã cố nén cơn đau kịch liệt trong ngực, khẽ bảo: “Độc thúc, tên này võ công cực kỳ cao, chúng ta tìm cách lánh đi, cha cháu đâu rồi”.

Chỉ nghe lão Độc khẽ nói: “Đã không sao rồi Thiếu chủ, lão gia đã ở một nơi rất an toàn rồi, hà hà, từ giờ không gì có thể hại người nữa đâu”.

Nghe giọng lão Độc có chút kỳ lạ, Quân Hào ngạc nhiên chưa kịp nói gì đã cảm thấy lạnh buốt bên sườn, lão Độc vừa cầm vào sườn gã một lưỡi tiểu đao. Quân Hào hét lên một tiếng, định vận công xô lão Độc ra thì cảm thấy công lực toàn thân tản mát, hắn là lưỡi tiểu đao đó có bôi chất kịch độc. Gã không sao kiềm chế nổi cơn đau trước ngực nữa, trước mắt mờ mờ chỉ trông thấy Thần chủ đang từ từ hạ xuống thì đã ngã lăn ra không còn biết gì nữa.

...

Bóng tối giá lạnh như băng.

Ấn ước như có tiếng gió thổi nhẹ nhẹ, là một luồng nhiệt phong.

Quân Hào đã tỉnh dậy, nhưng tại sao trước mắt gã vẫn chỉ là một tấm màn u tối, đặc quánh đến mức cảm giác có thể nắm bắt được. Làn nhiệt phong vẫn thổi vào gáy gã, âm ấm.

Quân Hào nằm im khẽ vận nội lực, thấy trước ngực đau đớn, nội tức chạy tới ngực thì ngưng trệ lại không sao luân chuyển tiếp, thì biết rằng mình vẫn trúng thương không nhẹ, tuy nhiên gã nội công thâm hậu, tịnh dưỡng vài ngày thì đã có thể hồi phục bảy tám phần.

Chỉ là trong tình cảnh hiện giờ, gã có thể có được vài ngày đó không. Cánh tay trật khớp cũng đã được bẻ lại, nhưng đã hoàn toàn vô lực. Và sao gã vẫn chẳng thấy gì ngoài bóng tối.

Bất đồ Quân Hào toàn thân lạnh toát, chẳng lẽ gã mù rồi sao. Gã cố gắng tự nhắc mình dậy.

Bên tai gã chợt vang lên một thanh âm mừng rỡ :

- Công tử, công tử tỉnh lại rồi ư? - Là thanh âm của Vân Mị, hóa ra này giờ gã dựa vào Vân Mị, luồng nhiệt phong đó là hơi thở của nàng ta phả vào gáy gã.

Gã khe khẽ hỏi :

- Cô nương, vẫn không sao a, chúng ta đang ở đâu vậy?

- Nhà của công tử đây, đại sảnh Ngô gia - Giọng điệu vô cảm của Thần chủ xen vào trả lời thay - Ngô công tử, không ngờ người còn trẻ vậy mà công lực cũng rất cao thâm, đỡ một quyền Ngự Lôi Thủ của ta mà mới nửa ngày đã có thể tỉnh dậy rồi, lại còn có thể hỏi thăm người khác nữa.

Đầu óc Quân Hào xoay như chong chóng, đến lúc này, bất chợt nhớ ra vẻ mặt của lão Độc lúc đâm dao vào sườn mình, lạnh lùng hỏi :

- Cha ta đã bị các người làm gì rồi?

Lại có một âm thanh khàn khàn cộc cằn trả lời :

- Còn sống tốt, còn sống tốt. - Là lão Độc lên tiếng.

Quân Hào giật mình kinh hãi, bọn này võ công đích thực cao thâm, bọn chúng ngồi đây ra đây mà gã không hề cảm nhận được khí tức bất kỳ ai, chỉ sợ là ai trong bọn chúng cũng cao cường hơn gã mấy lần, đến ngay cả lão Độc, ngày thường vốn võ công thấp hơn gã, bây giờ chỉ e là cao nhân bất lộ, bao nhiêu năm qua cha con gã chẳng hề phát hiện hình tích của lão ta. Quân Hào lần đầu tiên trong đời có cảm giác cuồng nộ giằng xé trong lòng, cảm giác ấy, chính gã cũng chưa từng biết qua, là cảm giác bị phản bội.

- Thần chủ, người võ công cao thâm đến vậy, ta vốn không thoát khỏi tay người, vì sao không một đao kết liễu cho xong, lại chọc mù mắt ta, chẳng lẽ muốn giữ lại hành hạ sao?

Vô thanh vô tức, một bàn tay nhẹ nhàng sờ vào mắt Quân Hào, thanh âm băng lãnh của tên Thần chủ đó, bất chợt mọc lên ngay sát bên gã :

- Cặp mắt long lanh này, sao ta đang tâm hủy hoại chứ, ta chỉ đơn giản bôi Bế nhãn cao lên mắt nhà người thôi, đề phòng công tử thấy những gì không nên thấy ấy mà. - Câu cuối cùng, được gã thốt ra vô cùng nham hiểm.

Tuy đang chết khiếp với cảm giác bất lực không cách gì chống trả này, Quân Hào cũng cảm nhận được thân hình Vân Mị kề bên đang run lên khe khẽ. Hiện giờ đối phương đã hoàn toàn khống chế đại cục, tôm tép phần đồ như cô ta, gã Thần chủ chỉ búng tay một cái là trừ khử được ngay.

Gã gần như không thể nói :

- Độc thúc, bao nhiêu năm qua, Ngô gia không xử tệ với lão, vì có gì mà bán đứng gia đình ta.

Thanh âm lão Độc gần như chuyển sang khào khào trong họng vì cố nén cảm xúc lại :

- Vì có gì ư, vì có gì ư, hừ hừ, không xử tệ với ta à. Là ai, trong đêm Trung Thu ba mươi năm trước, đã tàn phá cả Thông Thiên giáo; là ai, đã đâm chết người vợ mới cưới của ta; là ai, đã ám kích Thiên Phụ giáo chủ, bọn cẩu tặc các người, lại còn dám nói là đối xử không tệ với ta sao. Ba mươi năm trước, ta ôm thi thể vợ mình trên tay, đã thề rằng sẽ báo thù Ngô gia các người.

Thanh âm lão Độc bất chợt kích động hẳn lên, lại pha thêm phần chua chát thống khổ :

- Hai mươi năm trời, ta ẩn nhẫn làm một tên bộ đầu, ẩn nhẫn phục vụ cha con nhà người, để là chờ cơ hội này mà thôi. Lũ ngu ngốc các người, hôm nay nhất định không tên nào còn sống sót cả, máu của các người sẽ phải tể cho anh linh Giáo chủ trên trời, xác của các người sẽ đời đời bị dày xéo, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thần chủ này giờ im lặng, bấy giờ mới cất tiếng :

- Lão Hắc, kích động quá rồi, lão lui ra sau đi.

Hắn lại ngồi xuống gần Quân Hào :

- Quân Hào thiếu chủ, ân oán đời trước, tới giờ cũng phải đến lúc giải quyết rồi, tuy nhiên ai làm người đó chịu, bọn ta cũng có thể mở cho người một con đường sống, người thấy thế nào?

Quân Hào lạnh giọng :

- Việc đã đến mức này, người đem cả cha con ta ra chém chết một lượt cho xong, mất công hoa dạng bày trò làm gì nữa.

Thần chủ trầm ngâm một lúc, khẽ thở dài :

- Công tử, một thân võ công nhà ngươi, sao không bám víu lấy một con đường sống, sau này còn có cơ hội báo thù, nhất nhất đòi chết như bọn thất phu tranh cường, người làm ta thất vọng biết bao nhiêu.

Quân Hào trong lúc gã Thần chủ lải nhải, thầm xác định bộ vị, dồn lực phun một bãi nước miếng vào hướng Thần chủ đang ngồi, nghe bộp một tiếng, cũng không biết là trúng vào đâu nữa. Nhưng thoáng một cái, bộ mặt nạ bằng sứ của Thần chủ đã kề sát vào mặt gã, bàn tay bóp chặt lấy cổ họng gã :

- Tiểu tử, ngươi cứng cỏi lắm, bây giờ, ta giải huyết cho ngươi, cho ngươi một thanh kiếm, nếu trong tình trạng đó, ngươi có thể chiến thắng người của ta, ta sẽ tha cái mạng chó nhà ngươi, lại thả luôn cả con nhai Vân Mị ra nữa, nhé.

Quân Hào cổ họng bị siết chặt, ứ ứ nói không thành tiếng, buột miệng chửi rủa :

- Con bà nhà ngươi, ta việc gì phải tham gia vào trò chơi khốn kiếp đó, thua rồi thì cứ một đao sáng khoải chém xuống cho xong, hà tất phải rườm rà.

Thần chủ buông cổ họng gã ra, âm lạnh cười lên một tràng :

- Được, lời Ngô Đình ra đây, để xem tư vị chặt ngón tay Minh chủ võ lâm năm xưa thế nào.

Quân Hào thở dài, gã hiểu rằng trận này mình đã bại đến thê thảm, vốn là chẳng còn một con đường nào khác.

...

Quân Hào nắm chặt thanh trường kiếm, nghiêm cẩn hộ vệ khí môn, hiện giờ nội lực gã đã mất gần hết, lại biến thành thăng mù mờ, chỉ có thể dựa vào kiếm pháp siêu phàm cố tìm lấy một sinh lộ mà thôi. Gã cố gắng làm quen với bóng tối mịt mờ trước mắt, tập trung hết thính lực nhằm phát giác đối thủ, lấy bất biến ứng vạn biến, hy vọng có thể giải quyết thật nhanh trận đấu.

Nhưng có vẻ gã đã đề phòng không cần thiết, có tiếng bước chân nặng nề phía trước, rồi kiếm phong rít gió chém thẳng vào đầu gã. Quân Hào không dám cương đối với thế công mãnh liệt đó, bước lên hai bước thần tốc, sử dụng Xạ tinh khoải kiếm chụp vào bộ vị của đối thủ trước mặt. Bộ khoải kiếm này vốn là kiếm pháp đặc ý của Quân Hào, vốn không cần hao tổn quá nhiều sức lực, lại có phạm vi tấn công rất rộng, trong tình cảnh của gã lúc này hy vọng thủ thắng sẽ cao hơn.

Quân Hào vốn không tin tưởng mình sẽ có thể chiếm lợi thế ngay chiêu đầu tiên, vì nếu tên này ngang sức với gã trung niên hóm nhọt, thì chắc gã đã thắng ít thua nhiều rồi, thế nên gã hết sức ngạc nhiên khi chỉ mới xuất có một chiêu, kiếm đã ba lần xuyên vào da thịt của đối thủ. Xạ tinh khoải kiếm lấy nhanh làm chủ, nhưng sát thương thì không trầm trọng lắm, nên đối thủ vẫn không ngã gục, trái lại còn tấn công mãnh liệt hơn.

Thoáng chốc hai bên đã trao đổi hơn hai mươi chiêu kiếm, Quân Hào trước mắt chẳng thấy gì bị đánh trúng bốn lần, nhưng gã thân pháp nhanh nhẹn, lúc tối hậu kịp thời nghe tiếng kinh phong, né tránh gạt đỡ, vết thương không trầm trọng lắm, cánh tay bên phải đau buốt, lại càng không sao sử dụng được, gã chuyển sang tay trái, chiêu chiêu phát xuất, kỳ lạ là chiêu nào cũng quét trúng địch nhân, nhưng đối thủ của gã vẫn kiên cường chống trả, dường như không biết đau đớn là gì.

Quân Hào hét lên một tiếng, thầm định chính xác bộ vị, sử dụng thế Ưng trảo tróc Bạch thổ, từ trên cao nhảy xuống, lấy hai chân kẹp chặt đầu đối thủ, kiếm trong tay dồn hết sức đâm vào ngực hắn, ghim cứng người hắn xuống đất. Lúc này đối thủ của gã mới chịu ngã xuống, khẽ giãy lên vài cái rồi nằm yên bất động. Quả thật gã đã dồn hết sức lực cho chiêu tối hậu này, lão đảo ngã vật sang một bên.

Quân Hào mệt nhọc đứng dậy trong tiếng cười đầy đắc ý của bọn Thần chủ, gã ngơ ngác không hiểu sao bọn chúng lại có vẻ vui sướng như vậy, nhưng một lúc sau thì đoán ra, ắt hẳn đây cũng là kẻ thù của Áo Long thân cung, bọn chúng mượn tay mình để giết hại. Gã trong lòng phần nộ nào nề, tự thể nếu thoát khỏi tai kiếp này, sẽ trả cho bọn Thần cung cả vốn lẫn lời.

Giọng Thần chủ đã trở lại vẻ vô cảm :

- Quân Hào công tử, quả nhiên xứng danh thế gia, không hề làm mất mặt phụ thân, bọn ta y lời, sẽ cho hai đứa tiểu tử tôm tép bọn mi sống sót, ngày nào mi có đủ sức lực, muốn trả thù cứ đến tìm bọn ta nhé.

Quân Hào tay nắm chặt thanh kiếm, lạnh lùng trả lời :

- Hôm nay người để ta sống, nhất định sau này người sẽ không có được một ngày nào yên ổn.

Thần chủ thần nhiên trả lời :

- Được, ta sẽ chờ đợi tới ngày ấy, công tử nhất định không được làm ta thất vọng.

Nói rồi ném cho Quân Hào lọ thuốc :

- Bôi lên mắt, ba canh giờ sau thị lực sẽ trở lại bình thường, Ngô công tử, lành mạnh an khang, bọn tặc nhân cáo từ.

Gã chờ cho bọn chúng hi hi ha ha bỏ đi hết mới mò mẫm theo hơi thở, tìm được Vân Mị đang nằm ngất xỉu bên góc tường, nhưng không sao lay tỉnh cô gái ấy được. Gã cũng đã quá tổn hao sức lực, trước mắt lại chẳng thấy gì, đoán rằng cha mình đã bị bắt đi hoặc đã bị giết chết, nhưng trong tình trạng mù dờ này chẳng thể làm được gì, chỉ đành bôi thuốc giải vào mắt rồi ngồi bệt xuống, mơ màng thiếp đi một giấc ngủ nhọc nhằn.

...

Rất lâu sau đó.

Trời đã sụp tối, gió gào rít bên ngoài ngôi nhà Ngô gia, vốn ngày thường đã âm thầm lặng lẽ, nay không hề thấy một ánh đèn lại càng hoang vu ghê rợn. Quân Hào đã tỉnh dậy, gã đưa mắt nhìn quanh, thấy đại sảnh Ngô gia chìm trong bóng tối mờ mờ, còn bên cạnh gã, Vân Mị chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào đang run lên cầm cập. Quân Hào nhè nhẹ vỗ vai nàng ta :

- Vân cô nương, à không phải, ta vẫn chưa biết cô nương họ gì, mọi chuyện đã qua rồi, để ta đi xem xét một vòng xung quanh xem thế nào đã.

Vân Mị vẫn run lên, bấu vào vai gã đau buốt, giọng nói van lơn cầu khẩn :

- Đừng, công tử đừng đi, ghê rợn lắm, công tử đừng đi mà.

Quân Hào hơi ngạc nhiên, nhưng đoán là nàng quá kinh hãi nên thần trí không tỉnh táo, gã vỗ về nàng thêm một lúc, rồi nhè nhẹ gỡ nàng ta ra, đứng dậy dò xét chung quanh.

Đầu tiên, gã đi tới giữa phòng, xem thử đối thủ lúc nảy của mình là ai. Mờ mờ một bóng áo trắng nằm đó, trên ngực vẫn cắm một thanh kiếm, bọn Áo Long thần cung đương nhiên không phí thời giờ thu dọn cái xác đi làm gì.

Rồi gã thấy đầu mình bị giáng mạnh một cú, trái tim bị bóp nghẹt, gã cơ hồ thở không ra hơi, ngã ngồi xuống đất.

Người nằm đó, bị một kiếm xuyên qua giữa ngực, ghim chặt xuống nền đất, là Ngô Đình.

Quân Hào thét lên :

- Cha

Gã nhảy tới ôm chặt thi thể, trong một thoáng hy vọng là mình nhìn lầm. Nhưng không phải, đó chính là Ngô Đình, khắp người mang vết kiếm thương.

Là kiếm thương do gã gây ra.

Cả thế giới xung quanh biến thành Địa Ngục, khắp nơi rục lên một màu máu đỏ. Quân Hào, chàng thanh niên kiên cường ấy, đã bị bóp vỡ đến tận xương tủy, đời đời chìm trong bể khổ trầm luân. Gã ôm xác cha mình, thấy xung quanh là những tiếng gào thét hoang dại, gã u u mê mê, không hiểu mình đang bước đi trong thế giới nào. Nhưng thi thể trong tay gã là thật, trăm vạn lần là thật.

Tiếng Vân Mị như vọng lại từ cõi xa xăm nào đó, xuyên qua những tiếng gào thét, như từng nhát búa choang choang giáng mạnh vào đầu gã :

- Thần chủ đó, là cao thủ quý dị, hẳn đã tước mất thần trí cha công tử, dùng tà thuật điều khiển ông như hình nộm tấn công công tử, công tử lại không thấy gì, nên... - Tiếng Vân Mị từ từ nhỏ đi.

Những tiếng gào thét lại càng lớn dần lên.

Bên ngoài gió vẫn rít lên từng hồi, như khóc cùng với nỗi đau đớn của nhân gian. Lẫn trong tiếng gió, là nhiệt lệ ai đang tuôn chảy, là tâm hồn ai đang gào lên những tiếng bị ai.

3. Chương 3 Sát Thủ

Nghề sát thủ, tính ra mà nói, có từ rất lâu rồi. Ngay từ khi một người đi giết một người khác, để nhận về một món tài vật, người đó đã có thể chân chính gọi mình là sát thủ.

Trải qua nhiều cuộc bể dâu, nghề sát thủ lại nâng mình lên một bậc nữa, thành nghệ thuật sát thủ.

Sát thủ không phải là kiếm khách, nên tuyệt không màng đến quân tử như kiếm khách.

Sát thủ không phải là đao khách, nên tuyệt không chú tâm bá giả như đao khách.

Sát thủ chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất, nghệ thuật giết người. Giết người sao cho thật nhanh, thật gọn, thật kín, sao cho bảo đảm an toàn và bí mật tuyệt đối. Sát thủ không môn, không phái, không có tuyệt nghệ kinh thiên, cũng không có ân tình lãng mạng, sát thủ vốn chỉ tồn tại để đoạt lấy tính mạng con người ta.

Xưa nay giang hồ chỉ tôn vinh kiếm thánh, đao thần, tuyệt đối không thừa nhận có sát thủ vô địch.

Mặc dù người duy nhất sát thủ không giết được, chỉ là chính là bản thân mình.

...

Sát Thủ thành, bá đạo kinh thiên.

Sát Thủ thành, âm u lạnh lẽo.

Sát Thủ thành, biểu tượng tối cao của sát thủ giới.

Hai tòa tháp cao vút, xây lên từ những tảng cự thạch vuông vắn, được nối liền với nhau bằng một cây cầu đá cheo leo giữa trời. Khí thế của Sát Thủ thành, tự nhiên đè nén, tự nhiên áp bức, tạo cho người ta cảm giác ngột ngạt lo lắng, chỉ muốn bỏ chạy ra thật xa. Bước chân đến Sát Thủ thành, cảm giác tội lỗi trong tâm tưởng sẽ bất giác hóa thành to lớn, vì người đã đến đây, mục đích duy nhất chỉ để thuê một thanh kiếm sát nhân.

Chính vì thế, ngoại trừ sát thủ giới, không một ai có thể sống ở Sát Thủ thành.

Nhưng Sát Thủ thành có thể đường đường chính chính đứng vào hàng ngũ võ lâm danh lam tuyệt địa, tất nhiên không phải không có lý do.

Đông thành ngắm triêu dương, Tây thành ngắm tịch dương, quang mang vạn trượng, khoáng đạt kiêu sa, vốn đều là những cảnh quan mỹ lệ bậc nhất thiên hạ.

Chỉ cần hai trăm lượng bạc, đã có thể thuê sát thủ của Đông thành đi giết người, nhưng muốn bước qua Vân Thạch kiều vào Tây thành, nếu không có hợp đồng cực kỳ lớn, thân phận cực kỳ cao thì phải là tuyệt đỉnh cao thủ.

Tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng đã chết.

Triêu dương vốn dễ thấy, tịch dương lại khó cảm.

...

Lúc này ở Tây thành, có một người đang ngắm nhìn cảnh tịch dương đỏ. Ráng chiều vẽ trong không gian một vầng đỏ hình thù kỳ dị, lấp lóa giữa những tia nắng vàng.

Là Đại nhân vật.

Đại nhân vật của Sát Thủ hội. Cái tên nghe có vẻ kiêu ngạo, lại có phần khùng bố. Nhất là cái tên đó lại gắn liền với Sát Thủ hội. Nhất là khi Sát Thủ hội là bang hội đứng hàng thứ ba trong hắc đạo cửu bang. Là chủ nhân của Sát Thủ thành.

Thế nhưng, trong hội mọi người đều vừa thân mật vừa tôn kính gọi lão là lão Đại. Lão cũng có vẻ thích cái tên này hơn. Mỗi khi nghe người ta gọi mình thế, lão đều vuốt râu, khẽ cười khà khà. Trông rất giống một ông chủ phường buôn dễ mền.

Nhưng ánh mắt đang lấp lánh niềm vui đó, có thể bất chợt trở nên chán chường, bất chợt trở nên sâu thẳm âm trầm như đáy hồ sâu không thấy đáy. Nét cười vừa chớp choáng tươi vui đó, có thể không còn tăm tích như bóng mây qua thềm. Và gương mặt hồng hào phúc hậu đó, có thể trở thành vô cảm như tượng đá.

Đó là khi lão Đại đột nhiên nảy ra ý muốn giết người, khi quyết định nhận một hợp đồng lớn, khi quyết định mạng sống của một kẻ nào đó phải rời bỏ thế gian.

Hoặc là lúc lão đang ngắm nhìn tịch dương. Ngắm nhìn những quang tuyến cuối cùng đang lóe lên bên ngoài Tây thành.

Chờ tia nắng cuối cùng đã tắt hẳn, chỉ còn vầng mây ráng đỏ rạng rỡ trên bầu trời, lão Đại mới nhìn ra trước mặt mình. Ở đó, song song đứng cạnh nhau, trong ánh đèn khi mờ khi tỏ của Dạ Quân đường, là hai cái bóng cô tịch.

Là hai thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Là hai sát thủ vừa mới thanh lý xong hợp đồng, cũng là bài kiểm tra của Sát Thủ hội dành cho tân Vô nhân.

Vô nhân, là cái tên Sát Thủ hội gọi nhất đẳng sát thủ của mình. Sát thủ của họ vô tình vô cảm, vô định vô hình, vô thanh vô tức. Bất quá chỉ như hạt bụi bên đường, có điều, hạt bụi này có thể bất chợt hiện thành ác quỷ, sọc vào giữa ngực người ta một nhát đao đoạt mệnh.

Sát Thủ hội vừa gửi đi năm tân Vô nhân, đi giết năm cao thủ đã được đặt hàng, tất thấy đều là loại cao thủ võ công thâm hậu, vốn đã thành danh trên võ lâm bấy lâu.

Trong năm người đi, có hai người trở về được.

Một người, là thiếu niên đẹp như bạch ngọc, vận một tấm bạch y, lưng đeo một thanh trường kiếm vỏ màu trắng, quần trên tóc một dải lụa trắng, thắt một cấm bối màu trắng. Toàn thân y sáng lên một màu trắng tinh khiết thoát tục, tưởng như chẳng hề vương một hạt bụi của thế gian.

Chẳng ai tưởng tượng được thân ảnh đó, vừa một mình một kiếm, tiềm nhập vào chính điện Toàn Phong môn, hạ sát trưởng môn Toàn Phong Đao Vân Đao Toàn, vốn nổi danh giang hồ với Toàn Phong Loạn Trảm quyết. Lúc trở ra, tiện tay giết thêm năm trưởng lão cao thủ của Toàn Phong môn nữa. Vậy mà toàn thân không vương một vết nhơ, vẫn trắng tinh như bạch ngọc.

Người thiếu niên kia, trái ngược với hình ảnh tinh khiết bên cạnh mình, toàn thân vương đầy máu khô, tóc xõa tung tóe, quần áo đôi chỗ đã rách bươm, trước ngực lại còn bị một vết chém xả ngang, vẫn đang rỉ máu không dứt. Thanh đao đeo sau lưng đã gãy cụt mất đầu, lại nứt mẻ lung tung. Thế mà thiếu niên vẫn bình tĩnh như không, cứng cổ ngang ngạnh đứng trước mặt Hội chủ.

Gã ta vừa phá tan Kim gia của Kim Bối Thạch, doanh nhân buôn lụa nổi tiếng của vùng Hạ Châu, vốn tề danh với sợi Phi Long nhuyển tiên trong giới giang hồ. Thế nhưng, chẳng hiểu sao, gã hạ sát Kim lão bản xong, lại đang đem đi đến nhà em ông ta là Kim Bối Long, Môn chủ của Long Phụng môn, vốn cũng là một môn phái có tiếng tăm, ra tay giết chết ông ta. Long Phụng môn phát hiện Môn chủ của mình đã bị hại chết, liền hợp sức vây công thích khách, gã khổ chiến liên tục năm canh giờ, giết chết thêm mười mấy nhân mạng nữa, đánh cho đối phương thần hồn tán đờm, xong rồi bỏ đi.

...

Lão Đại nhìn hai gã thiếu niên đứng trước mặt mình, ánh mắt thâm trầm lạnh nhạt. Lão hỏi thiếu niên áo trắng trước :

- Người, vì sao lại giết cả Ngũ lão Toàn Phong môn, chúng ta không được trả tiền cho năm cái đầu đó?

Thiếu niên áo trắng điềm tĩnh trả lời :

- Tôi cũng muốn im im lặng lặng ra về, nhưng Nhị lão phát hiện ra tôi, họ nói thế nào cũng không cho tôi rời khỏi. Giết hai lão đó xong, tôi nghĩ Tam lão còn lại nhất định sẽ tìm đến phiên hà Sát Thủ hội chúng ta, bèn tìm họ thanh toán luôn. Từ Sát Thủ thành tới Toàn Phong môn đường xá không dễ đi, tôi thật không thích làm một chuyến tới đó nữa.

Lão Đại chống một tay vào cằm, quay sang nhìn huyết y thiếu niên :

- Người, vì sao lại giết cả Kim Bối Long, ta chỉ bảo người đi giết Kim Bối Thạch thôi mà?

Thiếu niên ngẩng đầu lên, mắt rừng rực như lửa, thanh âm băng lạnh lãnh khốc :

- Vì hắn đáng chết.

Lão Đại bắt gặp ánh mắt đó, cảm thấy một cảm giác kỳ dị, bất chợt cau mày :

- Vô Nhân không quản chuyện người ta có đáng chết hay không.

Thiếu niên lại lạnh giọng :

- Hắn ta thuê người giết chính anh mình, hại người táng tận lương tâm đó, tôi nhìn là gai mắt, chỉ muốn chém cho mấy đao. Vả lại Phi Phụng cương tiên biến ảo vô song, tôi muốn thử sức với món binh khí đó.

Lão Đại lại càng ngạc nhiên hơn, gương mặt đang vô cảm bỗng dờ ra một lúc, sau đó lão nhanh chóng lấy lại tư thế cũ, nhìn nhìn hai gã thiếu niên một hồi lâu rồi phẩy tay :

- Các người về nghỉ ngơi đi, sáng mai lên Chiêu Hồn đường nhận lãnh sổ hiệu và vũ khí tùy thân. Kể từ mai, các người sẽ hoàn toàn mất đi bản ngã của mình, chân chính trở thành một Vô Nhân của Sát Thủ hội.

Hai gã thiếu niên cơ hồ còn băng lãnh hơn Hội chủ của mình, khẽ cúi người bái tạ rồi quay mặt đi ra.

Bọn họ đi được mấy bước, lão Đại bằng một giọng trầm trầm, hỏi :

- Phi Hổ, nếu đã như vậy sao người vẫn hạ sát Kim Bối Thạch.

Phi Hổ, chính là gã thiếu niên cứng cỏi ấy, chẳng buồn quay lại, đáp trả :

- Vì đó là công việc của tôi, hơn nữa, là thử thách tôi phải vượt qua.

Gã im lặng một lúc, từ từ nói tiếp :

- Phi Long nhuyển tiên, luận về lợi hại, thật ra còn đứng trên Phi Phụng cương tiên một bậc.

...

Lát sau, từ phía sau ghế của lão Đại, một thân ảnh vận một bộ lục y, như bất chợt từ bóng tối hiện ra, vô thanh vô tức, chỉ có cặp mắt trong đêm là sáng lấp lánh như tinh quang.

Lão Đại khẽ lắc đầu, hỏi :

- Vô Ảnh, người thấy sao?

Vô Ảnh, chính là người bận lục y đó, âm trầm thốt lên :

- Hai gã này tính tình bạo lực thiên kích, toàn thân đầy huyết tính, chỉ e không xứng đáng làm sát thủ của chúng ta.

Lão Đại lại trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi nói :

- Hừ, chỉ cần hần cho là đúng, nhất định sẽ làm cho bằng được, dạng người như vậy, chỉ cần chúng ta mãi mãi là đúng của hần ta, đảm bảo hần sẽ vì Sát Thủ hội mà cố gắng hết sức lực.

Ngưng một chút, lão lại nói tiếp :

- Sau trận ác chiến trên Thông Thiên sơn ngày đó, tinh anh Sát Thủ hội vốn đi năm người, lúc quay trở về chỉ còn có mình ta, nguyên khí hao tổn trầm trọng. Hiện giờ Thập Nhị Vô Nhân đã có ba người táng mạng, hai người tàn phế vô năng, hai tên này đều là những viên ngọc quý, phải thu dụng bọn chúng cho thật tốt. Vô Ảnh, người giám sát bọn chúng kỹ lưỡng cho ta.

Vô Ảnh im lặng chẳng nói gì, chỉ có ánh mắt bất chợt ảm đạm vô quang trong một khoảnh khắc, rồi lại sáng rực như cũ, từ từ biến mất trong bóng tối.

Chỉ là, lão Đại không hề thấy khoảnh khắc đó.

...

Thu phong nhẹ nhàng len lỏi trên tán rừng, khe khẽ cất lên bài hát buồn thảm thê lương của mình.

Dựa vào gốc cây đã xơ xác, ngồi bệt trên mặt đất rải đầy lá vàng khô, một nam tử mặc áo vải thô, dáng điệu rất thoải mái, chăm chú gặm một bắp ngô nướng, trông vô cùng hữu vị. Trên đùi gã, gác một thanh đao màu đen, lưỡi cong cong, ẩn hiện trên đó là những vân máu, cán chạm bằng ngà, chuôi đao có khảm một viên ngọc bích đỏ rực.

Trông gã, không ai biết rằng đó là sát thủ của Sát Thủ hội, mà còn là tuyệt đỉnh sát thủ. Người của Sát Thủ hội bao giờ trông cũng rất giống người bình thường. Thậm chí là tầm thường.

Phi Hổ, gã sát thủ mệnh danh là Huyết Sát Tinh của Sát Thủ hội. Thanh đao trên đùi gã là có tên là Huyết Lãng, thanh cổ đao vang danh giang hồ. Huyết Lãng do Chu Phàm, trưởng tử Chu gia, một danh gia về luyện binh khí đích thân làm ra. Chu Phàm dùng huyền thiết luyện thành đao, lại học theo cổ nhân chém đầu đồng nam để tước lên đao, tạo thành những vân máu ẩn hiện như sóng ba đào, nên đặt tên là Huyết Lãng. Thanh đao hơn trăm năm tuổi ấy, sau bao nhiêu phong vũ giang hồ, cuối cùng trở thành vật cất trong bảo khố của Sát Thủ hội, sau được truyền cho sát thủ xuất sắc của họ là Phi Hổ. Gã quý đao như mạng, chưa từng rời xa một khắc. Biệt hiệu Huyết Sát Tinh của gã, cũng chính từ thanh đao này mà ra.

Lúc này đầu con đường mòn nhỏ, một nhân ảnh màu trắng xuất hiện, chậm chậm bước đi, chân đạp trên lá rơi nghe sột soạt. Y vận một bộ bạch y, lưng đeo một thanh trường kiếm vỏ màu trắng, quần trên mái tóc đen dày một dải lụa trắng, thắt một thắt lưng màu trắng. Trông y như một thư sinh đang nhàn tản đi dạo, ngắm lá vàng rơi tìm cảm hứng, chỉ còn thiếu nước miệng lẩm nhẩm ngâm thơ vịnh mùa thu nữa mà thôi. Nhìn y, không ai tưởng được y lại vừa mới cắt cái đầu của Thất Lý Đàm, Môn chủ của Bát Thương môn xuống.

Y cũng là sát thủ, Bạch Sát Tinh của Sát Thủ hội. Chính là thiếu niên năm năm trước đã đứng cùng với Phi Hổ trong Sát Thủ đường, y vốn mồ côi từ nhỏ, đến tên mình cũng chẳng biết, đến khi lớn lên thì tự gọi mình là Bạch Vân Du.

Hai sát thủ nổi danh nhất của Sát Thủ hội chẳng hiểu sao lại gặp nhau ở đây. Phi Hổ hiển nhiên là có ý chờ Vân Du, chỉ thấy gã vội vàng thanh toán xong bắp ngô nướng của mình rồi đứng dậy, phỉ phỉ quần áo. Thanh Huyết Lãng được cầm xuống đất trước mặt gã.

Vân Du từ từ đi lại, ngạc nhiên nhìn Phi Hổ :

- Huyết Sát, sao huynh lại ở đây? - Ngày thường trong Sát Thủ hội, các Vô Nhân sát thủ không gọi nhau bằng tên thật mà chỉ gọi bằng biệt hiệu.

Phi Hổ trả lời, giọng tỏ ra vô cùng hiển nhiên :

- Vì huynh muốn về Sát Thủ hội, tất phải đi qua con đường này, cho nên ta chờ ở đây đã ba canh giờ rồi.

Vân Du mỉm cười :

- Ra là huynh chờ tiểu đệ à, công việc lần này của tiểu đệ dễ dàng lắm, gã họ Thất đó, chưa tới ba kiếm thì đã mất mạng rồi - Kế đến gã đổi giọng thân mật - Đi, chúng ta kiếm chỗ nào uống một bữa rồi về Sát Thủ đường sau.

Phi Hổ vội vàng xua tay :

- Không, huynh không cần về Sát Thủ hội nữa, thật ra là, từ nay về sau, huynh không cần gì hết nữa.

Vân Du lại cười :

- Thật à, thế thì thanh thoi quá nhỉ.

Phi Hổ gật gật đầu :

- Ủ, người chết bao giờ cũng thanh thoi.

Vân Du tò mò hỏi :

- Ai thuê huynh vậy, tiểu đệ biết được không?

Phi Hổ có vẻ buồn buồn, gãi đầu bảo :

- Không ai thuê, nhưng muốn giết lão Đại, tất phải giết huynh trước, công việc là thế.

Vân Du tuốt kiếm ra cầm tay :

- Bất quá, chưa chắc huynh giết được đệ.

Phi Hổ cũng rút thanh đao lên :

- Phải, ta không chắc thắng được huynh, nhưng mà công việc là công việc mà.

Vân Du có vẻ ngạc nhiên :

- Sao huynh không ám kích tiểu đệ, sẽ có vài phần chắc chắn hơn, nếu huynh mà ám kích, ngay cả lão Đại cũng khó mà đề phòng?

Phi Hổ trả lời :

- Theo lý thì nên như vậy, nhưng Huyết Lãng sẽ cảm thấy không thoải mái, đúng không?

Vân Du nhìn Phi Hổ một lát, lại cúi nhìn thanh kiếm trên tay mình, gật gật đầu nói :

- Phải

Y vừa nói vừa cử ngang kiếm trước mặt.

Thanh kiếm Vân Du cầm trong tay, chỉ luận riêng về danh tiếng, cũng không hề kém Huyết Lãng một chút nào. Trước đây Tuyết Ngân vốn là bảo kiếm của Thiên Sơn cư sĩ, dùng tinh thiết ngàn năm trên Thiên Sơn tuyết đỉnh đúc thành, sau khi trở thành nhi kiếm, đã cắm dưới đáy Bạch Ngọc hồ thêm năm năm nữa mới lấy lên sử dụng. Sau khi Thiên Sơn cư sĩ cưới hạc quy tiên, Tuyết Ngân được cắm trước mộ, tương truyền trong vòng mười dặm có thể trấn áp yêu ma quỷ quái, dã thú độc trùng không cho bén mảng lại gần. Sau này Sát Thủ hội đoạt được Tuyết Ngân, truyền lại cho Vân Du sử dụng. Thanh kiếm chứa hàn khí cả đất trời đó, long lanh như một vệt nước, từ chuôi đến lưỡi trắng như bạch tuyết, ẩn hiện những hoa tuyết mờ ảo, dài ba thước ba tấc, mỹ lệ vô cùng. Cộng với võ công tuyệt đỉnh của Vân Du, Tuyết Ngân tung hoành trong võ lâm năm năm, đã kịp nổi tiếng là sát kiếm hạng nhất.

Cả hai sát thủ ấy, đứng đối diện nhau, sát khí từ từ dâng lên dày đặc cả vạt rừng, đến cả gió cũng như ngừng thổi, lá cây cũng ngừng rơi xuống, cả thế gian đều im lặng chờ đợi cuộc chiến sinh tử này.

Giữa hai người bọn họ, rốt lại cũng đã đến lúc phân định hơn thua.

Sát khí cực hàn, lạnh đến tê người. Khoảnh rừng thu ấy, phảng phất đã chuyển sang mùa đông.

Hàn khí này là từ Vân Du tỏa ra, y luyện chí âm nội kinh, tự mình sáng tạo ra Tuyết tứ thức gồm Tuyết sương, Tuyết vũ, Tuyết phong và Tuyết sát, kết hợp với Tuyết Ngân kiếm uy lực vô cùng. Từ xưa đến nay,

chưa khi nào y phải sử dụng hết bốn thức kiếm của mình. Kể đối đầu với Vân Du, cũng chưa có một ai sống sót để kể lại kiếm pháp của y đã đạt tới mức độ nào.

Đối đầu với y, Phi Hổ lại tỏ vẻ như không, cường khí của gã chẳng hề lan tỏa ra ngoài, hoàn toàn bị hàn khí của Vân Du lấn át. Chỉ là gã vẫn an nhiên tự tại, hoành đao đứng đó. Như một cây tùng đứng vững giữa trời đông, khí thế không gì công phá nổi, ngạo nghễ bất tận.

Vân Du cúi mình chào Phi Hổ một cái, rồi từ tay của y, Tuyết Ngân vạch không chém tới, lẳng lẹ vô cùng, kiếm thế không hề biến hóa, như một cái móng bạc chụp thẳng xuống đầu Phi Hổ. Phi Hổ chẳng thềm lùi một bước, Huyết Lăng cử ngang lên không trung, đường hoành đón chặn kiếm thế như lời điện đó.

“Choang”, một tiếng như ngọc vỡ, Phi Hổ bị chấn lùi lại hai bước, Vân Du bị hất bay ngược lại chỗ y đứng lúc này. Chân vừa chạm đất, Vân Du đã rung cổ tay, Tuyết Ngân biến thành hàng trăm điểm sáng mau lẹ đâm tới, kiếm chiêu kỳ ảo vô song. Bộ Lưu Tinh kiếm này vốn chỉ xuất ra mười ba kiếm trong một thức, y trong một chiêu xuất ra đến hơn mười thức, thành cả một trời sao sáng, bao trùm bộ vị đối phương, bất kể là tránh né thế nào cũng không thoát khỏi vầng kiếm ấy.

Phi Hổ vừa ổn định lại thân hình, đã thấy ánh sáng lóe lên trước mắt mình, không thể biết được thực chiêu sẽ công vào đâu. Huyết Lăng vung lên, không thành chiêu thành thức gì cả, ngang nhiên chém thẳng vào vùng sáng ấy, nhanh đến mức tiếng binh khí chạm nhau phát ra thành một tiếng ngân duy nhất. Đao nặng hơn kiếm, nên Tuyết Ngân lại bị đẩy bật ra ngoài.

Vừa đẩy lui được Tuyết Ngân, Phi Hổ đã cất người lên song song với mặt đất, cơ thể xoay tròn không ngừng, Huyết Lăng như một mũi khoan lớn đen thăm thăm, đâm thẳng vào cổ họng đối phương. Đao chưa tới nơi, đao khí đã tụ lại thành một đường thẳng xé không đâm tới.

Vân Du hừ lạnh một tiếng, không thềm né tránh, chờ cho mũi đao đi đến sát yết hầu của mình, chân khê lùi ra sau, thân hình quay ngang nửa vòng, khiến cho Huyết Lăng đâm vượt ra phía sau, Tuyết Ngân từ dưới đất quét thẳng lên chém vào thân hình đang xoay tròn giữa không trung.

Tưởng như Phi Hổ sẽ bị một kiếm sấm sét ấy chẻ ra làm đôi, thì thân hình y đang chơi vơi giữa không trung, bất ngờ dịch sang bên phải ba thước, vừa vặn tránh khỏi mũi kiếm. Ngay trong lúc thi triển bộ pháp quái dị không thể tưởng tượng đó, Huyết Lăng lặng lẽ xoay ngang, vọt vào cánh tay đang duỗi ra của Vân Du.

Vân Du biến chiêu thần tốc nhưng cũng không kịp né tránh hoàn toàn. Một mảnh tay áo của y bị đao khí cắt đứt bay ra phấp phới.

Vân Du đạp chân xuống đất, nhảy vọt ra phía sau. Phi Hổ cũng lùi lại hai bước, mảnh áo trắng từ từ rơi xuống giữa hai người. Vân Du trợn mắt ngó Phi Hổ :

- Quỷ bộ, quả nhiên danh bất hư truyền, Phi Hổ huynh, tiểu đệ vừa rồi đã thua mất nửa chiêu rồi.

Phi Hổ an nhiên đáp :

- Còn dài mà, tuyết vẫn chưa rơi.

Vân Du cười khê, nâng kiếm lên, bước sang bên phải bảy bước :

- Phi Hổ huynh, cuối thu trời lạnh lắm, huynh cần thận nhé.

Nói xong y từ từ nhắm mắt lại, Tuyết Ngân dựng ngang trước mặt.

Phi Hổ biết kiếm pháp Vân Du cực kỳ cao thâm, Tuyết tứ thức lại càng nguy hiểm, cũng vội ngưng thần, thoảng chốc gã đã tiến vào cảnh giới nhập địa, toàn bộ ý chí đều chú trọng vào thanh Tuyết Ngân đó.

Gã bất chợt cảm thấy mình rơi vào cảnh hoang vu ngàn dặm, gió thổi cắt da, cảnh vật xung quanh dần dần biến thành mờ ảo. Thân ảnh Vân Du từ từ chìm vào trong màn trắng thê lương, chỉ còn có Phi Hổ đứng đó, lơ lửng giữa đất trời đang ngày càng xám xịt lại. Cảnh tượng cực kỳ nguy dị này chính là cảnh giới mở đầu của Tuyết tứ thức.

Rồi tuyết từ từ rơi. Tuyết rơi giữa mùa thu.

Bông tuyết như kim châm, cuộn lên ào ào, tấp vào người Phi Hổ từng đợt từng đợt. Huyết Lăng vung lên thành một vòng tròn, đẩy bật đi từng đám tuyết lớn. Chỉ là tuyết càng ngày càng lớn, gió càng ngày càng dữ, thoáng chốc như mưa rơi mù mịt, trắng xóa bốn phương, kiếm phong quét vào mặt rào rạt hết đợt này tới đợt khác, lấp tấp trong màn tuyết trắng, đã có vài giọt máu tươi văng ra. Huyết Lăng vẫn kiên cường vung lên, chống chọi giữa gió và tuyết, như một đám lửa bùng cháy, mạnh mẽ đánh bật đi tất cả.

Gió cuốn tuyết, tuyết quẩn gió, cứ gào thét miên miên bất tận.

Cũng không biết bao nhiêu đợt đã trôi qua. Mưa tuyết hoàn toàn áp đảo màn đao quang của Huyết Lăng, dồn dập dồn dập như sóng triều không ngừng nghỉ, chỉ là dù mãnh liệt đến thế nào, vẫn không thể nuốt trọn được ánh đỏ rực rỡ của thanh cổ đao. Những vân máu càng lúc càng sáng lóe lên, Huyết Lăng tung bay trong không trung như ngọn bút danh hoạ, vẽ thành một bức tranh quý dị trong hoa tuyết ngập trời.

Và cả đôi mắt ai, cháy bùng như đóm lửa.

Đóm lửa nhỏ giữa trời tuyết, cứ cứng cỏi lập lờ, dù bị gió vùi tuyết dập, vẫn không hề tan biến đi, thậm chí càng lúc càng rõ rệt hơn, càng lúc càng cháy bỏng hơn.

Bông tuyết đã tụ lại thành một ngọn lốc xoáy. Ngọn bạch mao phong này càng ngày càng lớn, bốc xoáy lên cao, ầm ầm như thác đổ, khí thế che mờ cả thiên địa, hú lên những tiếng quái dị như một con quái vật khổng lồ màu trắng, chém thẳng vào Phi Hổ. Thúc cuối cùng của Tuyết tứ thức, Tuyết sát gầm thét thi triển ra.

Huyết Lăng xoay thành một vòng tròn màu đỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh, chẳng những không lùi một bước mà còn cương cường tiến lên, đổ ập vào ngọn bạch mao phong đáng sợ đó. Một tiếng động cực lớn vang lên.

Một khoảnh khắc thời gian ngưng đọng.

Rồi thoáng chốc, cả ánh đỏ và con quái vật màu trắng đều vụt tắt. Cả không gian trắng toát đó bỗng vỡ vụn thành hàng vạn hàng vạn điểm trắng, rồi tan biến vào không khí, trả lại sắc màu của mùa thu cho khoảnh rừng. Lá vàng cuộn xoáy trên cao, từ từ rơi lả tả xuống, rơi trên hai thân ảnh đang đứng sát vào nhau.

Tuyết Ngân kêu than một tiếng buồn thảm như xé lòng, ngân lên u uẩn trong không gian vắng lạnh, vỡ tan thành ngàn mảnh, trong tay Vân Du chỉ còn lại chuỗi kiếm màu trắng.

Và máu trên người họ, đến bây giờ mới phun vào nhau.

Phi Hổ bị hàng chục vết kiếm thương trên người, áo quần rách bươm, máu tươi bắn ra khắp nơi như một trận huyết vũ. Huyết Lăng rạch một đường sâu hoắm xuống đất gần lút cán, vẫn còn run lên bần bật. Vân Du tay vẫn cầm chuỗi kiếm, máu tuôn ra từ một vết thương duy nhất, nhưng là vết tử thương, bắn đầy lên người Phi Hổ.

Ánh mắt trong trẻo của y, dần dần tối lại, dần dần lạc thần đi. Đôi mắt đó, sau bao nhiêu năm lẫn lộn chốn giang hồ, vẫn trong vắt như đáy nước hồ thu. Nhưng giờ đây, mãi mãi sẽ không bao giờ còn mở ra được. Y nhắm mắt một lần cuối áng mây bay ngang trời, nhắm mắt nhìn những chiếc lá còn đang nhẹ nhàng nghiêng giữa không trung, rồi ngã xuống đất nằm bất động.

Lá vẫn rơi xào xạc, thu phong lại thổi qua tàn cây, khe khẽ cất lên khúc hát thê lương muôn thuở của mình. Giữa thảm lá vàng, nở bung một đóa bạch điệp hoa, mỹ lệ thê lương.

Bạch Sát Tinh, rốt cuộc cũng đã bại.

* * * * *

Phi Hổ mệt mỏi dựa vào gốc cây, trận chiến đã vắt kiệt sức lực của gã. Khắp người gã là vết kiếm thương, đau đớn không sao tả xiết.

Trước mặt gã là một dáng hình cao lớn vận lục y. Y đang cẩn thận quan sát thi thể của Vân Du vẫn nằm trên mặt đất. Y khe khẽ thì thầm như nói với chính mình: “Một hán tử cương cường, chỉ tiếc là, chỉ tiếc

là...". Y quay lại đối mặt với Phi Hổ, "Hắn cũng như ngươi, đã chọn rồi thì không bao giờ quay đầu, dù chỉ để nhìn lại phía sau".

Phi Hổ chậm chậm gật đầu: "Ta muốn chôn hắn ở đây".

Thế là Bạch Sát Tinh Bạch Vân Du, tuyệt đỉnh sát thủ của Sát Thủ hội, đã mãi mãi nằm lại khoảnh rừng thu đầy lá vàng rơi ấy, không bia không mộ, chỉ có một doi đất nhỏ nhoi. Tuyết Ngân, dù chỉ còn lại chuôi kiếm, một lần nữa lại trở thành thần kiếm gác mộ cho y. Cả đời y chưa từng có một người bạn, chỉ có thanh kiếm ấy bên mình. Cho đến lúc chết đi, vẫn còn có thanh kiếm ấy bên mình, bầu bạn với y. Tin rằng chỉ chừng đó y cũng đã mãn nguyện rồi.

* * * * *

Dạ Quân đường.

Năm năm thời gian trôi qua như chớp mắt, Dạ Quân đường vẫn không hề thay đổi.

Vẫn ánh sáng leo lét chiếu lên hai hàng cột được điêu khắc tỉ mỉ, hắt những bóng dáng kì dị nhảy múa lên bức tường phía sau. Vẫn một án thư được đặt trên cao, nhìn xuống dưới đại điện, ẩn ước đầy khí thế áp đảo. Vẫn chiếc ghế thái sư bọc bằng da bạch hổ, chạm một con hắc báo ngay đầu tay vịn, nhẹ nhàng ngậm một viên bích thạch phát xạ lập lòe. Và những tia nắng cuối cùng đang chiếu qua cửa sổ.

Và vẫn ngồi nơi đó, an nhiên tự tại, Đại nhân vật của Sát Thủ hội.

Phía dưới là hai bóng người, một bận áo vải thô, lưng giắt một thanh đao, một khoác một bộ trường bào màu lục, mang một tấm trùm đầu che kín mặt mũi, song song đứng cạnh nhau.

Lão Đại hơi chồm người ra phía trước, gương mặt phúc hậu tròn trĩnh nhô hẳn ra ánh, ánh mắt lão mang một nét chán chường cực độ, như dòng nước lững lờ trôi, ngàn năm vạn năm, dù thời thế biến chuyển xoay vần, vẫn cứ êm ả trôi như thế. Năm năm gần đây, ánh mắt ấy càng ngày càng đục lại, tinh quang ngày càng thu liễm vào trong, đã thoáng thấy nét mệt mỏi của thời gian. Lão chống tay vào cằm, trầm ngâm nhìn hai kẻ đứng dưới.

- Huyết Sát, ngươi có thể an nhiên đứng đây, vậy là Bạch Sát đã không xong rồi, có phải không?

Phi Hổ thừa nhận :

- Tuyết Ngân đã gãy.

Lão Đại than thở :

- Vân Du là sát thủ hạng nhất, vậy mà có thể dốc hết sức lực ra quyết đấu một trận sinh tử với ngươi, tin rằng cũng đã mãn nguyện cho tâm ý của y rồi.

Phi Hổ ngạc nhiên hỏi lại :

- Tâm ý của Bạch Sát ư?

Lão Đại trả lời :

- Rất cuộc, y cũng tự tìm ra cách thoát khỏi thân phận sát thủ của mình.

Bóng người vận lục y đứng kế Phi Hổ lúc này mới cất tiếng :

- Lão Đại, không phải lão cũng vậy sao, ba năm nay, lão cứ ngày ngày ngồi trong Sát Thủ đường này, việc gì cũng không lý tới, Sát Thủ đội, có bao nhiêu đội đã lọt vào tay ta, lão có biết không?

Lão Đại lắc đầu :

- Không.

Vô Ảnh, bóng người đó, chính là Vô Ảnh, Phó hội chủ của Sát Thủ hội, giọng nói càng lúc càng cao :

- Hai mươi mốt Vô Nhân, tổng cộng là bảy đội sát thủ, tất cả đều là tinh tuyển của tinh tuyển, đã chẳng còn biết lão Đại là ai nữa rồi, đến cả hôm nay, hai tuyệt đỉnh sát thủ của lão, một người đã chết, một người đang đứng đây đòi lấy mạng của lão. Lão Đại, lão có ngờ sẽ có ngày hôm nay không.

Lão Đại vẫn điềm nhiên nhìn thẳng vào Vô Ảnh :

- Vô Ảnh, có những thứ vốn chẳng bao giờ thay đổi, người có biết không?

Vô Ảnh nhìn lão Đại :

- Là gì?

Lão Đại chỉ tay ra cửa sổ :

- Mặt trời lặn trên Tây thành - Rồi lão chỉ vào mình - Đại nhân vật.

Vô Ảnh bật cười :

- Lão à?

Lão Đại gật gật đầu :

- Phải, Đại nhân vật, dù có ở Sát Thủ hội hay không, vẫn cứ là Đại nhân vật.

Lão thò bàn tay trái ra, ngón áp út đã bị chặt đi một lóng, chậm chạp nói tiếp :

- Năm xưa khi đầu nhập hội sát thủ, ta đã tự mình chặt đi một lóng tay, kể từ đó, ta chuyên tâm làm một sát thủ, một sát thủ hạng nhất, rồi lập nên Sát Thủ hội này. Nhưng mười năm nay, ngồi trên vị trí cao nhất của Tây thành này, ngày ngày ngắm nhìn mặt trời mọc lên rồi lại lặn đi, ta phát hiện ra, trong mười năm qua, không có lúc nào ta không tự lừa dối mình.

Vô Ảnh không cười nữa.

Lão Đại nói tiếp :

- Các người có biết vì sao Vân Du thả làm một thanh kiếm gãy chứ không làm một thanh kiếm cùn không?

Cả hai người đều nín lặng, họ vẫn không hiểu được vì sao Bạch Sát, vốn nổi tiếng vô tình, lại có thể trung thành với lão Đại đến chết, nhất quyết không phản lại lão. Với tu vi của Phi Hổ, dù có thể thắng y, nhưng tuyệt đối không thể ép y vào chỗ chết. Vậy mà Tuyết Ngân đã gãy.

Lão Đại từ từ nói tiếp :

- Vì y vốn đã không còn là sát thủ nữa, y đã là kiếm khách. Sát thủ có thể đào thoát cầu sinh, chờ đợi một cơ hội khác, nhưng kiếm khách thì không.

Lão chỉ vào Phi Hổ :

- Người, từ ngày đầu tiên bước vào Sát Thủ đường này, đã không phải là sát thủ, mà là đao khách, nên ta đã giao Huyết Lăng cho người, cũng như giao Tuyết Ngân cho Vân Du, vì chỉ có hai người các người, mới là chân chủ của hai thanh thần khí đó, chỉ có hai người các người, mới có thể làm cho chúng lại chân chính trở thành huyền thoại.

Lão lại chỉ vào Vô Ảnh, chậm rãi nói tiếp :

- Trong ba người ở đây, thật ra chỉ có người là tuyệt đỉnh sát thủ, người có thể ẩn nhẫn chờ đợi hơn mười bảy năm, có thể theo lệnh ta truy sát tất cả tàn tích của Thông Thiên giáo, có thể hy sinh tính mạng đồng giáo cũ của mình để chờ đợi cơ hội nắm lấy Sát Thủ hội của ta, ta thật sự khâm phục người, Long chủ của Áo Long thần cung à.

Lão lại xòe bàn tay của mình ra :

- Nhưng mà bất quá, ta vẫn cứ là Đại nhân vật, Vô Ảnh, người đã từng nghe tới Cửu Long tử kiếm chưa?

Vô Ảnh giật mình, nhìn chăm chăm vào lão Đại :

- Lão đã luyện được Cửu Long tử kiếm.

Lão Đại thờ ơ gật đầu :

- Chỉ mới bảy thành thôi.

Vô Ảnh không còn có thể cười nữa, nhưng đôi mắt hần, lóe sáng như điện.

Lão Đại nói tiếp :

- Bấy thành Cửu Long tử kiếm, bằng vào hai người các ngươi, không có tư cách chặn đường ta. Kể cả thằng lỏi con Ngạo Thiên có đến đây, cũng e chẳng làm gì được.

Vô Ảnh, lần đầu tiên trong mười bảy năm, lật tấm che mặt của y xuống, để lộ ra mái tóc dài trắng tinh, cột lại thành một đuôi sam phía sau, cặp mắt y sáng rực trên gương mặt xương xương, mày liễu nhướng cao trên vầng trán rộng, trong tay tự nhiên xuất hiện một cặp Quỷ trảo xanh biếc, như lấy ra từ không khí. Y trầm trầm thốt lên :

- Đêm nay, lão lại trở thành một kiếm khách?

Lão Đại cũng chăm chăm nhìn Vô Ảnh, bàn tay phải đang đặt trên án thư, đột nhiên nắm chặt một lưỡi tiểu đà kiếm ngắn không có chuôi sáng lóe, điều khiển bằng một cái vòng sắt móc vào ngón tay. Bàn tay trái cụt một ngón đưa lên, từ từ thò ra một lưỡi kiếm thẳng màu vàng. Lão cười :

- Chưa đâu, đêm nay ta vẫn còn là sát thủ.

Lão Đại vốn không phải người của võ lâm Trung Nguyên, lão vốn xuất thân là thành viên của tổ chức sát thủ từ Ba Tư, thờ cúng Hỏa giáo. Khi tổ chức của lão bị quân Mông Cổ đánh tan, lão đã đào thoát đến đây, dùng lại nghề cũ kiếm ăn, thành lập Sát Thủ hội. Thanh đoản kiếm màu vàng đó, là chứng nhận cho vị trí tại thượng của lão trong tổ chức. Những thành viên tổ chức này đều có một ngón tay áp út bị cụt, do chính họ chặt đi, để có thể điều khiển thanh đoản kiếm dễ dàng hơn. Vì thế võ công lão Đại thâm ảo khôn lường, tự mình đi thành một đường lối riêng, khác hẳn với võ công Trung thổ.

Vô Ảnh đưa hai thanh Quỷ trảo lên, nói với Phi Hổ :

- Ta trước, nếu cần thì hợp công truy sát.

Phi Hổ im lặng lùi lại phía sau, Huyết Lãng lóe lên thành một làn sáng đỏ.

Phía trên kia, án thư bắt ngờ vỡ ra làm hai, thân hình lão Đại, ung dung tiêu sái, đà kiếm xoay tròn trên bàn tay, vẽ trong không trung những đóa kiếm hoa, tung người chém thẳng vào Vô Ảnh, khí thế áp đảo, chính là chiêu đầu tiên của Cửu Long tử kiếm, Tiêu Đồ kiếm.

Ánh mặt trời cuối cùng đã vụt tắt.

Giữa ánh đèn lập lòe, họ triển khai một trận quyết đấu.

Tiêu Đồ là người con trưởng của rồng, khí thế oai vệ đường bệ, ngụ ý đón chào khách quý, răn đe kẻ ác, là thức mở đầu của bộ Cửu Long tử kiếm. Kiếm chiêu mạnh mẽ uy phong, lúc ẩn lúc hiện, cùng với thân pháp từ trên cao ép xuống của lão Đại, tạo thành một cổ đại lực không gì đương cự nổi, ầm ầm chém xuống.

Cặp Quỷ trảo cọ vào nhau một tiếng keng, thân hình Vô Ảnh chênh chếch vươn dài ra, cánh tay tự như một con rắn len vào kẽ hở của màn kiếm quang, khéo léo tránh né chính diện giao phong với hai thanh tiểu kiếm, điểm liên tục vào hai vai của lão Đại.

Thanh đà kiếm liền lập tức biến chiêu, ánh kiếm trải rộng ra, lấp lóe như màn nước trắng bạc, chặn hết tất cả đường tiến của thanh Quỷ trảo, thỉnh thoảng trong màn trắng đó lại lóe lên một ánh kiếm vàng, đâm vào yếu huyệt của Vô Ảnh, thân tốc vô cùng, bộ vị lại kỳ quái hiểm hóc.

Lưỡi tiểu kiếm vàng chói, nhanh nhẹn xuất chiêu, là chiêu thức Công Phúc kiếm. Ánh vàng ẩn trong ánh bạc, ánh bạc bao phủ ánh vàng, liên lạc như nước chảy mây bay, rực rỡ như ánh nắng nhảy nhót trên mặt sông, liên miên không dứt, hai thanh Quỷ trảo lập tức bị ép vào thế phòng thủ.

Vô Ảnh lâm nguy không loạn, quay tròn tại chỗ như con vù, hai thanh Quỷ trảo tung hoành vẽ thành những làn sóng xanh che chắn, đánh bật đi tất cả những tia chớp vàng. Y biết nếu cứ phòng thủ như thế, sớm muộn cũng bị đột phá, trong nháy mắt mười tám lần dùng thủ pháp Ngô Câu kiếm, lưỡi Quỷ trảo thò ra thụt vào, liên tục móc giạt, tìm cách khóa lưỡi tiểu kiếm lại.

Lão Đại cười khê một tiếng, ánh mắt bất ngờ hiển hiện một làn tinh quang sáng chói, hai bàn tay lão bất ngờ sáng lóe lên, kỳ lạ hơn nữa là lão bất ngờ thu chiêu lại, đứng im bất động. Vô Ảnh là cao thủ, đương nhiên không bị chiến pháp của lão làm rối loạn, thanh Quỷ trảo tức thì bung ra như một bàn tay ma quái, phiêu lãng êm đềm, lạnh lùng xé không lao tới.

Lão Đại bất thần dịch sang một bên, hai thanh tiểu kiếm chém vào nhau, nghe “tinh” một tiếng trong trẻo, ngân dài trong không gian. Tiếng ngân chưa dứt, lão lại dịch sang chỗ khác, chém tiếp một lần nữa. Bảy lần dịch chuyển, bảy lần chém kiếm vào nhau, lão đã trở lại vị trí cũ. Thanh Quỷ trảo của Vô Ảnh, liên tục đổi hướng, nhưng dường như nội khí trúc trắc không đều, đến lúc này thể công đã tận, không sao thi triển tiếp được. Vô Ảnh tĩnh thì lão Đại động, hai kiếm hóa thành hai làn sáng chói, vùn vụt chém tới.

Chiêu thức nguy dị này chính là Bồ Lao kiếm, chuyên dùng ám lực cộng với âm thanh, len vào triệt phá nội lực đối phương, quả thật kỳ lạ vô cùng. Vô Ảnh trong lòng kêu khổ, không có cách nào đối phó với hai tia sáng băng băng công tới cổ họng mình, chỉ đành dồn hết sức thi triển khinh công, thân ảnh tiêu tán trong không khí, đã nhảy vọt lên phía trên, quả thật xứng với danh tự Vô Ảnh. Nhưng thật ra là đã thất thế rồi.

Cửu Long tử kiếm là kiếm pháp vô cùng bí ẩn do Phá Thiên kiếm vương ngày xưa sáng tạo ra, uy danh vô cùng hiển hách. Toàn bộ có chín thức, dựa vào truyền thuyết ngày xưa của dân gian về chín người con của rồng sáng tạo ra, chủ yếu dùng ý kiếm chứ không chú trọng tới hình kiếm. Khi Phá Thiên kiếm vương qua đời, bí kíp Cửu Long tử kiếm cũng bị thất lạc. Sau này lão Đại tìm được bí quyết này, âm thầm tu luyện, đến cả người thân cận lão nhất như Vô Ảnh cũng không biết. Tuy lão chỉ mới luyện được bảy thành, nhưng chỉ với ba thức đầu tiên đã bức một đại cao thủ như Vô Ảnh thoái bộ.

Lão Đại đẩy lui được Vô Ảnh, nhân cơ hội liền nhảy về phía trước, thấy trước mặt đã có khoảng trống, định đề khí bắn vọt đi, thì bỗng thấy trên đầu sát khí như Thái Sơn áp đỉnh, âm âm đè xuống. Lão vội vã đưa tiểu đao lên chặn hai thanh Quỷ trảo lại. Hai thanh Quỷ trảo là vũ khí độc môn của Vô Ảnh, đúc bằng đồng xanh cực hiếm, dài đến ba thước, nặng đến ba mươi cân, lại từ phía trên đè xuống, nên chiếm ưu thế hơn hẳn. Hai lưỡi tiểu đao tuy chiêu số nhanh lẹ, nhưng chỉ dài hơn một thước, lại không có chuôi nên hoàn toàn không có lợi cho cương đấu, nháy mắt đã bị ép xuống.

Chỉ trong nháy mắt, nội lực Vô Ảnh đã có thể luân chuyển trở lại, lại còn khởi phát thể công, thật là một chuyện ngoài dự đoán.

Vô Ảnh đang ép dần xuống, tưởng như đã có thể móc lưỡi trảo vào vai lão Đại, bỗng thấy một luồng nội khí vô cùng thâm hậu đẩy ngược lên, y vội dồn thúc nội khí bản thân chống lại, nhưng thủy chung không sao tiến thêm một tấc, lại còn bị đẩy ngược lên dần dần. Y trong lòng kinh hãi, không ngờ lão Đại bấy lâu nay tưởng như buông xuôi tất cả, nhưng lại âm thầm luyện tập được Cửu Long tử kiếm, nội khí lại sâu như biển, quả thật ngoài dự liệu của y. Y thầm tính toán, rồi thu khí tức lại, quay một vòng tròn trên không trung, dẫn dắt kinh lực cương mãnh của lão Đại thoát lên trên, thân hình trong nháy mắt đã lộn vòng ra phía sau. Hai thanh Quỷ trảo đổi từ khóa sang móc, móc ngược vào hai thanh tiểu đao, thuận đà kéo lão Đại lên trên nóc nhà. Lão Đại đang thúc nội khí cương mãnh hất lên, không ngờ đối thủ trong thoáng chốc có thể thu phát kinh lực tùy ý như thế, nhất thời không kịp biến chiêu, thân hình cất lên không trung.

Ngay lúc đó, mắt lão thấy một làn sáng trắng từ sau lưng âm thầm đâm tới, vô thanh vô tức tấn công vào sau gáy mình. Và phía trước lão, một ánh đồ lóe lên, rạch đôi không khí, thần tốc như thiểm điện, nội lực vô cùng sung mãn, đao thế vừa mạnh vừa hiểm, chính là Huyết Lăng đang lăng không chém tới trước ngực.

Trong nháy mắt, lão đã rơi vào hiểm cảnh.

Vô Ảnh dùng kỳ chiêu, khóa chặt hai lưỡi tiểu đao, lại dồn nội lực vào mái tóc, lắc đầu một cái, tóc y biến thành mũi dùi trần đầy ám kinh đâm vào sau gáy lão Đại. Chiêu này âm độc vô tỷ, cho dù là bất kỳ ai cũng không thể ngờ rằng y có thể biến bím tóc dài của mình thành một lợi khí như thế. Trong khi đó Phi Hồ đứng ngoài, không sai không lệch một giây, dồn hết sức lực thi triển “Hỏa Long Phá Lăng”, đao quang trắng lẹ như một con rồng đỏ rực, bay lượn trong không trung, âm ỉ công tới, thừa lúc lão Đại đang bắt ngờ với kỳ chiêu của Vô Ảnh, hai mặt giáp kích, quyết lấy mạng lão trong một sát chiêu duy nhất này. Cả hai đều vô công tuyệt đỉnh, phối hợp không sai một ly, dù là cao thủ cũng không có cách nào đối phó.

Bất ngờ, lão Đại cười dài một tiếng.

Thần hình đang hướng lên trời của lão, bất ngờ dịch sang ngang một thước. Mái tóc của Vô Ảnh đâm vào khoảng không.

Là quỷ bộ. Thân pháp độc môn của Phi Hổ.

Thân pháp này kỳ dị vô cùng, có thể tùy ý chuyển hướng trong không trung mà không cần bất cứ điểm tựa nào. Chỉ là thân pháp này đòi hỏi kẻ thi triển phải lập tức thu phát nội khí của mình liên tục, chuyển dịch ngược hướng mấy lần, mới có thể lợi dụng phản lực đối hướng giữa không trung. Người thi triển bộ pháp này, ngoài vô cùng hao tổn nội khí, lại còn phải gánh chịu cái nguy hiểm của nội khí bất ngờ đối hướng, tuyệt đối không thể sử dụng liên tục, mà mỗi lần sử dụng, đều cảm thấy như cơ thể nứt ra, hậu họa vô cùng.

Quỷ bộ là độc môn bí pháp của Phi Hổ, không hiểu sao lão Đại lại thi triển thuần thực như vậy, chỉ nháy mắt đã thoát khỏi hiểm cảnh, mà còn khiến Huyết Lãng lảng không chém vào thân hình Vô Ảnh đang chơi vơi giữa không trung.

Lão như đứng im giữa không khí, hai thanh tiểu kiếm xoay tròn, thi triển Nhai Xế kiếm, lạnh lùng công vào cả hai người, mạnh như sóng trào, không gì ngăn cản nổi. Lão thấy Vô Ảnh tu vi cao không kém gì mình, tuy có thể dùng Cửu Long tử kiếm miễn cưỡng áp chế được một lúc, nhưng nếu Phi Hổ cũng nhập chiến, ắt phải lạc bại về tay hai người bọn họ. Lão quyết định giả vờ sơ hở để dụ Phi Hổ xông lên giáp công, bất ngờ dùng kỳ chiêu hy vọng thủ thắng. Quả nhiên chỉ ra tay một lần đã đắc thủ.

Phi Hổ dùng hết sức xuất chiêu Hỏa Long Phá Lãng, bất ngờ bị lão Đại dùng kỳ chiêu khắc chế, vội vã thu kiếm lực lại, tuy gã vô công cao siêu, có thể thu phát nội khí tùy ý, nhưng vừa bạo phát lại lập tức bạo thu, kiếm lực trên Huyết Lãng của gã bị triệt tiêu hết, khí tức mới lại không thể sinh ra kịp, thành ra vô lực. Lúc này đao của lão Đại như nộ lãng âm âm công tới, gã đang ở giữa không trung chẳng thể tránh né, cũng không có cách nào dùng quỷ bộ, đành nghiêng răng hươi Huyết Lãng lên đỡ.

“Keng” một tiếng vang động, gã bị hất bay ra phía sau, phun ra một búng máu tươi, đã bị nội thương trầm trọng, vết thương lần trước đấu với Vân Du vỡ ra, máu bắn tung tóe, bất tỉnh ngay trên không trung, rơi xuống như một bao cát.

Vô Ảnh dùng kỳ chiêu, tưởng có thể lấy mạng lão Đại, không ngờ lão lại dùng kỳ chiêu tránh thoát, trước mặt bỗng thấy ánh vàng lóe lên, kiếm khí như ngọn sóng giận dữ tràn tới, tuyệt đối không có cách gì chống trả.

Trong lúc nguy cấp, y chứng tỏ võ công mình cao đến mức nào, nháy mắt đã có thể tung Quỷ trảo ra chín lần, liên tiếp vỗ vào tiểu đao, liên tục luân chuyển nội lực, kiếm lực lần sau lại càng mạnh hơn lần trước, đến lần thứ chín thì đã có thể chặn lưỡi tiểu đao lại, nhưng nội khí cũng cạn kiệt, bị hất bay về ghế thái sư, chỉ là may mắn không bị nội thương.

Lão Đại hú dài một tiếng ngạo nghễ, thân hình xoay chuyển, lao vọt ra cửa đường. Thân pháp của lão, vốn là Hội chủ của Sát Thủ hội, nhanh như một cái chớp mắt. Chỉ cần ra khỏi Dạ Quân đường là có thể thoát ra khỏi Tây thành, đến lúc đó dù là bất cứ ai trên đời, cũng vô phương truy sát lão.

Lối thoát đã trống trải bày trước mắt.

Chỉ là, giữa lối thoát đó, bỗng xuất hiện một cán chổi, chọc thẳng vào ngực lão Đại.

Hai thanh tiểu kiếm vung ra, tưởng như nháy mắt sẽ chém đứt cán chổi ra làm mấy mảnh. Nhưng cán chổi ấy như có gắn một con mắt, ung dung thoải mái luồn lách giữa kiếm quang, vẫn chọc thẳng vào ngực lão.

Lão Đại tuy có thể an toàn rút lui khỏi thế công của hai cao thủ, lại còn đánh cho Phi Hổ phun huyết bất tỉnh, nhưng thật ra nội lực của lão cũng đã cạn kiệt. Cửu Long tử kiếm mới luyện được có năm chiêu, xài đã gần hết vốn, nếu không cũng không dễ dàng đào tẩu như vậy.

Chỉ nghe rắc một tiếng đánh gọn, lão Đại vắng thẳng xuống đất, miệng tóe máu, cũng không biết là gãy bao nhiêu cái xương sườn rồi.

Kẻ ám kích âm trầm lạnh lẽo, cán chổi lại vẽ trong không trung một đường vòng cầu, vừa kịp ngăn Quỷ trảo của Vô Ảnh lại. Võ công của tên này cực kỳ cao siêu, nội khí đã hòa nhập hoàn toàn với thiên nhiên,

đến nỗi tinh minh như lão Đại cũng không hề biết hắn đang đứng bên ngoài. Nếu không dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không có cách nào chỉ một chiêu là đã có thể đả thương lão. Hắn lạnh nhạt thốt lên :

- Nếu thật sự ta tới đây, chẳng lẽ không ngăn được lão sao, hử Đại nhân vật.

Ngưng đọng nhìn lão Đại vẫn đang nằm lẩn trên đất một lát, hắn từ từ nói tiếp.

- Có điều Cửu Long tử kiếm quả thật tuyệt diệu, lão đi đi, bao giờ luyện hết cả mười thành, Ngạo Thiên ta lại tới tìm lão. - Nói xong y ném cán chổi đi, từ từ bước vào trong, không lý gì tới lão Đại nữa.

Vù một tiếng, lão Đại phi thân đi mất, bỏ lại phía sau những giọt máu lấm tẩm.

...

Vô Ảnh đứng phía sau bóng đen, chấp tay tham bái :

- Thiếu chủ, Sát Thủ hội ta đã hoàn toàn nắm được, kể từ nay sẽ là một lực lượng tinh anh của Áo Long thần cung, nhưng mà người quyết định để lão hồ ly đó bỏ đi như vậy sao?

Bóng đen an nhiên đứng đó, chấp tay sau lưng chính là Vương Ngạo Thiên, con trai của Vương Hào, là Thiếu chủ của Áo Long thần cung, xưa nay chưa từng xuất hiện trên giang hồ. Chỉ nghe y lãnh đạm nói :

- Lão già đó, nếu không phải vì ta bất thần tập kích, thì dù có dùng hết sức, thực sự ta cũng khó mà ngăn lão đào tẩu. Hừ, Cửu Long tử kiếm, môn kiếm pháp đó, quả nhiên danh bất hư truyền, Phá Thiên kiếm vương, quả không hổ danh với chữ kiếm vương.

Vô Ảnh ngạc nhiên nhìn vị Thiếu chủ của mình, thấy y lặng lẽ chấp tay sau lưng, nhìn lên nóc điện Sát Thủ đường. Chỉ nghe y từ từ nói tiếp, lời nói nhẹ nhàng mà tràn đầy ngạo khí :

- Long chủ, ông yên tâm, lần sau gặp lại, lão hồ ly ấy sẽ còn lợi hại hơn nữa, nhất định sẽ vô cùng thú vị. Ta sẽ dùng bàn tay này, tự tay bóp nát Cửu Long tử kiếm, để xem là ta mạnh, hay kiếm vương đó mạnh.

Vô Ảnh cúi đầu, trong lòng dâng lên cảm giác e ngại với gã thanh niên, hỏi tiếp :

- Vậy còn Phi Hổ, ta có cần giải quyết gã luôn không?

Ngạo Thiên trầm ngâm một lúc mới nói :

- Không, Long chủ, ông vất vả rồi, ngày mai hãy tổ chức lại Sát Thủ hội, sau đó chuẩn bị về thần cung triển khai kế hoạch đã định, còn gã Phi Hổ này, ông hãy chăm sóc gã thật tử tế, tiềm năng của gã, sợ chỉ hơn chứ không hề kém lão Đại đâu.

Nói xong y phất áo bỏ đi. Vô Ảnh nhìn theo một lúc, rồi bước đến nâng Phi Hổ dậy. Gã vẫn bất tỉnh nhân sự, duy chỉ có bàn tay vẫn nắm chặt Huyết Lăng không rời.

Rốt cuộc, Sát Thủ hội sau bao nhiêu năm vùng vẫy giang hồ, đã bị Áo Long thần cung thu về dưới trướng.

4. Chương 4 Thần Cung Thiếu Chủ

- Hải tử, người ra ngoài mấy tháng nay, rốt cuộc đã có thu hoạch gì?

- Sát Thủ hội, Lãnh Huyết hội, Âm Phong hội đã quy phục dưới tay Thần cung chúng ta, biến cải thành Thiên Sát, Địa Sát, Nhân Sát tam đường. Ngự Hải bang, Toàn Phong môn, Long Phụng môn, Vân Hải phái đều kết thành liên minh chặt chẽ với chúng ta, người của Thần cung đều đã nắm giữ những chức vụ trọng yếu. Ngoài ra chúng ta còn có người thâm nhập vào Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn tam đại phái, tuy gốc rễ chưa sâu, nhưng tuyệt đối đã có căn bản.

Phiêu diêu đứng giữa đại điện to lớn tối tăm, một bóng thân ảnh bạch y cung kính chấp tay trước tấm màn trướng màu tía, âm điệu đều đều tấu trình. Nhìn y, không ai ngờ rằng đó là vị Thiếu chủ Áo Long thần cung ngạo nghễ thường ngày. Trên cả thế gian, người có thể khiến Ngạo Thiên thiếu chủ cung kính, vốn chỉ có một người. Kẻ ngồi trong màn trướng chính là kẻ được đồn đãi đã chết mấy mươi năm trước, Bá Long Thần Vương Hào.

Một thoáng trầm ngâm lặng lẽ, một thanh âm khàn khàn vọng ra, tưởng như một tiếng thở dài.

- Hải nhi, người đã lớn đến chừng này rồi, vẫn còn ham chơi vậy sao.

Ngạo Thiên sắc diện vẫn trầm tĩnh lạnh nhạt :

- Hải nhi chưa hiểu ý phụ thân đại nhân.

- Người mấy tháng qua bôn tẩu giang hồ, quả thật đem về cho Thần cung không ít kết quả. Nhưng hải nhi, người vì sao tha cho lão hồ ly Sát Thủ hội và tên tiểu tử Quân Hào. Chẳng lẽ người cho rằng Thần cung chúng ta chưa đủ mối phiền não ư.

Lời nói chém đĩnh chặt sắt, chẳng chút nể nang lưu tình. Ngạo Thiên vẫn im lặng đứng đó, sắc mặt chẳng hề thay đổi, chỉ là một ánh mắt lóe sáng trong bóng tối. Thanh âm kia vẫn âm trầm nói tiếp :

- Ta vốn biết người ngạo mạn bất quần, chỉ có điều hải nhi à, dù võ công thâm ảo đến mức nào, cũng chỉ là một lực lượng đơn lẻ. Một đốm lửa duy nhất chẳng thể làm nên chuyện gì. Ngạo Thiên, đến bao giờ người mới chịu ghi nhớ ở trong lòng đây.

- Phụ thân đại nhân, hải nhi tin tưởng tuyệt đối vào bản thân mình, chỉ là muốn chiêm ngưỡng những võ học cao thâm mà thôi. Lão hồ ly và tên tiểu tử đó, chung quy chẳng thể có khả năng gây nguy hại gì cho Thần cung chúng ta cả.

Tấm màn trường phảng phát rung động, tựa như kẻ ngồi bên trong vừa phát động một cử chỉ bạo liệt.

- Ngạo Thiên thập thức, người tưởng luyện được thập thành thì có thể xưng bá trên võ lâm rồi sao. Nếu là năm xưa, chỉ e nhìn thấy Vô Tình kiếm của Ngô Đình, đến cả lưỡi người cũng phải nuốt mất. Nếu không phải e ngại thứ kiếm pháp ấy, ta việc gì phải khổ luyện Thiên Huyết ma công. Vậy mà bây giờ người lại định đem võ công tính mạng ra đùa giỡn à.

- Phụ thân đại nhân...

- Người không cần nói nữa, chuyện của lão hồ ly, ta sẽ đích thân lo liệu dùm người, còn tên tiểu tử họ Ngô, người biết phải làm sao rồi chứ. Bản thân người không thuộc về người nữa, mà từ khi sinh ra, người đã thuộc về Áo Long thần cung, thuộc về Thông Thiên giáo, người đã minh bạch chưa.

Thanh âm Vương Hào không lớn, không âm vang, nhưng hàm chứa một cổ đại khí bá đạo, tựa hồ không gì cản nổi, không gì có thể trái lệnh.

- Phụ thân đại nhân, hải nhi biết lỗi, sẽ hết sức chu toàn sự việc.

Ngạo Thiên cúi xuống bái lạy trước tấm màn trường, rồi phất áo quay đi. Tấm bạch y phiêu ảo đó, xen giữa mấy phần ngạo nghễ, chẳng ngờ lại là sự cô độc thê lương. Tấm màn trường phía sau lại u tịch rũ xuống, kẻ ngồi bên trong dường như lại chìm vào trong suy tưởng trầm ngâm.

Áo Long thần cung chính điện lại chìm vào bóng tối âm u lạnh lẽo.

...

Bích Thủy hiên.

Hơn ba trăm năm, Bích Thủy hiên an nhiên tồn tại giữa giang hồ phong vũ bể dâu, không những thế còn trở thành một đại danh mọi người đều biết. Nếu nói về thực lực, chỉ cần tùy tiện phái ra khoảng một chục hảo thủ, là có thể san bằng Bích Thủy hiên thành bình địa. Bất quá trong vòng mấy trăm năm đó, chưa từng có ai dám thử. Chỉ vì nếu vô tình đắc tội với Bích Thủy hiên, sẽ công nhiên trở thành địch nhân của hắc bạch lưỡng đạo.

Chỉ vì Bích Thủy hiên là nơi lưu giữ mấy trăm năm võ lâm lịch sử, trong tòa đại viện phía sau Bích Thủy hiên cũng không biết bao nhiêu thư sách đã được cất giữ cẩn thận. Dòng họ Lâm gia năm đời đều ở đây, toàn bộ đều trở thành người chuyên lưu giữ lịch sử võ lâm.

Nguyên tắc của Bích Thủy hiên vô cùng rõ ràng, không từ chối bất kỳ ai, ai đến Bích Thủy hiên, chỉ cần trong túi có ngân lượng, bất kỳ thông tin gì Bích Thủy hiên có, cũng đều có thể giao ra. Chính vì thế trong mấy trăm năm, giao tình của Bích Thủy hiên với hắc bạch lưỡng đạo cực kỳ thân tình mật thiết. Tòa bạch

lầu cao cao đó yên ổn tọa lạc bên bờ sông vắng, dưới tán những cành cổ thụ sum xuê, phía trước là khu vườn đầy hoa nở bốn mùa, tuy là trọng địa giang hồ mà quả thật không hề có ý vị tranh danh đoạt lợi, đao phong kiếm vũ của chốn giang hồ.

...

Nhạc khúc rải giữa thính không tĩnh lặng, nhẹ mà không tán, quần tụ thành một vòng tròn, đầu đuôi tiếp nối, miên man triền miên không dứt.

Mỹ nữ gảy đàn, chậm chậm điểm từng nét kiều sa, tà thanh y điểm phết những đóa bạch hoa xỏa dài trên đất, mái tóc đen mượt hồ hững rữ trên từng ngón tay thanh mảnh như bạch ngọc.

Bài hồ ca du mục thoải mái cất lên vang vọng, mênh mông khoáng đạt, hòa hợp với điệu nhạc như đất trời liền mạch, như xa như gần, như có như không.

Nam tử ngẩng nhìn mây trắng trôi giữa trời cao, tùy tiện thoải mái cất tiếng ca nho nhỏ, bạch y trắng toát trên thảm cỏ xanh, ánh mắt như mê như say.

Khúc nhạc đã dứt, lời ca đã tận, mà thanh âm như còn lưu luyến.

Ngạo Thiên sáng khoái cười một tràng dài, bật ngón tay cái lên tỏ ý ngợi khen.

- Yên Hoa muội tử, tiếng đàn của muội, quả thật lần nào cũng làm ta cảm thấy vô cùng thư thái, cảm giác như trút được tất cả mệt mỏi.

Nữ tử áo xanh, nhẹ nhẹ đặt phiến cổ cầm sang một bên, hỏi :

- Thiên ca, lại có chuyện gì làm cho huynh cảm thấy buồn bã trong lòng sao.

Ngạo Thiên không hồi đáp, vẫn vờ nhìn đám mây trắng trên cao, thần tình như ngây, lát sau mới từ từ cất tiếng.

- Hoa muội, nếu đời người như đám mây trắng kia, cứ vờn vờ trôi dạt, ung dung tự tại, há chẳng phải tuyệt diệu lắm sao.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn lên trời cao, chậm rãi trả lời :

- Chỉ là con người sinh ra, vốn đã tự buộc vào mình vô số sợi dây, dù muốn cũng chẳng thể ung dung tự tại như mây trời được.

Ngạo Thiên quay sang phía Yên Hoa :

- Hoa muội, bao nhiêu năm nay, muội ghi chép lại lịch sử võ lâm, đối với những chuyển biến trong đại của thời cuộc, có cảm thấy tư vị gì không. Nếu thần cung của huynh có thể nhất thống thiên hạ, bước lên ngôi vị tối cao của võ lâm, muội sẽ có cảm giác thế nào.

- Muội sẽ ghi lại “ngày đó, tháng đó, năm đó Áo Long thần cung oai danh vờn khắp bốn phương, nhất thống giang hồ, tiêu diệt toàn bộ nhưng phe phái đối nghịch, trở thành võ lâm chí tôn”. Một trăm năm sau, hai trăm năm sau, Áo Long thần cung của huynh có thể cũng chỉ còn lưu lại bằng mấy dòng chữ thế thôi.

Ngạo Thiên ngẫm nghĩ, rồi thở dài một tiếng.

Yên Hoa cười khê, lại nhẹ nhẹ nhắc phiến đàn lên.

- Muội lại đàn cho huynh nghe nhé.

Ngạo Thiên chậm chậm lắc đầu, chớp mắt một cái, thân ảnh đã phiêu diêu ly khai, chỉ còn thấp thoáng thấy tà áo trắng phất phơ.

Người con gái đó, là Lâm Yên Hoa, truyền nhân duy nhất của nhà họ Lâm, chủ nhân Bích Thủy hiền.

Người con trai đó, là Vương Ngạo Thiên, Áo Long thần cung thiếu chủ nhân.

5. Chương 5 Vương Gia Trang

Đã mười ngày trôi qua, Ngô gia sau thảm kịch đau lòng ấy, vẫn im lìm như một căn nhà chết. Lão Độc đã bỏ đi, bọn gia nhân ít ỏi dĩ nhiên cũng trốn sạch, cả trang viện rộng lớn ấy, giờ chỉ còn lại một mình Quân Hào.

Và một người con gái, Vân Mị.

Mười ngày nay, Vân Mị im lặng chăm sóc cho Quân Hào, sau khi an táng cha mình xong, gã cứ ngồi im trong phòng như một xác chết, cơm đưa tới thì ăn, nước đưa tới thì uống, ngoài ra, tuyệt nhiên không thốt ra một lời nào, cũng không bước một bước ra khỏi phòng.

Vân Mị khẽ thở dài, nhìn vào hình bóng ủ rũ của Quân Hào, chẳng thể tưởng tượng cách đây mấy ngày, gã là một hán tử trẻ trung, đầy sức sống. Độc kế của Áo Long thần cung đã giáng một đòn thật mạnh vào gã, gần như rút cạn hết sinh khí của gã rồi.

Vân Mị đặt mâm cơm lên bàn, ngồi xuống cạnh Quân Hào, nhét vào tận tay gã chén cơm, nhẹ nhàng bảo :

- Cơm chín rồi, công tử dùng mau cho nóng.

Quân Hào tay cầm chén cơm, mắt vẫn nhợt nhạt vô thần, dám chắc ngay cả đang nhét vào miệng cái gì, chính gã cũng không biết. Gã cứ chậm chậm chậm chậm ăn, nhai, nuốt trong lặng lẽ vô hồn. Vân Mị không đung đưa, ngồi nhìn gã ăn cơm, bất chợt bảo :

- Công tử, người ngồi thế này đã mười ngày rồi, chẳng lẽ cứ định ngồi đây suốt đời hay sao?

Quân Hào dừng lại trong một thoáng, rồi lại tiếp tục gấp cơm, chậm chậm nhai tiếp. Vân Mị chẳng buồn để ý đến thái độ lạnh nhạt của gã, dời mắt ra cửa sổ, miệng nói tiếp :

- Nếu ngồi đây cả đời, mối thù phụ thân, chắc cũng sẽ trôi theo dòng nước, cũng hay, oan oan tương báo thì đến bao giờ mới dứt được, chấp nhận bỏ qua thì thiên hạ sẽ lại thái bình, chỉ có điều... - Nàng quay lại, thấy Quân Hào đã ngừng ăn, biết đã động chạm đến nỗi đau của gã.

Trong mười ngày, đây là lần đầu tiên nàng đề cập đến vấn đề này với Quân Hào, biết rằng gã sẽ bị đả kích rất lớn, nhưng cũng không thể cứ trơ mắt ra nhìn gã tàn tạ dần đi, bèn quyết định đánh liều một phen. Vân Mị đã lỡ bước một chân xuống, nhắm mắt đưa luôn chân thứ hai, nói liền một hơi :

- Chỉ có điều, chẳng hiểu phụ thân công tử, ở nơi chín suối, sẽ có cảm giác thế nào, khi con trai mình, cứ ngày nào cũng ủ rũ vật vờ như cô hồn dã quỷ thế này, tin rằng lão gia cũng chẳng thoải mái vui vẻ gì lắm đâu.

Nàng nói ra câu này, trong lòng thật sự vô cùng lo sợ, không biết gã sẽ phản ứng thế nào, cũng không dám nhìn gã, bèn giả vờ đứng dậy nhìn ra cửa sổ.

Vẫn chẳng nghe Quân Hào nói năng gì, không gian trong căn phòng nhỏ bất chợt trở nên vô cùng ngột ngạt. Nàng chờ mãi, không thấy có biểu hiện gì đáng kể, sốt ruột liền quay lại, ngay lúc đó, nghe giọng gã khàn đục cất lên nho nhỏ :

- Vì sao cô còn ở đây, cô cũng là người của Áo Long thần cung kia mà.

Vân Mị không ngờ gã lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì cả, chán chường chẳng biết nói sao, đành trả lời :

- Ta đã phản bội lại Thần cung, đem điều bí mật nói cho địch nhân biết, làm sao còn có thể quay về. Người đã một lần cứu mạng ta, ơn nghĩa đó, ta cũng phải trả cho hết đã - Thốt ra câu đó xong, cảm thấy trong lòng ưu phiền hơn bao giờ hết, liền phát tác ra bên ngoài, thô bạo bước đến cầm chén cơm của Quân Hào đặt xuống mâm bưng ra cửa, vừa làm vừa nói - Ăn xong rồi phải không, ta đem ra ngoài dọn rửa đây.

Vân Mị đi ra tới cửa, nghe thấy Quân Hào run run hỏi lại, khẽ khàng như tự nói với chính mình :

- Ta làm sao mà báo thù đây, kẻ thù mạnh đến nhường đó, phụ thân ơi, hải nhi làm sao trả được mối thù này đây.

Vân Mị trong lòng xao động, ngoái nhìn lại phía sau, thấy gã ngồi lặng nơi đó, nhưng bàn tay đặt trên bàn, đã bám vào bàn nắm lỗ sâu hoắm. Nàng đi ra ngoài, khép cửa lại, vô tình nhìn vào bát cơm còn non nửa, thấy đã chan đầy nước mắt.

...

Sáng sớm hôm sau, Vân Mị vừa thức dậy, bất chợt cảm thấy một cảm giác trống vắng lạnh lẽo bao trùm cả Ngô gia trang. Nàng ta vội vàng chạy đến phòng của Quân Hào, chỉ thấy trước cửa găm một thanh tiểu đao, chính là thanh tiểu đao hôm trước của nàng dùng để thăm hỏi Thiếu chủ Ngô gia. Trên thanh tiểu đao phát phốt dính kèm một tờ giấy, ghi có vài hàng chữ :

“Vân Mị cô nương, ta phải lên đường, thứ lỗi không đến từ biệt cô được, từ nay xin hãy tự bảo trọng. Ngàn lời cảm ơn, chỉ tiếc không sao thốt lên được.

Tái bút: Ta vẫn chưa biết họ của cô, non xanh nước biếc, ắt sẽ có ngày tương hội”

Vân Mị rút thanh tiểu đao ra, tờ giấy theo gió bay ra sân. Tư vị trong lòng nàng, lúc này thật là khó đoán. Chỉ thấy một nét cười nhẹ nhẹ điểm trên môi.

...

Quân Hào bỏ đi vội vã như vậy, bởi vì trong lòng gã đã có một dự định. Gã sẽ đến Vương gia trang.

Vương gia trang của Cự Phủ Thần Vương Lô Đình. Gần như là anh em kết nghĩa với Triều Phong Kiếm Ngô Đình. Vương Lô Đình sử một cây cự phủ nặng chín mươi tám cân, so với Quan Võ ngày xưa tuyệt đối không hề thua kém. Cự phủ của họ Vương nặng như Thái Sơn, là thứ binh khí cường liệt nhất của giang hồ, mỗi lần xuất chiêu cát bay đá chạy, luồng tượng như thiên lôi rạch trời đánh xuống một búa.

Đến năm Lô Đình bốn mươi tuổi, cây cự phủ được treo lên chính giữa đại sảnh Vương gia. Từ ngày đó, ông chỉ sử dụng một cây tiểu phủ dài chừng hai thước, nặng không quá mười cân. Nhưng cái danh Cự Phủ Thần vẫn không mất đi.

Vì mỗi chiêu xuất ra, vẩy cát bay đá chạy, khí thế cũng không khác gì thiên lôi giáng hạ.

Mộc đại sư của Thiếu Lâm tự khi đó đã vỗ tay khen Vương Lô Đình, từ nay đã ngấp nghé ở ngưỡng cửa tuyệt đỉnh cao thủ.

Đó là chuyện mười năm trước, khi Quân Hào mới mười tuổi, theo cha đến thăm viếng họ Vương. Mười năm tu luyện, không biết ông ấy đã có thể tiến vào cảnh giới tuyệt đỉnh chưa.

...

- Ai da, Hào nhi, phụ thân cháu, thật là thê thảm quá. - Hai dòng nước mắt lăn dài trên đôi má Cự Phủ Thần, người đàn ông tựa như sắt thép ấy, không ngờ chẳng thể kiềm chế nổi tình cảm của mình, siết chặt lấy bàn tay gã.

- Mối thù này, nhất định không bỏ qua cho Áo Long thần cung, hừ, khi xưa bọn Thông Thiên giáo tung hoành bá đạo mấy năm trời, cuối cùng cũng phải bị tiêu diệt vào tay chính đạo chúng ta. Quân Hào, cháu tuyệt đối không cần lo ngại gì, mấy ngày nữa thu xếp xong ta sẽ đưa cháu lên Thiếu Lâm tự gặp Mộc đại sư bàn tính kế hoạch, thông tri cho võ lâm đồng đạo.

Quân Hào nhẹ nhẹ gật đầu, ngoài lực lượng của Vương gia ra, thật sự gã không còn biết dựa vào ai để đối phó với Áo Long thần cung.

Từ ngoài cửa bắt ngờ chạy vào một hài tử chừng sáu tuổi, hai má hây hây đỏ, sà vào lòng Vương Lô Đình. Hài tử ấy thò bàn tay nhỏ bé mũm mĩm ôm choàng lấy cổ họ Vương.

- Phụ thân, hài nhi vừa mới tìm được hang của một lão dê mèn rất to, phụ thân ra xem với hài nhi nhé.

Cự Phủ Thần, vươn bàn tay danh trấn giang hồ, dịu dàng vuốt ve đôi má bầu bĩnh ấy, chỉ chỉ về phía Quân Hào :

- Tiểu Kính ngoan, con đã chào Quân Hào ca ca chưa.

Quân Hào mắt nhìn cảnh cha con đầm ấm, bất chợt nhớ lại tình cảnh thê thảm của mình, trong lòng lại nổi lên một cơn sóng đau thương.

...

Mấy ngày sống ở Vương gia, đêm nào Quân Hào cũng ngủ thật say.

Vốn dĩ một kẻ chất chứa đau khổ đầy tâm như gã, ngủ được đã là một việc rất khó. Nhưng trong việc này, Vương Lôi Đình lại hoàn toàn có kinh nghiệm, ngày nào ông cũng bắt gã luyện tập võ công đến mệt nhoài, lại tranh thủ chỉ điểm những thiếu sót trong tu vi võ học của gã. Ban ngày làm việc thật hăng say, ban đêm giấc ngủ không mộng mị - câu nói này được Vương Lôi Đình nhắc đi nhắc lại không mười thì cũng tám lần.

Đêm nay cũng vậy, vừa đặt người xuống giường là Quân Hào ngủ say như chết.

Chính vì thế, khi gã nghe một tiếng gầm phẫn nộ vang vọng trên Vương gia trang, bật chồm dậy thì thấy lửa đã cháy lên rừng rực. Vợ vội lấy thanh trường kiếm, gã tung người qua cửa sổ nhảy vọt ra sân trước, vừa kịp nhìn thấy Vương Lôi Đình giáng một phủ sấm sét xuống đầu một hắc y nhân.

Cây cự phủ danh tiếng lẫy lừng đó phạm pháp giáng xuống, không nghe một tiếng động nhỏ nào của thịt tan xương gãy, đã chia đôi thân thể hắc y nhân đó ra làm hai. Họ Vương nhắc cây cự phủ lên, tay kia vung ra, ném cây tiểu phủ bay thành một đường cầu vồng mỹ lệ, choang choang gạt đi bốn thanh kiếm đang công tới, lại còn thừa dư lực cắm pháp vào sống lưng một gã hắc y nhân khác. Trong nháy mắt Vương Lôi Đình đã đánh chết hai gã hắc y, thần lực quả thật kinh nhân khiếp đảm, ông bật lên một tiếng giận dữ :

- Bọn Sát Thủ hội hôm nay dám đến Vương gia làm loạn, thật không biết chữ chết viết thế nào có phải không.

Quân Hào bật kiếm, nhảy vọt về phía Lôi Đình. Có điều bọn hắc y quả thật quen người quen việc, ai phóng hỏa cứ việc phóng hỏa, ai công kích cứ việc công kích, nháy mắt đã kết thành một kiếm vòng vây tròn lấy cả hai. Tử đệ thân quyến Vương gia đều là kẻ có võ công, ào ào nhảy ra nghênh chiến với bọn hắc y, thoáng chốc trong khói lửa mịt mù, vô số trận chiến lớn nhỏ đồng thời diễn ra khắp Vương gia trang.

- Ngô công tử, không ngờ ta lại gặp nhau sớm thế.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Quân Hào đã nộ khí xung thiên, trường kiếm vạch ra như sao sa, chớp mắt đã tung người ra khỏi lưới kiếm xung quanh, khởi động thể công như nộ lãng vào một kẻ quái dị đứng trên mái nhà, đội một cái mũ hắc bạch cao ngều, đeo một cái mặt nạ bằng sứ.

Thần chủ Áo Long thần cung.

Thần chủ cười một tràng dài, đối mặt với thể kiếm hung hãn của đó, chẳng ngờ không chút khấn trương, thò tay búng ra một chỉ. Chỉ phong cuốn cuộn mang theo một cổ đại lực bắn vọt tới, trúng vào sống kiếm của Quân Hào, hất gã bay ngược trở lại.

Đang chơi với giữa không trung, gã bỗng cảm nhận một luồng sát khí lẳng lẽ ập đến, nhoang nhoáng thấy ánh xanh tung bay giữa trời, một thân hình quần trong tấm hắc y biến ảo như một vệt mờ, bất thần hiện ra giữa không trung, tung Quỷ trảo chụp vào cổ họng gã.

Quân Hào mắt nhìn thấy chiêu thức nhanh đến tán hồn ấy, chỉ biết tuyệt vọng chém kiếm ra. Thanh khoái kiếm thường ngày gã vốn tự hào, giờ đây chậm chạp đến bất lực.

“Choang” một tiếng như sấm động, cây tiểu phủ của Lôi Đình, chẳng biết từ đâu bay vọt đến, chém thẳng vào ánh xanh, trước sát na Quỷ trảo bầu vào cổ họng gã. Gã hắc y hừ lên một tiếng lạnh lùng, Quỷ trảo xoay chuyển vân vũ, chuyển hướng bắn vọt về phía Lôi Đình. Lôi Đình không hổ danh Cự Phủ Thần, chỉ tùy tiện quơ một vòng, đã gạt bốn bốn năm bóng hắc y ra, cây cự phủ múa lên một vầng sáng bạc, như khởi phát cuồng phong bạo vũ, đường đường chính chính đón chặn hai thanh Quỷ trảo.

Gã hắc y dường như không thích chính diện cương đối với cây cự phủ ấy, thân ảnh gã luồn lách giữa bóng phủ đầy trời, nhoáng cái đã bắn vọt ra phía sau. Chỉ trong nháy mắt trên đường đi của gã, ba tử đệ Vương gia đã ngã lăn ra, cổ họng tóe máu. Vương Lôi Đình nộ khí bốc cao, định đuổi theo thì trước mặt đã thấy một bóng đen tiêu diêu nhảy xuống, thân hình còn đang giữa không trung đã giáng xuống ba quyền sấm sét, quyền kinh xé gió rít lên thành những tiếng kỳ dị. Thần chủ đã tham gia vào trận chiến rồi.

Vương Lôi Đình cảm thấy quyền phong đối thủ rào rạt, chiêu thức không hoa mỹ nhưng lực đạo như sóng thần bổ tới, quát lên một tiếng: “Hảo”. Ông dựng cây cự phủ lên, dùng bản phủ đỡ lấy ba quyền sấm sét ấy. Ầm một tiếng như sấm động, Cự Phủ Thần Vương Lôi Đình, kẻ nổi danh về thần lực kinh nhân trong võ lâm, chẳng ngờ bị chấn lùi ba bước. Thần chủ cười, nhàn nhả như không :

- Giỏi, có thể ngang ngạnh đỡ được ba quyền Ngự Lôi Thủ, người đã không làm mất danh tiếng lực thần của mình rồi.

Lôi Đình hừ lạnh một tiếng, cảm thấy đối phương quả thật cao thâm khó dò, tay kia vung lên, dùng hấp lực hút cây tiểu phủ lúc nãy ném ra cứu nguy cho Quân Hào lại. Hai thanh thiết phủ ấy, một to một nhỏ, một cương một nhu, biến hóa kỳ ảo, phủ rợp một góc trời. Tuyệt kỹ “Phá Thiên Độc Nộ Phủ” đã bắt đầu thi triển.

Thần chủ tuy chiếm ưu thế tạm thời, nhưng tuyệt đối không dám coi thường đối thủ vang danh giang hồ này, trên tay xuất hiện một cặp hộ tít thiết luyện, ngưng thần giao đấu với Lôi Đình.

Quân Hào tuy biết võ công không có cách gì bì được với gã hắc y thân pháp xảo diệu kia, nhưng cũng chẳng thể làm ngơ, bạt kiếm truy đuổi. Có điều gã hắc y dường như không hề có ý muốn giao phong, gã chạy đông chạy tây, trong nháy mắt đã tàn sát tử đệ Vương gia vô số. Thân pháp của gã, quả thật không có cách gì bắt kịp vào mắt, chỉ thấy nhoáng lên chỗ này, là có một người ôm cổ họng ngã vật ra, nhoáng lên chỗ kia là thêm một kẻ hồn lìa khỏi xác. Quân Hào mắt nhìn thấy gã mở ra một trường huyết sát như vậy, nhưng tuyệt nhiên không có cách gì ngăn cản, chỉ biết tuyệt vọng cố gắng đuổi theo.

Bỗng nhiên, gã chợt nghĩ đến một việc. Chỉ vừa mới nghĩ đến, sống lưng gã đã lạnh toát.

Rõ ràng cuộc tấn công đêm nay, Ảo Long thần cung muốn nhắm đến người của Vương gia, ý định hủy môn bệ khẩu. Thần chủ rõ ràng có khả năng kèm chân Vương Lôi Đình ít nhất là hai ba trăm hiệp, tử đệ Vương gia tuy đông nhưng không có cao thủ kiệt xuất, miễn cưỡng có thể chi trì cục diện cân bằng với bọn hắc y, nhưng cho đến khi tên sử dụng Quỷ thảo nhập chiến, đã hoàn toàn không thể chống đỡ được nữa.

Võ công thân pháp của tên này, so với Thần chủ, tuyệt đối không hề kém. Hắn lại tiến thoái nhanh như chớp, từ phía trước đánh thẳng ra hậu viện Vương gia trang, nắm rõ đường lối như lòng bàn tay, sát tính đại thịnh, mở ra một huyết trường thăm sát.

Mà phía hậu viện là nơi ở của gia quyến cùng nô bộc trong Vương gia trang, hoàn toàn không biết tí võ nghệ nào, tuy là có bảo vệ nhưng chắc chắn không có cách gì ngăn được cặp Quỷ thảo sát nhân ấy.

Chỉ cần gia quyến bị tiêu diệt, hoặc bị cầm giữ, với sự đả kích lớn về tinh thần này, Vương Lôi Đình khẳng định là sẽ bại trận trong tay Thần chủ, sẽ lại tái diễn một Ngô gia thứ hai.

Chỉ nghĩ đến đây, Quân Hào đã tung người xuyên qua cửa sổ, từ đó phá tường phá cửa mà chạy, dùng hết sức tiến về hậu viện Vương gia. Dù có thể nào, gã cũng phải bảo vệ gia quyến của ông. Vừa đặt chân vào hậu viện, gã đã thấy một lưỡi kiếm lóe sáng chỉ thẳng vào cổ mình, chỉ đến khi nhận ra là người quen, gã tử đệ mới thu kiếm lại, khom người tạ lỗi.

Quân Hào chạy thẳng về phía Vương phu nhân, người phụ nữ này quả thật không hổ danh là nội tử trong nhà võ gia, đã sớm nai nịt gọn gàng, tay ôm chặt lấy Tiểu Kính, đứng giữa một đám nô bộc tì nữ, vây xung quanh là một vòng kiếm hộ vệ, cặp mắt tuy có chút thần tình thẳng thốt nhưng vẫn rất bình tĩnh. Bà vừa thấy gã đã tiến lại nắm chặt lấy tay kéo ra một chỗ :

- Hào nhi, tình hình thế nào rồi, cháu có bị thương không. Lão gia thế nào rồi?

Quân Hào thấy trong tình cảnh binh hoang mã loạn thế này mà bà vẫn quan hoài hỏi han đến gã thì cảm thấy vô cùng cảm động. Gã gấp gấp nói :

- Phu nhân, tình thế quả thật rất cấp bách, trong trang viên có chỗ nào có thể ẩn núp chắc chắn được không?

Vương phu nhân hạ giọng nói :

- Có, nhưng Hào nhi, cháu có để ý bọn chúng dễ dàng phóng hỏa mà bọn canh gác đều không kịp báo động không. Ta đoán chừng trong Vương gia có nội gian đã thông đồng mở cửa cho bọn chúng tràn vào.

Quân Hào sững người, gã quả thật chưa nghĩ đến tình thế này. Vương phu nhân nói tiếp :

- Ta thật sự chưa đoán được kẻ nào đã làm, nhưng bí phòng đã không còn an toàn tuyệt đối nữa. Ta tuyệt đối không thể bỏ bọn tì nữ hay bộc nhân ở lại đây, mà dẫn theo tất cả vào bí phòng thì sợ không khác gì dẫn đường cho giặc.

Quân Hào trầm mặt suy nghĩ, đối phó với cặp Quỷ trảo vô hình vô ảnh của tên hắc y, quả thật gã không có phần thắng nào, nếu cố gắng đối đầu chỉ để liều mạng mà thôi. Vương phu nhân thấy sắc mặt gã khác lạ, liền lập tức đoán được tình thế. Bà bình tĩnh hỏi :

- Hào nhi, chúng ta sắp sửa thua trận phải không?

Quân Hào nhìn thẳng vào cặp mắt kiên nghị ấy, chầm chậm gật đầu :

- Cháu sợ trong vài khoảnh khắc nữa địch nhân sẽ tìm được vào hậu viện này, lão gia đã bị cầm chân ở ngoài đại sảnh, trong chúng ta tuyệt đối không có ai là đối thủ với kẻ đang tiến vào. Phu nhân, chúng ta chỉ còn một cách là chia nhau ra mà chạy thôi, hy vọng bọn chúng sẽ bị bối rối.

Vương phu nhân gật đầu, bà ngoảnh lại vẫy một lão nhân trạc năm mươi tuổi đang dắt một đứa trẻ trạc tuổi Tiểu Kính đến. Quân Hào biết đây chính là tổng quản trong Vương gia trang, tên Bạch Liễu, là em họ của Vương lão gia. Bạch Liễu tiến lại gần hai người, trong lúc nguy cấp nhưng lão vẫn giữ được tinh thần kiên định, quả thật có cốt cách hơn người. Vương phu nhân bảo Bạch Liễu.

- Bạch đệ, đệ chia bọn bộc nhân và tì nữ ra làm nhiều toán, ra khỏi cửa sau Vương gia trang lập tức phân khai làm nhiều hướng, cố gắng làm rối loạn dấu vết, tì tử và Tiểu Kính sẽ đi với Quân Hào. Đệ phân phó một người đến khu chuồng ngựa thả ngựa ra cho chạy vào tiền sảnh.

Bạch Liễu lập tức cúi đầu vâng mệnh, đi được vài bước bỗng quay lại quỳ xuống dập đầu, Vương phu nhân không hiểu, hỏi lão :

- Bạch đệ, đệ làm gì vậy.

Bạch Liễu ngược mặt lên, đôi mắt đã đắm nhiệt lệ, phản chiếu trong ánh lửa rừng rực, quả thật lay động đến tâm can.

- Tì tử, đệ đã cho Tiểu Hoàng mặc quần áo giống như Tiểu Kính, hai đứa nó tuổi tác, dung mạo cũng tựa tựa nhau, tì tử hãy dẫn cả hai đứa đi, dù thế nào cũng phải bảo vệ hậu nhân của Vương gia.

Vương phu nhân chấn động tâm thần, hiểu ý lão là lúc nguy cấp hãy dùng con lão đánh tráo đổi lấy tính mạng con mình. Quân Hào đứng cạnh, trông thấy tình nghĩa chủ bộc đó, trái tim như bốc lửa. Vương phu nhân trên mắt cũng trào dâng hai dòng lệ, nắm lấy bàn tay của Bạch Liễu.

- Bạch đệ, cần gì phải đến mức đó chứ.

Bạch Liễu đứng dậy, kiên quyết buông từng tiếng :

- Quốc sĩ ngô ngã, quốc sĩ báo chi (đãi ta vào hàng quốc sĩ, ta báo ân bằng nghĩa quốc sĩ). Tì tử, thời gian cấp bách, xin hãy rời khỏi Vương gia, mọi chuyện ở đây để đệ lo liệu.

Hai con người đó, đều quyết đoán chí tình, quả thật làm cho người ta bất tri bất giác cảm thấy khâm phục.

Vương phu nhân gật đầu, bế Tiểu Kính lên, ra hiệu cho Quân Hào bế Tiểu Hoàng, cả hai ly khai ra cửa sau Vương gia trang, chỉ một lát sau thấy bọn nô tì bộc nhân ủa ra như ong vỡ tổ, chạy đi tứ tán khắp nơi, liền hòa vào dòng người, vội vã tiến về hướng Tây.

Quân Hào ngoảnh lại, thấy giữa vầng lửa sáng rực trong trời đêm, Bạch Liễu từ từ quay người lại tiến về phía tiền sảnh, thì hiểu rằng lão đã quyết tâm thí mạng vì chủ mình, bàn tay vô thức siết chặt lấy thanh trường kiếm. Gã tự thề với chính mình, dù thế nào cũng phải bảo vệ an toàn cho hậu nhân của Vương gia.

...

Vương phu nhân và Quân Hào, dắt theo hai tiểu hài, chọn đường vắng mà đi, vừa đi vừa xóa hết dấu vết để lại, đi được gần nửa canh giờ, đã không còn thấy ánh sáng từ phía Vương gia trang nữa. Vương phu nhân

trông qua thì thể trạng có vẻ mong manh, nhưng thật ra lại vô cùng kiên định, không mở miệng tiếng nào, dùng hết sức bước đi thật nhanh. Quân Hào bế Tiểu Hoàng, đi phía sau cầm gươm hộ vệ.

Chỉ có điều gã vừa đi vừa bắn khoắn, quả thật có chút cảm giác kỳ lạ bất an. Có thể nói cuộc đào tẩu này quá suôn sẻ, suôn sẻ đến mức kỳ quái.

Đến khi gã cảm thấy tim mình như có bàn tay ai bóp chặt, thì phía trước mặt lấp lánh ánh kiếm tuốt ra trong không gian.

Ảo Long thần cung, không biết bằng phương cách thần thông quảng đại nào, đã đón chặn họ lại.

...

Quân Hào không để phí một giây một phút, kiếm xuất như lưu tinh, tung người bổ đến. Trong lúc nguy cấp gã xuất ngay tuyệt kỹ Ngô gia thập tam thức, chiêu “Vân Long Ngự Phong” lăng lệ thi triển ra, kiếm mang thì phiêu lãng mệnh mang, nội lực lại tràn ngập cương mãnh, phát huy đến tận cùng yếu quyết trong nhu có cương, trong cương có nhu.

Bọn hắc y thấy kiếm thế quyết liệt đến như vậy, chẳng những không hề sợ hãi, từng tên từng tên xuất kiếm hợp thành một tiểu kiếm trận, kiếm quang lấp lánh xoay tròn thành một đường cong viên mãn, xòe ra đón đỡ.

Chỉ trong thoáng chốc, hai bên đã quần lấy nhau, sát ý tràn ngập không gian, binh khí va chạm choang choang không ngớt, mùi huyết vị đã thấy bốc lên dày đặc.

Quân Hào khổ chiến, trên tay trúng ba vết kiếm thương, chém chết toàn bộ mười tên hắc y nhân, khắp cả người gã không chỗ nào là không lưu huyết, cả máu của mình lẫn máu địch nhân. Tiểu Kính và Tiểu Hoàng trông thấy cảnh chém giết ghê rợn đó, đã sớm hoảng loạn úp mặt vào lòng Vương phu nhân. Vương phu nhân trái lại, tay nhặt một thanh trường kiếm, dựa lưng vào gốc cây, chăm chăm nhìn vào trận chiến thảm khốc trước mặt.

Quân Hào xé một mảnh vải băng bó vết thương, tiến lại phía Vương phu nhân :

- Phu nhân, chúng ta đổi hướng khác, con đường này có lẽ không còn an toàn nữa.

Wương phu nhân lắc đầu :

- Không, Hào nhi, cháu ở lại đây, tìm một chỗ kín đáo nấp vào, ta và Tiểu Hoàng tiếp tục đi về hướng Tây.

Quân Hào lạnh người :

- Không được, phu nhân...

Wương phu nhân kiên quyết lắc đầu :

- Tình thế này không có thời gian tranh cãi, nếu cháu bảo hộ ba người bọn ta, chắc chắn không thể bỏ xa bọn chúng được. Chỉ bằng làm cho bọn chúng tưởng rằng chúng ta hai người thiệt mạng tại đây, trong đêm tối có lẽ chúng sẽ không kiểm tra xác mà sẽ truy đuổi theo dấu vết của ta.

Quân Hào phản đối :

- Nếu vậy phải để cháu dụ địch, phu nhân và Tiểu Kính hãy nấp vào trong rừng.

Wương phu nhân cười thâm nảo :

- Ta không hề biết võ công, làm sao có thể bảo vệ Tiểu Kính. - Bà tiến lại phía Quân Hào, đặt tay lên vai gã, thanh âm nhẹ như hơi thở - Hào nhi, tính mạng Tiểu Kính ta giao cho cháu, hậu nhân của Vương gia chỉ còn có một giọt máu này, cháu hãy điểm thụ huyết cho nó ngủ đi, rồi tìm chỗ nấp vào. Dù thế nào, cả hai cũng phải tìm lấy một con đường sống, Hào nhi, cháu đã rõ chưa.

Quân Hào hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào thốt lên :

- Phu nhân...

- Hào nhi, ta coi con như con của mình, con nhất định phải bảo vệ Tiểu Kính. Sau khi an toàn, con đến Bắc Mang sơn tìm Vô Trí đại sư của Hư Không tự, người này là bằng hữu thân thiết của cha con và Vương thúc thúc, võ công cao thâm, chắc chắn sẽ bảo hộ được cả hai.

...

Vương phu nhân cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán hài tử đang thiêm thiếp ngủ, trân trân ngắm nhìn nó một lát, khe khẽ thì thào :

- Kính nhi ngoan của mẹ, sau này không có cha mẹ bên cạnh, con nhất định phải tự bảo trọng lấy thân mình, có biết không.

Lệ sương khẽ rơi, đọng trên vầng trán thơ ngây một giọt ngọc long lanh. Bàn tay khẽ khẽ, ve vuốt đôi má bầu bĩnh nghiêng nghiêng êm đềm trong giấc ngủ.

Quân Hào lặng lẽ đứng đó, hơn lúc nào hết, gã cảm nhận sự bất lực của bản thân. Chính vì gã, mà cả Vương gia bị hủy diệt tan nát. Vậy mà Vương phu nhân chẳng có một lời trách móc, lại đem tính mạng hài tử của mình giao cho gã, tự mình đi thu hút sự truy đuổi của địch nhân.

Vương phu nhân vuốt lại lọn tóc đang xõa ra của Tiểu Kính, rồi đứng thẳng lên, đặt tay lên vai Quân Hào :

- Hào nhi, bảo trọng. Sau này, báo thù cho chúng ta.

Người mẹ can đảm ấy, trong bóng đêm từ từ khuất dần. Quân Hào đứng đó, giữa ngọn thu phong lồng lộng gào thét, tay ôm chặt sinh linh bé nhỏ Vương gia, nhiệt lệ từng giọt từng giọt chảy tràn.

Phía sau gã, một thanh âm băng lạnh lãnh khốc vang lên :

- Kế hoạch hoàn hảo nhỉ.

Quân Hào run lên, toàn thân như rơi vào hố sâu tuyệt vọng, từ từ quay lại, thấy trước mặt mình một bạch ảnh phiêu phiêu trong gió đứng đó, phía sau là hai gã hắc y nhân.

Cơn ác mộng này, chẳng lẽ mãi mãi không dứt.

Tạo hóa, chẳng lẽ số mệnh con người, chỉ là món đồ chơi trong tay ông.

Kẻ chấp tay đứng đó, tà bạch y cuộn sóng trong gió, gương mặt tuấn mỹ nhưng thần tình lạnh nhạt, cặp mắt sâu thẳm như hang động không đáy. Y nhìn Quân Hào, chậm chậm đưa tay ra, nói :

- Đưa đứa bé cho ta, ta để người chết toàn thây.

Quân Hào đối mặt với kẻ này, cảm thấy gương mặt y trở nên như đá, chẳng hề mang một chút biểu tình gì, cơ hồ còn băng lạnh lãnh khốc hơn mặt nạ bằng sứ của Thần chủ. Thanh âm của y tràn ngập một bá khí tự đại, mang đến cảm giác đè nén bức nhân.

Quân Hào mấy ngày lưu lạc giang hồ, tuy võ công chệch choạc nhưng vốn liếng tử chiến không ít, biết rằng mình không có khả năng đánh nhau với tên này, huống gì lại vướng Tiểu Kính bên mình. Gã bèn suy nghĩ tìm cách đào thoát.

Có thể nói, đánh không lại thì tìm cách chạy, là một bước chuyển biến lớn của Quân Hào.

Tên bạch y lại trầm giọng nói :

- Trong mười nhịp tim nữa, nếu không đưa đứa bé, ta sẽ ngắt cả hai cái đầu xuống.

Y không nói thì thôi, vừa buông câu này ra, Quân Hào liền kề kiếm vào cổ Tiểu Kính, cười nhạt :

- Tới đây, cùng lắm thì tất cả ngọc nát hương tan, mười tám năm sau lại có một hảo hán.

Gã đoán rằng tên bạch y cần Tiểu Kính có lẽ để gây áp lực với Vương Lôi Đình, liền quyết định dốc hết túi đặt vào canh bạc sinh tử này.

Tên bạch y gương mặt thoáng chút tiếu ý, tùy tiện nhấc chân một cái, đã thấy đứng sát trước mặt Quân Hào, lạnh nhạt nhìn vào thanh kiếm trên tay gã.

- Nào, chém xuống đi.

Quân Hào đương nhiên chỉ dùng kế ném chuột sợ võ bình, làm gì có đủ ác tâm dùng đũa bé làm bia đỡ đạn cho mình. Gã không biết làm sao, đành búng người về phía sau, trường kiếm tung ra, đâm thẳng vào tên bạch y. Tên bạch y phất tay áo rộng ra, phủ lên thanh kiếm đang phá không đó.

Trong một thoáng, lưỡi kiếm dường như đã đâm vào ngực hắn. Quân Hào dùng hết sức xuất kiếm, chỉ thấy như đâm kiếm vào một miếng đậu hủ, chẳng hề thấy trở lực gì. Gã thầm nghĩ bất diệu, vội rút kiếm lại thì thấy trong tay chỉ còn có một đoạn ngắn chừng hai tấc. Tên bạch y khẽ vung tay áo, rải xuống mặt đất mười bảy mười tám lưỡi thép đã bị bẻ nát. Trong sát na Quân Hào xuất kiếm, y đã dùng Tụ Lý công bẻ nát toàn bộ lưỡi kiếm, nhanh đến mức gã chẳng có cảm giác gì.

Quân Hào những muốn xoay người bỏ chạy thật nhanh, nhưng gã tuyệt đối không có cơ hội.

Tên bạch y chưa hề chân chính ra tay, từ lúc xuất hiện đến giờ, y chỉ sử dụng duy nhất một chút công phu thân pháp và tay áo.

Vốn vẹn chỉ có một chút công phu.

Nhưng gã có cảm giác chỉ cần xoay mình lại, lập tức bàn tay của y sẽ xuyên qua lồng ngực, từ phía sau bóp nát trái tim của gã.

Thứ cảm giác đó, thật sự đáng sợ, thật sự khủng bố. Không phải là cảm giác yếu ớt khi đứng trước những cao thủ như Thần chủ hay tên hắc y, mà là cảm giác hoàn toàn bị áp đảo, hoàn toàn bị đè bẹp.

Cảm giác của một con chuột trước móng xà, cảm giác của thỏ trước lão hổ.

Lúc này, Quân Hào mới chân chính hiểu rõ câu nói giang hồ là chiến trường của kẻ mạnh. Nếu không phải kẻ mạnh, bất quá chỉ như con sâu cái kiến, mặc cho người ta dầy xéo dẫm đạp.

...

Cuối cùng, tên bạch y không nhẫn nại nữa, y đã quyết định ra tay.

Bàn tay thanh mảnh trắng xanh của y thò ra khỏi tay áo, chậm chậm đặt lên ngực của Quân Hào, để rồi một cổ bạo lực bùng phát, hất tung gã ra phía sau. Bàn tay đó, lại nhẹ nhàng uốn lên như múa trong không trung, đã hất Tiểu Kính ra khỏi vòng tay của gã.

Quân Hào cảm thấy mình như đang vãn giá vũ trong không gian, tứ chi hoàn toàn vô lực. Gã chỉ biết đưa cặp mắt tuyệt vọng nhìn tên bạch y phất tay áo cuốn lấy tiểu hài đang say ngủ, quay lưng lại, tà áo cuộn lên một vầng trắng trong đêm đen. Động tác phất áo, quay lưng, bỏ đi của y tuy chậm mà liên lạc như nước chảy, tiêu sái như phong vân.

Y lạnh lùng lên tiếng :

- Giết đi.

Hai tên hắc y này giờ đứng im đằng xa, cúi mình vâng lệnh, từ từ bước về phía gã.

Hình ảnh cuối cùng gã thấy được, là bóng bạch y đó, tan biến vào màn đêm. Sau đó chỉ còn là màn đêm u tối.

Hai thanh kiếm lóe lên, đâm thẳng vào ngực Quân Hào.

6. Chương 6 Hư Không Tự

Nếu chết là cảm giác dễ chịu thế này, vậy cái chết thực sự cũng không có gì ghê gớm lắm. Nhưng vì sao A Tì ngục lại chẳng hề nóng, chẳng lẽ ta lên thiên đường. Nếu là thiên đường, vì sao chân ta không chạm vào mây.

Gã thử nhúc nhích mấy ngón chân. Cảm giác rất khẽ, nhưng ngón chân đúng là đã nhúc nhích.

Vậy là gã chưa chết, người chết về cơ bản, không có cách nào nhúc nhích được ngón chân. Vì chưa chết, nên gã hé mắt nhìn ra. Một thẻo mây trắng lơ lửng vắt ngang bầu trời trong vắt.

Một đôi mắt xanh, xanh đến thăm thẳm, ngút ngàn như thảo nguyên mênh mông.

Quân Hào khe khẽ lắc đầu, bắt tri bắt giác muốn vươn tay chạm vào màu xanh tinh khiết đó. Bàn tay của gã được một bàn tay ấm áp giữ lại. Một thanh âm trù mền thân thuộc khẽ vang lên.

- Ngộ công tử, rốt cuộc người cũng tỉnh lại rồi.

Là Vân Mị.

...

- Ta vốn lén theo dấu của người, tìm đến Vương gia trang, lúc ta đến thì bọn hắc y đã bắt đầu phóng hỏa, ta vốn e ngại Thần chủ, chỉ dám nép một phía xa để xem. - Vân Mị từ từ kể lại.

- Sau đó ta thấy các người dắt nhau ly khai Vương gia trang, liền bám theo, từ đầu đến cuối, đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Đến khi hai tên Đông thành sát thủ ấy định sát hại người, ta liền phi đao ngăn chặn, đánh nhau một lúc thì ta giết được cả hai, cứu người đem về đây. Kỳ quái nhất là khi ta vừa đỡ người dậy, thì Thiếu chủ đã đứng ngay sau lưng ta. Y bảo phi đao của ta, nhanh thêm ba lần nữa thì mới hơi hơi xứng với một chữ phi. Ta bèn hỏi lại người không giết bọn ta à. Y bèn nói ra một câu gì đó cổ nhả, ta cũng không nhớ rõ ràng rành mạch, chỉ biết đại ý là y không ra tay với kẻ thua hai lần, bảo ta thích đem người đi đâu thì đem, nhưng nếu gặp lại y lần nữa, y sẽ ngắt đầu cả hai.

Quân Hào nhìn Vân Mị :

- Cô gọi y là gì?

- Người không biết sao, đó là Thiếu chủ của Áo Long thần cung, Vương Ngạo Thiên.

Quân Hào há miệng, cũng không biết nên nói gì. Ngay cả Thiếu chủ của Áo Long thần cung cũng đã đến đây, có thể thấy tình cảnh Vương lão gia không có chút gì khả quan rồi. Gã hỏi Vân Mị :

- Còn Vương lão gia và Vương phu nhân, cô có biết tin tức của họ không?

Vân Mị lắc đầu, thần tình buồn bã :

- Đêm đó sau khi đưa người tới đây, ta có chạy ngược lại thám thính tình hình, thì thấy nhân mã của Sát Thủ hội đã bỏ đi hết, Vương gia trang chỉ còn là một đống tro tàn mà thôi.

- Bọn hắc y đó là nhân mã của Sát Thủ hội à, Sát Thủ hội cũng là người của Áo Long thần cung sao?

- Không phải, bọn hắc y đó là Đông thành sát thủ, có lẽ Áo Long thần cung đã bỏ ra một món tiền lớn để thuê người của Sát Thủ hội. Nhưng cũng may hôm ấy chỉ có Đông thành sát thủ xuất hiện, nếu truy đuổi theo người là Tây thành vô nhân thì chỉ e là giờ đây hai chúng ta đã trở thành hai cái xác lạnh ngắt rồi.

Vân Mị lưu lại Triều Phong trang mấy ngày, không hề biết Sát Thủ hội đã thuộc về Áo Long thần cung, còn Quân Hào thì căn bản đây mới là lần đầu gã nghe đến hai chữ Đông thành sát thủ và Tây thành vô nhân.

Quân Hào gắng gượng chống tay ngồi dậy, dù thế nào gã cũng phải đi tìm Tiểu Kính về đây. Vân Mị ngạc nhiên nhìn gã :

- Người định làm gì?

- Ta phải đi cứu Tiểu Kính.

- Người vừa từ Quỷ môn quan trở về, giờ lại định quay trở lại đó sao.

Quân Hào lắc đầu, tự gã biết cơ hội cứu Tiểu Kính trở về, chỉ sợ không đến một phần vạn. Gã nhìn Vân Mị :

- Vân Mị, cảm ơn cô đã cứu mạng ta, một mạng trả một mạng, coi như giữa chúng ta không ai nợ ai nữa, từ nay cô đừng xen vào chuyện này nữa, Áo Long thần cung sẽ không tha cho cô đâu.

Vân Mị chẳng nói gì, lẳng lặng nhìn Quân Hào xiêu xiêu vẹo vẹo quay đi. Gã đi được mấy bước, cảm giác tê bại ngày càng tăng lên, hai chân dường như hoàn toàn mất đi khí lực, rốt cuộc cũng không chi trì nổi té lăn ra đất. Vân Mị chạy lại đỡ gã lên, ngán ngẩm bảo :

- Xem người đó, đến đi cũng không nổi lại còn đòi cứu người. Ta nói cho người biết, một chưởng đó của Thiếu chủ, tuy không có ý lấy mạng người, nhưng toàn bộ kinh mạch phế phủ của người đã bị chân khí của y phong bế hoàn toàn rồi. Trong mười ngày nửa tháng, nếu người có thể nhắc kiểm lên được, ta sẽ đổi sang họ người luôn.

Quân Hào hất tay Vân Mị ra, nói lớn :

- Cô im đi, dù có thế nào, ta cũng không phụ lời của Vương phu nhân được.

Vân Mị bị gã hất ra, cảm thấy tức giận, bản tính vốn chẳng hiền lành gì, nói cũng lớn không kém :

- Không phụ thì sao, đem tấm thân vô dụng của người tế đao cho bọn họ à. Ngô công tử, người chừng nào mới hết ngây thơ đây, người tưởng qua lại trong giang hồ giống như nhẹ nhàng cắp đao đi dạo trong vườn hoa nhà người sao. Nhìn người xem, có khác gì một phế vật, người dựa vào cái gì để sinh cường với Áo Long thần cung.

Quân Hào như bị giáng một búa, choáng váng ngồi im. Vân Mị chưa hết nộ hỏa, rút thanh tiểu đao ra ném phập xuống trước mặt gã.

- Ta cho người mượn đao đó, đi theo dấu bọn Thần chủ đi. Trước khi bị họ loạn kiểm phân thân thì dùng thanh đao này tự kết liễu cho đỡ hổ danh tiếng của Ngô gia. Phụ thân của người, khi xưa thi triển đại kế phá Thông Thiên giáo, dù là bằng hữu hay địch nhân, không ai là không cúi mình khâm phục tài trí của ông ta cả, vì sao người bây giờ lại hành động hồ đồ như một kẻ thất phu như thế.

Quân Hào rốt cuộc cũng đã minh bạch một việc.

Gã ngẩng lên nhìn Vân Mị đứng trước mặt, ánh mắt thoát nhiên trở thành bình tĩnh lạnh lùng, từ từ nói :

- Vân Mị cô nương, là ta sai. Quả thật bây giờ ta chẳng có cơ sở nào để chống lại Áo Long thần cung cả. Cũng nhờ cô cảnh tỉnh, trước khi ly khai Vương phu nhân có dặn ta sau này đến Hư Không tự tìm Vô Trí đại sư.

Vân Mị ngồi xuống rút thanh tiểu đao lên :

- Hư Không tự à, Hư Không tự là ở đâu, sao ta chưa bao giờ nghe tới nhỉ?

- Hư Không tự ở trên đỉnh Bắc Mang sơn, nghỉ ngơi vài ngày rồi ta sẽ đi tới đó.

...

Cổ lau rì rào hát trong đêm, hòa quyện với ngọn gió, thổi đến tận những vì sao đang lấp lánh trên tấm màn đen thăm thẳm trên cao.

Dưới gốc cây cổ thụ, bên ánh lửa lập lòe, hai bóng người ngồi cạnh nhau. Là Vân Mị và Quân Hào. Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, thương thế đã hơi hơi bình phục, Quân Hào lập tức thu xếp lên đường ngay, Vân Mị trong lòng không an tâm, nhất quyết đòi đi theo. Gã đối với vị cô nương tính tình cứng rắn này không cách gì đối phó, chỉ đành cười khổ chấp thuận.

Mấy ngày nay, hai người họ thần tốc lên đường, chẳng cần tính toán đến chỗ dừng chân, thẳng tiến về Bắc Mang sơn. Quân Hào tuy thân mang nội thương, vẫn cứ kiên cường đi miết, lắm lúc mồ hôi lạnh cứ từng giọt từng giọt rịn lên mặt nhưng gã cũng không màng tới. Vân Mị đi bên cạnh, nhiều lúc cảm thấy ái ngại, nhưng nhìn thấy thần sắc quyết tâm của gã, lời nói ra tới đâu lùi lại thụt vào.

Cả hai đều là nhân vật giang hồ, cũng chẳng tị hiềm nghỉ ngơi, gặp thành trấn thì thuê quán trọ, ở hoang sơn dã lĩnh thì tùy tiện thấp lènh một đám lửa lớn, trải chăn ra mà ngủ. Vân Mị vốn nghề nghiệp chính là sát thủ, qua lại giang hồ mấy năm, ăn gió nằm sương cũng chẳng lấy làm phiền lòng, lễ giáo phong tục lại chẳng cần liếc mắt tới, chỉ là gã công tử thế gia Quân Hào lại có sức chịu đựng không thua kém gì nàng, quả thật trong lòng có chút khâm phục.

Quân Hào chọc chọc vào đồng lửa, xếp thêm một ít củi, đảm bảo cho nó sẽ cháy cho đến sáng. Gã nhìn qua Vân Mị đang bó gối ngồi dựa vào gốc cổ thụ phía sau :

- Cô ngủ sớm đi, trưa ngày mai là ta có thể tiến tới Hư Không tự rồi.

Vân Mị gật gật đầu, hỏi Quân Hào :

- Công tử, Vô Trí đại sư là người như thế nào, là bạn tâm giao với lão gia, ắt hẳn là một nhân vật phi thường.

Quân Hào lắc đầu :

- Nói ra thì thật không dám tin, phụ thân ta sau khi tật bệnh phác tác, đi lại khó khăn, vốn chẳng hề bước chân ra ngoài, ta gặp Vô Trí đại sư lần đầu tiên đến giờ đã là bảy năm rồi. Sau lần đó, ngẫu nhiên nghe phụ thân bảo Vô Trí đại sư, tuy phật pháp cao thâm nhưng tính tình có đôi chút kỳ lạ, tự mình lập tự, tiêm tu ẩn nhẫn. Ta tuy lúc đó còn nhỏ, nhưng với đại sư lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc, quả thật nhìn dáng vóc của đại sư, không ai dám nói đó là một võ giả cả, có điều phụ thân ta từng bảo, Mộc đại sư trụ trì Thiếu Lâm tự, nếu ngang bằng so sánh, chỉ sợ còn xếp dưới Vô Trí đại sư nữa kia.

Vân Mị nghe gã tán tụng Vô Trí đại sư, trong lòng cảm thấy tuy có chỗ hơi quá, lại có chút cảm giác thú vị háo hức :

- Thì ra là một vị ẩn sư, tuy ta chưa qua lại giang hồ nhiều, nhưng trong mấy năm thi hành nhiệm vụ, chưa bao giờ nghe đến danh tính vị đại sư này, thật là hồi hộp muốn diện kiến ông ta quá.

Quân Hào nhìn vào đồng lửa, bất thần hỏi :

- Vân Mị cô nương, cô làm sát thủ của Áo Long thần cung, rốt cuộc từ đó đến giờ đã giết bao nhiêu mạng người rồi.

Vân Mị nhăn mặt :

- Sao người lại hỏi chuyện đó, chẳng đem lại cho người ta cảm giác thú vị tí nào.

Quân Hào trầm ngâm ngồi đó, vô thức chọc chọc cây gậy vào đồng lửa, làm cho nó bắt lửa cháy luôn. Vân Mị nhìn lên tán lá trên cao, khe khẽ hồi tưởng lại.

- “Một người con gái nhỏ như ta, năm tuổi đã bơ vơ không cha không mẹ, sống nhờ vào lòng hảo tâm của hàng xóm, đến năm ta mười tuổi thì đã biết vào chợ, trộm cắp vặt vãnh để mà sống qua ngày. Một đứa bé gái mười tuổi đầu, lại tứ cô vô thân, thì còn biết làm gì hơn nữa.

Có một lần, ta ăn trộm một cái bánh bao, bị lão chủ quán bắt được. Lão đứng giữa đông người, đánh ta ba cái bạt tai, lúc đó ta vừa xấu hổ tưởng chết đi được, lại vừa căm giận gã vô cùng. Gã tuyên bố, thức ăn đã ăn, cũng không bắt ta nộp ra trả lại được, nên sẽ bắt ta vào làm nô tài để trừ nợ trong mười năm. Một cái bánh bao, đáng giá mười năm nô tài, người thấy cái giá đó có hợp lý hay không.

Tất nhiên là ta không chịu, thừa sơ hở của lão, cắn thật mạnh vào tay lão già ấy. Lão đau quá bỏ tay ra, ta lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Hà, chỉ là vận khí thật quá đổi không may, lão đáng ghét ấy có chút công phu trong người, chụp lấy cái chổi ném vào chân ta, làm ta ngã lăn lông lốc, bị lão bắt lại, bị đánh thêm mấy cái rất nặng nữa.

Đúng lúc ta sắp sửa ngất đi, thì thấy lơ mơ có một bóng người hiện ra, chỉ trong nháy mắt, ra tay tàn độc vô cùng, đã bẻ gãy hai tay lão chủ quán đó, rồi nâng ta dậy. Lúc đó ta cũng mơ hồ chẳng còn biết gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của lão chủ quán, cùng tiếng chân tán loạn của mọi người xung quanh.

Sau khi ta tỉnh dậy, thì đã thấy nằm trong một gian phòng nhỏ, quần áo đã được thay ra, tuy không mới lắm, nhưng rất là sạch sẽ. Hồi lâu sau thì có người đem cơm đến cho ta ăn, lại vỗ về an ủi ta, cảm giác ấm áp ấy, là lần đầu tiên ta có được trong đời. Đến chiều tối, có người vào thăm ta, chính là người đã bẻ gãy hai tay lão chủ quán ấy.

Y hỏi thăm hoàn cảnh của ta, hỏi thăm gia thế, rồi y khen ta khí huyết cương cường, tuy phận gái mà can đảm như con trai. Lát sau, y hỏi ta có muốn đầu nhập vào Áo Long thần cung không.

Ta chẳng biết Áo Long thần cung là cái gì, bèn hỏi lại, vào đó có được ăn mỗi ngày không, có được mặc sạch sẽ như vậy không, có chăn êm nệm ấm thế này không. Y bật cười, bảo với ta tất cả mọi thứ đều có hết, chỉ là, phải đem tính mạng mình ra nỗ lực đổi lấy mà thôi.

Lúc đó ta cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đem tính mạng ra đổi lấy thức ăn, ta cũng đã làm mấy lần, chỉ là thức ăn dù thế nào cũng không nóng sốt như ở đây, chỗ ngủ cũng chẳng tốt như ở đây, ta liền đồng ý ngay. Thế là năm ta mười tuổi, chính thức đầu nhập vào Áo Long thần cung, ở đó trong suốt chín năm trời.

Chín năm trong đó, ta đã thực sự thấm thía, ở Áo Long thần cung chẳng ai cho không ai cái gì, tất cả đều phải trao đổi ngang giá, mỗi năm có hơn trăm đứa trẻ lang thang vào đó, qua một năm, không có đến hai mươi đứa ở lại, qua một năm nữa, chẳng còn được đến mười đứa. Ta may mắn, trụ lại được hơn năm năm, đầu nhập vào Âm đội của Thần chủ, lúc đó ta mới biết, người ra tay cứu ta năm xưa là Long chủ của Áo Long thần cung.

Năm năm tu luyện trôi qua, ta mới chính thức đi làm nhiệm vụ ngoài giang hồ. Hi, công tử, việc đầu tiên ta làm khi bước ra giang hồ, là tới cái quán năm xưa, trả thù lão chủ đáng ghét đó. Trả thù thật là thống khoái”.

Quân Hào này giờ im lặng ngồi nghe, đến đây cảm thấy hơi chấn động, nghe giọng nói tỏ ra vô cùng khoái ý của Vân Mị, hỏi lại :

- Trả thù thật thống khoái à.

Vân Mị gật gật đầu :

- Phải, ta kêu một bàn đầy thức ăn, đuổi tất cả thực khách ra ngoài hết, sau đó bắt lão ta ăn cho bằng hết, dưới lưỡi kiếm kè cổ, lão ta vừa ăn vừa khóc, đến khi không chịu được nữa lăn ra bất tỉnh. Công tử biết không, đó là lúc trong lòng ta cảm thấy vui vẻ nhất.

Quân Hào nghe phương cách trả thù thống khoái của Vân Mị, trợn mắt há miệng hồi lâu, chẳng biết nói gì cho phải, lát sau mới lầu bầu :

- Thôi, nghỉ sớm đi, ngày mai còn khởi hành sớm.

Vân Mị nhìn qua, thấy gã lui cui dọn một chỗ trống dưới gốc cây, móc trong bọc ra một cái chăn mỏng, đưa sang cho nàng, sau lại suy nghĩ gì đó, đổi lấy chăn của gã.

- Tiết trời cuối thu, hàn phong bắt đầu thổi, cô phải cẩn thận giữ ấm, không thì lăn ra ngã bệnh, lại làm khổ ta phải chăm nom.

Vân Mị mỉm cười nhẹ nhẹ, tiếp lấy cái chăn đắp lên mình.

Gió thu vẫn thổi trên đồng cỏ lau xào xạc không dứt.

Lẫn trong tiếng gió, là tiếng lòng ai :

- Công tử biết không, dù phía trước là bão tố mịt mù, đây vẫn là lúc trong lòng ta cảm thấy yên bình nhất.

...

Bắc Mang sơn, cái tên nghe vừa hùng tráng, vừa oai phong.

Chỉ có điều đứng trước ngọn núi đó rồi, Vân Mị chỉ còn biết trở mắt ra mà dòm, cũng không biết nên mở miệng khen ngợi hay lập tức phát tác một trận nữa. Ngọn núi ấy, so với quả đồi thấp thì cũng miễn cưỡng cao hơn chút đỉnh, chỉ có điều mang vào hai tiếng Bắc Mang, thật làm người ta cảm giác như bị lừa.

Bắc Mang sơn đã thế, Hư Không tự đương nhiên chẳng phải đại tự viện gì.

Ngôi chùa nhỏ ẩn dưới một tán cây cổ tùng to lớn, mái đỏ rêu phong, dựa lưng vào vách núi, thấp thoáng cũng có chút oai thế uy nghiêm. Ngôi chùa cổ này, thoạt nhìn vô cùng hiền hoà, lá rơi đầy ngoài sân, chẳng ai buồn quét dọn, nếu không có làn khói hương thấp thoáng, cũng như tiếng chuông chùa đều đặn mỗi ngày, thì ai cũng tưởng đây là một ngôi hoang tự.

Quân Hào ngồi giữa đại điện, hương thơm nhang đèn nhẹ tỏa ra, vương vấn trong không gian. Vân Mị ngồi phía sau gã một chút, len lén quan sát xung quanh. Đại điện vốn cũng không to, lại đôi chút cũ kỹ, tượng phật chuông khánh cũng không lấp lánh như những ngôi đại tự khác, nhưng cảm giác ngồi giữa đại điện đó, lại vô cùng yên bình, cõi lòng bất giác cảm thấy thư thái an tĩnh vô cùng.

Đối diện với họ, là một vị cao tăng gầy gầy đã cao niên, nhưng dáng người lại vô cùng thẳng thớm, đang nhắm mắt trầm tư, tay mân mê một chuỗi hạt thô vụng đeo bằng gỗ mộc. Quân Hào chẳng hề lên tiếng, kiên nhẫn ngồi đó, chờ đợi lão tăng. Vân Mị thì nhấp nhòm trên tấm bồ đoàn, trông thái độ đoán tâm trạng, thì biết nàng ta chỉ muốn ném vài mũi phi đao vào người lão tăng mà thôi. Họ cứ ngồi như thế, đã năm canh giờ. Ngoài sân chùa, bóng chiều đã dần buông xuống chậm chậm.

Lão tăng chậm chạp mở mắt, nhìn vào Quân Hào đang ngồi trước mắt, Vân Mị giật mình khi thấy ánh mắt lão cực kỳ tinh anh, nhưng phảng phất một vẻ hiền hòa ấm áp chứ không bá đạo như những cao thủ võ công khác.

Vô Trí đại sư, quả nhiên cao nhân bất lộ.

Vô Trí buồn bã nói với Quân Hào :

- Quân Hào, ta đã từng ẵm con trên tay lúc con mới chào đời. Nay Ngô gia con gặp kiếp nạn này, trong lòng ta quả thật đau đớn. Ta tịnh tu nơi hẻo lánh này, thật đã chẳng màng tới thế sự nhân sinh, nhưng mà tình cảm của con người với nhau, vốn chẳng phải là thứ nói bỏ qua là bỏ qua. Ngô huynh đệ, hắn ta là hảo huynh đệ của ta, nhi tử của đệ ấy, ta coi như ruột thịt của chính mình, vì thế bất cứ điều gì con muốn, ta cũng sẽ đáp ứng cho con. Cho ta biết, con cần gì ở ta.

Quân Hào nghe lão nhắc đến cha mình, trong lòng đau xót, cúi lạy :

- Phụ thân thâm tử, hài nhi bất hiếu không làm được gì, đại sư, xin hãy chỉ cho con một con đường sáng.

Vô Trí khẽ thở dài :

- Từ khi con đặt chân đến đây, vốn đã sớm chọn cho mình một con đường rồi. Cừu hận, một khi đã bám rễ trong tâm tư con người, mãi mãi không bao giờ còn có thể vui sướng lên được nữa.

Quân Hào nghiêng rằng, thanh âm bất chợt lạnh băng :

- Con muốn trả thù.

Phía sau gã, Vân Mị một thoáng run lên.

Vô Trí từ từ đứng dậy, bước đến gần Quân Hào, khẽ đặt tay lên đầu gã, nhìn thật sâu vào đôi mắt đang rực lên đó :

- Quân Hào, muốn trả thù, trong tay phải có lực lượng. Lực lượng thật mạnh, phi đánh liều tính mạng, tuyệt không có cách gì có được.

Gã cương nghị gật đầu.

Vân Mị khẽ thốt lên :

- Đại sư, tính mạng đã mất, lực lượng lại càng không phải bàn tới. Phương cách này có quá nguy hiểm không?

Vô Trí quay sang Vân Mị, chăm chú quan sát nàng một hồi lâu, làm cho nàng ta cảm thấy hơi ngột ngạt, thốt lên :

- Đại sư.

- Một kẻ đã nhất quyết chọn con đường báo thù, thù không báo được, tính mạng có cần phải giữ lại không?

- Lão tăng ấy, chậm rãi hỏi lại nàng.

...

Nhìn Quân Hào thì triển xong toàn bộ Ngô gia thập tam thức, Vô Trí trầm ngâm một lúc, xong gọi gã lại gần bảo :

- Quân Hào, Ngô gia thập tam thức này, chiêu thức tinh kỳ, nội lực mạnh mẽ, chiêu thức của con không có gì phải bàn, nội lực thì con chưa đủ, nhưng có thể bồi đắp theo năm tháng, việc này không thể gấp gáp được. Chỉ có điều, con biết vì sao lại lạc bại dưới tay gã Thần chủ đó không.

Quân Hào lắc đầu :

- Đại sư, xin chỉ điểm cho con.

Vô Trí bảo :

- Vì con chưa biết sợ chết, kiếm khách không biết sợ, cố nhiên là cao thủ, kiếm khách biết sợ, lại càng là nhất đẳng cao thủ. Vì càng quý trọng mạng sống của chính mình, con người càng sinh ra một lực lượng mạnh mẽ để bảo vệ nó. Chỉ cần con một lần chân chính cảm nhận tư vị của cái chết ập đến, thì sẽ bộc phát được công lực thật sự của mình.

Quân Hào đang suy nghĩ thì Vô Trí lại giảng giải tiếp :

- Bây giờ đối thủ đầu tiên của con, là chính bản thân mình. Quân Hào con xưa nay, chiêu số đều nhất nhất tuân thủ nghiêm mật, bộ vị đều chính xác từng ly từng tý. Vì thế tuy được phần trăm ổn nhưng lại thiếu đi phần biến ảo. Nếu đối thủ võ nghệ cao cường hơn con, chiêu số ảo diệu hơn con, dùng chiêu thức đó, khắc chế ngay vào bộ vị di chuyển của con, lại đoán được cách tấn công của con, thì con chắc chắn sẽ lạc bại.

Ngô Đình vốn là nhất đẳng cao thủ, nhưng từ khi tiêu diệt Thông Thiên giáo trở về, đã chẳng còn màng đến võ công nữa. Võ công của Quân Hào, đều là do gã lĩnh ngộ từ kiếm quyết gia truyền, Ngô Đình chỉ hờ hững nhìn qua, giảng giải rất sơ sài, truyền dạy về những đạo lý này, lại càng không lý gì tới. Quân Hào vốn thiên tư xuất chúng, tuy là tự lĩnh ngộ nhưng tu vi cũng không thấp, chỉ là so với những cao thủ thật sự, thì còn một khoảng cách rất xa. Nay gã nghe Vô Trí giảng giải, như vừa được mở ra một chân trời mới của võ học.

Gã phấn khích hỏi :

- Đại sư, nói vậy là có thể bỏ qua chiêu thức, bộ vị mà chỉ cần chú trọng tới làm sao để cầu thắng, có phải không.

Vô Trí gật gật đầu :

- Nói vậy cũng không đúng hoàn toàn, chiêu thức, bộ vị vốn là nền tảng căn bản của võ công, luyện tới xuất thần nhập hoá, thì đã có thể miễn cưỡng bước chân vào hàng ngũ cao thủ, có điều chẳng biết phải bỏ ra mấy chục năm. Cũng chiêu thức, bộ vị đó, có thể biến hóa liên tục, thậm chí sai lệch đi vài ly một tấc, cũng chẳng phải là vấn đề gì lắm, có khi lại làm cho đối thủ không đoán được chiêu tiếp theo mình sẽ công kích vào đâu. Chiêu thức vốn chỉ là vật chết, người sử chiêu mới là vật sống. Chiêu thức là gốc rễ, biến chiêu là cành lá, gốc rễ càng vững, cành lá sẽ càng sum xuê. Quân Hào, con cần nhớ kỹ, cao thủ quyết chiến, luận về chiêu thức, tuyệt đối không đánh giá chiêu nào là bác đại tinh thâm, chiêu nào là đơn giản thực dụng, chỉ nhất tâm chuyên chú vào tốc độ, sức mạnh và thần khí. Bất kể con dùng cách nào, không nhanh hơn thì công lực phải mạnh mẽ hơn, không mạnh hơn thì tốc độ phải như chớp giật để bù đắp cho công lực thua sút, và nếu ngang ngửa nhau, thì kẻ nào có thần khí hơn, kẻ đó sẽ chiến thắng.

Quân Hào đứng ngây ra, lòng nhắc lại những gì đã lĩnh hội lại một lượt. Vô Trí trầm ngâm nói tiếp :

- Cũng như lúc ở Vương gia trang, với võ công chân thực của con mà nói hoàn toàn không thể chỉ mới một chiêu đã bị Thiếu chủ Áo Long Thần cung khắc chế. Thật ra con đã bị sát khí của hắn ta trấn nhiếp tâm hồn, tự đưa mình vào thế tất bại. Võ học tên này tà môn quái dị, quả thật thú vị.

Quân Hào giật mình, nghe miệng vị đại sư đó nhận xét một câu “võ học tà môn quái dị”, lại tán thưởng một câu “quả thật thú vị”, quả thật cảm thấy hồ đồ khó hiểu.

Nhìn vẻ mặt bồn khoăn của gã, Vô Trí cười khê :

- Con thắc mắc vì sao ta thân là người trong thiên môn, lại tán thưởng võ công hắc đạo có phải không. Kỳ thực phóng mắt nhìn ra bốn phương, có môn võ công nào không dùng để sát nhân lợi kỷ chứ. Tâm ma là do con người tự tạo ra. Quý thần ma phật gì mà không cùng một gốc, võ công vốn chỉ là một môn công phu hộ thân, sao có thể tùy tiện đổ cho nó hai tiếng ma đạo kia chứ. Nhưng thành thật mà nhận xét, đạo

cao một thước ma cao một trượng, võ học hắc đạo tinh tiến thần tốc, nhưng cách huấn luyện lại quá sức bá đạo diệt thân, dễ làm con người ta sinh ra tâm ma, cho nên gọi là hắc đạo cũng đôi phần có lý. Nay con muốn thần tốc tu luyện, cách duy nhất là học hỏi võ học đó, dùng ma diệt ma. Chỉ cần bước vào Địa Ngục, mà tâm vẫn trong sáng, thì không có gì phải thẹn với lòng.

Quân Hào xuất thân công tử thế gia, tuy chưa từng biết đến cái gọi là chính đạo ma đạo, nhưng từ nhỏ đã không biết bao nhiêu lần nghe dạy bảo phải phò chính diệt tà, dù có thế nào cũng không tưởng được vị cao tăng này lại một tay chỉ đường cho gã nhập vào tà môn. Vô Trí bỏ mặc gã đứng ngây ra đó, đi vào nội viện, chỉ còn tiếng đại sư vắng lại :

- Đêm nay con suy nghĩ những điều này cho thật kỹ, ngày mai chúng ta sẽ bước vào Ma động.

7. Chương 7 Ma Động

Hư Không tự, ngôi chùa cũ kỹ ấy, thật không ngờ lại chính là nơi che giấu cửa vào của Ma động.

Quân Hào bước vào trong Ma động, nghe tiếng cánh cửa đá phía sau nặng nề đóng lại, thị tuyến dần dần bị bóng tối che lấp. Trong tâm trí gã, còn vương lại những dẫn dò của Vô Trí đại sư.

- Hắc đạo hai trăm năm trước, nhân tài vô số, trong đó nổi bật lên một người xuất sắc là Tu La Vương Hoàng Diện. Tu La Vương năm đó vừa mới ba mươi tuổi, đã có thể dựa vào một thân công phu của mình, khiêu chiến khắp Nam Bắc không đối thủ, oai trấn võ lâm, Ma động này, chính là nơi tu luyện của ông ta. Sau khi Tu La Vương mất đi, ông ta phong bế động khẩu bằng một cánh cửa đá, lại xây một ngôi tự miếu che khuất, đồng thời lưu lại trong Phật tượng một trục quyền hướng dẫn đường đi vào Ma động.

Phương pháp tu luyện của Tu La Vương không phải là không ai biết, nhưng từ trước đến nay chỉ có một người thành công. Trước sau tổng cộng mười người đã bước vào Ma động, chỉ năm người có thể trở ra, trong năm người trở ra, bốn kẻ nhập ma, vĩnh viễn trầm luân. Người cuối cùng trong số đó tái nhập giang hồ, cắt tay làm mưa, quay lưng tạo gió, chính là Giáo chủ khi xưa của Thông Thiên giáo. Ba mươi năm trước, ta đến đây ẩn tu, đã đóng kín động khẩu lại, trong vòng ba mươi năm, chỉ mở ra có hai lần. Quân Hào, con có thể nói là người thứ hai bước vào Ma động trong ba mươi năm.

Một khi đã chấp nhận bước chân vào đó, coi như con đã bất chấp tính mạng của mình, bởi vì nếu con có thể rời khỏi Ma động mà lại nhập vào ma đạo, thì chính tay ta sẽ tiêu diệt con, tránh cho nhân gian một phen khốn đốn.

Trong Ma động tuyệt đối không có một chút ánh sáng, cũng không có bí kíp võ công gì, thứ mà nơi này có thể đem lại cho con là sát khí và một nghị lực sắt thép. Muốn tồn tại trong đó, ngoài việc phát huy hết chân lực bản thân, con còn phải tìm mọi cách đánh thức nguồn sinh lực tiềm ẩn trong cơ thể. Nguồn sinh lực này một khi đối diện với cái chết mới có thể bộc phát hoàn toàn.

Sinh vật duy nhất tồn tại trong Ma động chính là dơi quỷ. Bọn chúng trong không gian mù mịt không lối thoát đó, chỉ có thể tồn tại bằng phương pháp tàn sát đồng loại, mạnh được yếu thua. Chính vì thế dơi quỷ của Ma động tuyệt đối không thể so sánh với loài dơi quỷ bên ngoài. Chúng vừa to khỏe hung hãn, thính giác linh mẫn, lại vô cùng khát máu tươi.

Con không thể dùng thị giác hay thính giác trong bóng tối của Ma động, chính vì thế phải phát huy đến cực điểm nội khí bản thân, dùng nội khí hòa hợp với khí tức thiên nhiên thành một thể, cảm nhận sự vật xung quanh mình, lại dùng nội khí biến thành sát khí để trấn áp bầy dơi. Trong Ma động này, đó là vũ khí duy nhất của con.

Quân Hào, con đã có dũng khí đối mặt với sinh tử để tiến nhập Ma động, tức là không còn gì để hổ thẹn với bản thân nữa. Sau hai tháng, ta sẽ mở cửa Ma động, đánh lên một hồi đại hồng chung và chờ con trong một ngày. Hy vọng con có thể trở về gặp ta.

Quân Hào bước vào bóng tối dày đặc tưởng như có thể cắt ra từng khối ấy, tai đã nghe những tiếng gầm rít cuồng loạn của bầy dơi, cảm nhận được sát khí dâng tràn như sóng, ào ạt cuốn lấy thân mình.

Gã nghiêng rằng, bước lên đối mặt với địa ngục ấy

...

Vô Trí trầm mặc đứng lặng im một thoáng, quay sang Vân Mị khẽ bảo :

- Cô nương, tự viện ở đây không có giới luật nghiêm ngặt như Thiếu Lâm tự, có một gian phòng nhỏ phía sau, cô có thể ở đó chờ đợi Quân Hào.

Vân Mị khẽ cúi mình :

- Tiểu nữ đa tạ đại sư.

Vô Trí hỏi nàng :

- Chúng ta đi về chứ.

Vân Mị khẽ đỏ mặt, thiếu nữ mười chín tuổi đó, lộ vẻ yêu kiều vô hạn, thì thầm :

- Tiểu nữ, tiểu nữ có lẽ sẽ đứng đây thêm một chốc nữa.

Vô Trí im lặng một lát, lại bảo :

- Nếu hai tháng sau không trở lên, thì ta sẽ xuống đó với công tử, hà hà, cô nương, tin rằng sau này cô sẽ không hối hận.

Vân Mị giật nảy mình, quay phắt lại nhìn lão tăng ấy, thì thấy lão đã phất áo bỏ đi, thân pháp ung dung tự tại mà nhanh như chớp, thoáng chốc đã chẳng thấy đâu. Khi này lão đứng cách xa ba trượng, mà vẫn có thể nghe được tiếng thì thầm lí nhí của nàng với Quân Hào, giờ đây lấy ra nhắc lại.

Chỉ còn tiếng chim khe khẽ hót trên tàn cây cổ thụ, vắng vắng đâu đây, nhẹ nhẹ quán quýt không dứt.

8. Chương 8 Kỳ Cuộc

Trong đại điện Hư Không tự có một bàn cờ. Bàn cờ rất cũ, quân cờ rất cũ, kỳ thế rất cũ, hai tấm bồ đoàn hai bên cũng đã bạc màu.

Nói thời gian đã ngưng lại trên bàn cờ ấy, tuyệt nhiên không có gì quá đáng.

Chỉ là hôm nay, trên tấm bồ đoàn, xuất hiện thêm một người, trầm mặc ngồi đó. Vô Trí đại sư.

Lão giống như đang chờ ai. Lại như đang suy nghĩ một vấn đề gì, ánh mắt đăm đăm dán vào bàn cờ trước mặt, nhưng có nhìn mà không có thấy.

Bất chợt lão nhướng mắt lên, người lão chờ đợi đã tới.

Một người lão già hình dáng cao lớn, như hiện lên từ không khí đứng sừng sững giữa đại điện, thoải mái sải bước tiến về phía bàn cờ, không chút khách khí ngồi xuống đối diện Vô Trí đại sư, toét miệng cười một cái.

Vô Trí im lặng ngắm nhìn kẻ mới tới một lát, chậm chậm thốt :

- Vương Hào huynh.

Bá Long Thần Vương Hào, Cung chủ Ảo Long thần cung, cười cười nói :

- Đại Trí.

Vô Trí lắc đầu :

- Là Vô Trí.

Wang Hào ngửa mặt lên trời :

- Thì Vô Trí, bất quá chỉ là cái danh của huynh tự xưng thôi mà.

Vô Trí ngoảnh ra phía cửa chính :

- U Linh Vô Ảnh, không ngờ ba mươi năm không gặp, thân pháp của đệ đã tiến tới bậc này, lão ca quả thật khâm phục, sao không vào đây tương kiến.

Phía cửa chính, giọng của Long chủ Vô Ảnh âm âm vọng vào :

- Tiểu đệ vốn kỳ nghệ đốt nát, không muốn làm mất nhã hứng của hai vị ca ca, tiểu đệ đứng ngoài này thôi Vô Trí không nói gì nữa, quay sang nhìn Vương Hào :

- Vương huynh đến đây giải quyết cuộc cờ ba mươi năm trước sao?

Wương Hào lắc đầu :

- Không, mười năm trước ta đã nghĩ thông suốt, trận cờ năm đó ta tuy chưa thua nhưng quả thật đã không còn cách để cứu vãn, từ đó đã gác bỏ cuộc cờ này sang một bên rồi.

Vô Trí hỏi :

- Vậy thì...

- Thua cờ thì bày cuộc đánh lại, đánh mãi không lại thì xóa cờ, hủy bàn, giết kỳ thủ.

Vô Trí thở ra một hơi, bắt ngờ hỏi :

- Hỏa Diệm đao, mười năm qua chắc huynh cũng không dùng tới nữa.

- Ta hủy nó rồi. Môn võ công ấy, bá đạo thì có thừa nhưng âm hiểm thì không đủ.

Cả hai lại trầm mặc chẳng nói gì. Vô Trí cúi mặt xuống xuất thần nhìn bàn cờ trước mặt. Vương Hào lại chăm chú quan sát Vô Trí. Hư Không tự đại diện, chợt rơi vào cảnh im lặng như tờ.

- Ba mươi năm, ba mươi năm, huynh đã thông ngộ ra như những điều như vậy ư? - Giọng Vô Trí bất chợt có đôi chút ghen ngào.

- Ba mươi năm, tuy ta cùng đường phải nhập ma, vì hận thù mà phải nhập ma, nhưng ít ra là còn hơn đệ, ba mươi năm qua, đệ đã biết mình phải đi đâu chưa.

- Huynh sai rồi, huynh sai rồi.

- Đại Trí đệ, đến lúc này, người duy nhất có thể nói ta sai, chỉ là chính ta mà thôi. Cũng như đệ, dù cho đệ chọn con đường ẩn cư nơi tự miếu này, gửi thân vào chốn Phật môn, nhưng chân chính chỉ có đệ mới biết tư vị của quyết định đó. Đệ vì niềm hy vọng đã mất mà nhập đạo, ta vì hận thù mà nhập ma. Đệ dựa vào đâu để phán quyết ta. Chỉ là con đường của ta và đệ giao nhau, tại chỗ tương tụ đó chỉ có một người được đi tiếp.

Vô Trí cười khẽ, bàn tay nhẹ nhẹ thò xuống phía dưới bàn cờ.

- Đệ hiểu rồi, hôm nay huynh đến đây để tận diệt Ngô gia, thứ lỗi cho đệ chẳng thể phụng bồi.

Bàn tay lão, đã cầm trên tay một chuỗi kiếm không có lưỡi, từ từ chỉ thẳng vào Vương Hào.

Trong Hư Không đại diện vắng lặng, chợt dạt dào ánh kiếm, cuồng nộ xô đẩy, lấp lóa trong không trung, sau lưng Vô Trí bất chợt sinh ra một luồng đại lực vẫn vũ, tưởng như hàng trăm vạn quân lính đang hò reo. Vương Hào nhắm mắt lại, khẽ than :

- Hư Không kiếm, quả thật đã đạt đến cảnh giới hư không. Hôm nay lão ca ta sẽ cho đệ thấy chân chính ma công là thế nào.

Lão dang hai tay ra, bàn cờ trước mặt cả hai, bỗng như có một bàn tay vô hình nhắc những quân cờ lên, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh bày thành một trận thế. Giữa không trung xuất hiện một lần chỉ đỏ như máu từ từ vẽ trong không khí thành một bàn cờ thực thụ. Bàn cờ máu này trải rộng giữa hai người, vị trí của Vô Trí và Vương Hào thay thế cho hai vị trí chủ tướng. Phía bên Vương Hào ngồi, tưởng như là một hố sâu thăm thẳm vạn trượng, ma khí bức nhân, hút sạch mọi sinh cơ.

Vô Trí tay cầm chuỗi kiếm rạch ngang một đường, giữa bàn cờ xuất hiện một ánh kiếm rạch đôi sơn hà, nhu nhuận như sóng. Cuộc đấu giữa hai đệ nhất cao thủ đương thời, chính thức bắt đầu.

Vương Hào nhẹ nhẹ phất tay một cái, từ bàn cờ phía lão bắt chợt bốc lên một luồng sát khí thông thiên, tựa hàng vạn thiết kỵ đang tung vó trên sa trường, thét vang những tiếng thét xung trận ào ạt xông đến. Vô Trí sắc mặt không đổi, bàn tay cầm chuỗi kiếm ngửa ra, tùy tiện ra chém một chiêu.

Thiên địa phân ly.

Tang thương thảm khóc.

Rồi tất cả đều trở về Hư Không.

Ba mươi năm tĩnh tĩnh lặng lặng, Hư Không kiếm lại một lần nữa xuất thế.

Ba mươi năm trước, Đại Trí vốn là một kiếm thủ phi thường, thanh kiếm bình phàm nhất, vào tay ông ta cũng trở thành thứ thần binh, dưới lưỡi kiếm đại trí đó, tuyệt đối không ai sống sót quá bốn mươi chiêu. Cùng với Triều Phong Kiếm Ngô Đình, tề danh là giang hồ song tuyệt kiếm.

Cho đến ngày ông ta trong một lần du ngoạn, tình cờ ấn chứng võ công với một lão nhân câu cá. Kiếm của ông, chưa kịp xuất ra chiêu thứ năm đã bị đánh rơi xuống hồ. Đại Trí sau trận thua, đã quỳ tại nơi đó mười tám ngày đêm liên tục, bất kể mưa nắng. Cho đến khi kiệt sức ngã xuống thì mới được lão nhân bí ẩn nhận làm đồ đệ, truyền cho Hư Không kiếm.

Vương Hào khi đó còn là Long cung chủ của Thông Thiên giáo, oai trấn tứ phương với tuyệt học Hỏa Diệm đao, nghe danh tìm đến. Cả hai bên bờ hồ đã triển khai một trận đấu vô tiền khoáng hậu, vừa đấu sức vừa đấu trí, vừa vung đao kiếm tấn công đối thủ vừa tranh dành thắng bại trên bàn cờ. Cuối cùng Vương Hào bị Đại Trí chém đứt một ngón tay, chịu thua rút lui, bỏ lại một kỳ cuộc còn đang dang dở. Đại Trí sau trận đấu đó, tưởng như trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, chẳng ngờ lại cự tuyệt lời kêu gọi của Liên Minh, bẻ gãy Hư Không kiếm rồi ẩn tích.

Đó cũng là lúc ông ta ngộ ra cảnh giới Hư Không, cải tên thành Vô Trí, đến ẩn dật tại Hư Không tự.

Đến hôm nay, bảo vệ hậu nhân Ngô gia, Hư Không kiếm lại một lần nữa xuất chiêu.

Kiếm không có lưỡi.

Kiếm không có kiếm.

Khắp nơi đều là kiếm.

Đất trời đều là kiếm.

Nhất kiếm tưởng như bình phàm đó, chẳng ngờ lại mang một lực lượng có thể xé đôi cả trời đất, băng băng quét tới, nhất tề xung sát, đánh cho luồng sát khí u ám kia tán loạn tan tác.

Vương Hào điềm nhiên gãy ngón tay như gãy đàn. Từ bàn tay của lão, từng sợi từng sợi huyết khí vươn ra, nhu nhu nhuyễn nhuyễn quấn chặt lấy nhất kiếm hư không. Trên thế gian này, lực lượng nào có thể đối chọi với sức mạnh của thiên địa.

Vương vắn vắn vương, lãng đãng nhẹ nhàng, mãnh liệt bão tố, đánh vào nơi sâu kín nhất trong tâm khảm con người, từng sợi từng sợi, như hạt mưa thấm vào lòng đất, như nỗi niềm dần chìm sâu trong ký ức. Huyết khí vẽ giữa không trung một bóng hình, lãng đãng bốc lên cao. Ba mươi năm trước, những lời sôi nổi chân tình của một thời son trẻ, người có nhớ hay chẳng.

Giữa chốn hư không, tìm người trong mộng.

Vời vợi đất trời, ai kẻ tình si.

Hư không kiếm mang, tưởng như không gì chống nổi, bất ngờ chậm lại, rồi tiêu tán vô hình vô tích. Từng sợi huyết khí đó như lại bùng lên mạnh mẽ, hồng khí quang mang, ào ạt lần sang phía Vô Trí. Thiên Huyết ma công của Vương Hào, chẳng ngờ lại là thứ tâm công đánh vào nơi yếu nhất của con người.

Vô Trí đại sư, lần đầu tiên trên gương mặt trầm tĩnh, để lộ một nét thống khổ. Bàn tay cầm chuỗi kiếm Hư Không khẽ xoay một vòng, nửa như cố gắng chống lại, nửa như níu kéo không rời, để rồi dứt khoát chém xuống một đường, cuốn tất cả huyết khí vào một nơi. Vương Hào lộ nét khấn trương, bàn tay cong lại thành đao cũng xiên xiên chém ra một nhất.

Bùng một tiếng trầm sâu, vang vọng ra tứ phía, đại hồng chung của Hư Không tự không ngờ đều u u ngân lên một tràng dài không dứt. Những quân cờ lơ lững giữa không trung, vỡ tan thành bột cám, rắc xuống mặt đất một lớp bụi màu ngà. Cả hai đối thủ thân hình đều chấn động run lên, bàn cờ máu nhạt dần rồi biến mất, huyết khí từ từ tan vào không trung, Hư Không kiếm cũng mất đi khí thế hủy thiên diệt địa, trở thành một chuỗi kiếm bình phàm như trước.

Vương Hào phát áo đứng dậy, cười dài :

- Phóng mắt trong thiên hạ ngày nay, ngang nhiên chống lại được Thiên Huyết ma công của ta, e là chỉ có ba người. Coi như tiểu tử đó còn sống thêm được một khoảng thời gian. Đại Trí đệ, hôm nay ta đến đây, vốn là muốn báo cho đệ một tin nữa.

Vô Trí đại sư chấp tay :

- Đệ không muốn nghe.

- Đệ không muốn nghe, ta vẫn cứ muốn nói, còn để tâm hay không là chuyện của đệ. Nàng ta vẫn còn tồn tại trên thế gian này, hiện đang ẩn thân tại U Vân cốc, sớm tối làm bạn với cỏ cây hoa lá, sống một cuộc sống vô ưu vô phiền. Chỉ là cũng giống như đệ vậy, ngoài mặt thì vô ưu vô phiền, nhưng cánh phượng đó, mãi mãi chẳng bao giờ cất lên tiếng hót ngày xưa được nữa.

Vô Trí nhắm mắt lại, chẳng nói gì. Vương Hào cười lên ha ha, quay lưng bỏ ra khỏi Hư Không tự. Ra đến cửa, Vô Ảnh đã đứng sẵn đó, hỏi :

- Cung chủ, hợp công giết y luôn nhé.

Vương Hào lắc đầu :

- Không, Hư Không kiếm quả thật là tuyệt thế kiếm pháp, cách duy nhất để giết y, là tự y giết chính mình, ta đã gieo vào tâm y một hạt giống, để xem Hư Không kiếm có thật sự hư không hay không. Chúng ta đi, vừa rồi ta hảo tổn chân nguyên, chỉ ít phải bồi phục ba tháng mới có thể hồi phục lại được. Hừ, nếu hấn ta không còn vương vấn chút gì trong tâm khảm, có lẽ thật sự sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, chỉ là, ha ha ha, thế gian này có ai thật sự đạt được tối thượng hư không.

Phía bên trong, Vô Trí vẫn trầm mặc ngồi đó, bất chợt thổ ra một búng máu, ướm cả bàn cờ bên dưới, ướm cả tầng bào, xiên xiên ngã ra nằm bất động.

Máu tươi vẽ trên bàn cờ, lập tức thấm vào lớp bụi lưu cữu, xỉn thành một màu nâu, thành hình một vết nước mắt của thời gian.

...

- Đại sư, người cảm thấy thế nào rồi.

- Đa tạ thí chủ, bản tăng không có chuyện gì nữa rồi.

Vô Trí đại sư dựa người vào bệ thờ, sắc mặt xanh xao vàng vọt, hơi thở ngắn mà đứt đoạn. Đứng trước mặt đại sư là một bóng trắng phiêu dật. Thiếu chủ Áo Long thần cung, không ngờ lại xuất hiện vào lúc này.

- Vương thí chủ, không biết bản tăng có thể hỏi thí chủ một việc được không.

- Đại sư hỏi gì, tại hạ cũng rất sẵn lòng, nhất định không giấu diếm chút gì.

- Thí chủ rốt lại đang mưu tính chuyện gì vậy?

Ngạo Thiên bật cười khế, không ngờ chẳng có chút tị hiềm, phát áo ngồi phịch xuống đối diện Vô Trí đại sư.

- Đại sư, người cảm thấy tại hạ hành động bất thường, nên mới hỏi câu này có phải không?

- Lệnh tôn vì truy sát hậu nhân Ngô gia mà cất công tìm đến tận đây, thật bản tăng không sao tưởng được thí chủ lại cứu bản tăng, nếu vừa rồi thí chủ nhập vào Ma động, chỉ e là chẳng một ai có thể cản lại.

- Đại sư, năm xưa người vì cái gì mà xuất đầu giang hồ.

Vô Trí trầm ngâm một lát, gật đầu :

- Bằng hữu khó tìm, đối thủ lại càng khó tìm hơn.

Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời, thành kính nói :

- Ngũ đại kỳ công, hôm nay tận mắt chứng kiến hai trong năm môn tuyệt học ấy, quả thật khiến con người ta kinh tâm động phách. Đại sư, không giấu gì người, Ngạo Thiên thập thức của tại hạ, tuy cũng là một trong Ngũ đại kỳ công nhưng hỏa hầu tại hạ vẫn chưa thể sánh với phụ thân và đại sư được. Mà trong cả thế gian, chỉ có Hư Không kiếm mới xứng đáng là đối thủ của Thiên Huyết ma công. Chỉ có đại sư mới xứng đáng là đối thủ của Bá Long Thần. Phụ thân tại hạ đã có thể chọn cho mình một đối thủ như vậy, thì tại hạ vì sao lại không có quyền đó chứ.

Vô Trí cười nhẹ :

- Xem ra Áo Long thần cung có một Thiếu chủ thật sự kém, nhưng có một võ giả thật sự tuyệt vời. Vương thí chủ, người quả nhiên rất giống phụ thân người năm xưa. Người ba lần bốn lượt tha mạng cho Quân Hào, là muốn dùng Ngạo Thiên thập thức đối chọi cùng Vô Tình kiếm ư, còn truyền nhân của Phong đao, người cũng đã tìm ra rồi à.

- Đại sư sao lại hỏi thế, tại hạ có thể kiếm Phong Đao lão nhân cũng được mà.

- Thí chủ không cần đùa cợt bần tăng, dưới đao của Phong Đao lão nhân, Thiếu chủ bảo đảm không qua được mười chiêu, và lại bần tăng thấy, người cũng không có hứng thú gì mới mấy lão già bọn ta đâu. Tre già thì măng mọc mà.

- Tại hạ cũng chỉ là đem hết sức mình ra đánh cược một phen, Vô Tình kiếm, vô tình như thời gian, một đi không trở lại, chỉ lưu lại cho người ta những ký ức khổ đau. Phong đao nhất xuất, vô tình như gió mà cũng hữu tình như gió, đi rồi lại đến, đem theo cả tư vị lưu luyến khắc khoải mà cũng hạnh phúc tận cùng. Chỉ có những tuyệt học võ công đó, mới có thể làm cho con người ta sống đến quên mình trong cảm giác thống khoái.

- Thí chủ chắc cũng đã hiểu, Ngạo Thiên thập thức, là đem tính mạng của mình ra đối chọi với chữ thiên định, đi ngược lại với lý lẽ của trời đất, nghịch thiên phản địa, tự chìm vào bể khổ trầm luân.

Ngạo Thiên bật cười ha hả, kỳ lạ là trong tiếng cười sảng khoái đó lại ẩn chứa chút dư vị chua chát đắng cay :

- Đại sư, ngay từ khi sinh ra, tên tại hạ là Thuận Thiên, nhưng mới vừa sáu tuổi, đã phải bước vào con đường nghịch thiên rồi. Nhưng mà thôi, dù sao chuyện đã qua cũng không cần phải níu kéo làm gì, đại sư đoán rất đúng, tại hạ tìm ra một kẻ rất có tư chất kế thừa Phong đao, chỉ là bây giờ hắn chưa gặp được Phong Đao lão nhân mà thôi. Còn về phần Quân Hào, tin rằng đại sư sẽ dẫn hắn đi học Vô Tình kiếm chứ.

Vô Trí nhắm mắt, khẽ niệm một tiếng :

- A di đà Phật.

Ngạo Thiên đứng dậy, thần tình bất chợt trở nên băng lãnh :

- Đại sư, tuy ván cờ của đại sư và phụ thân tại hạ đã kết thúc, nhưng đại sư đã đi nước mở đầu trong ván cờ của đại sư và tại hạ rồi, tuy đại sư chìm trong cõi hư không, nhưng thế gian này lại chẳng phải là chốn hư không, người tại giang hồ, thân bất do kỷ, câu nói đó, trăm năm ngàn năm, chưa bao giờ sai. Tại hạ cũng đã nhiều lần, xin phép được cáo từ.

Vô Trí dõi mắt theo bóng bạch y nhân ảnh đang từ từ ly khai đó, trong lòng lại dâng lên một nỗi niềm khó gọi tên ra, bất chợt trước mắt tưởng như lại thấy một bóng thiếu nữ bạch y, dưới chân núi Thông Thiên, vũ điệu Vô Tình kiếm.

Thiếu nữ như hoa, vô khuyết hoàn mỹ, kiếm vô tình mà lại hữu tình.

Thời gian như sương rơi, chỉ là ký ức, sau ba mươi năm tưởng đã ngủ yên, lại cuộn cuộn tràn về.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-long-than-tung-ky>